

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CHAPMAN Wayne_Chapman Wayne - Plameny
severu.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wayne Chapman
PLAMENY SEVERU

PROLOG

Měsíc písně

Jako bys šel a přece tu zůstával
Pod oblohou, již nevidíme
Opouštíš místo, putuješ dál
Pohyb, který nevnímáme
Jak se jen různí naše příbytky
Do věznice uvrhli nás
Nechtějí mě vidět tvé oči osleplé
Já zas ohluchl pro tvůj hlas

1.

Dostat se do Murgadoru není snadné. Ze sítě cest, protkávajících někdejší Kyrovu říši na západním pobřeží Quironského moře, jsou jen osiřelé zbytky: šedivé, vytlučené cesty se klikatí stovky mil, aby nakonec dovedly zbloudilého poutníka k dávno zborceným pilířům mostů, na okraj srázů. Horské průsmyky střeží ke všemu odhodlaní bandité - povětšinou žoldáci místních mocipánů. Majitelé se bez výjimky dostali k moci způsobem známým od nepaměti - krví a zbraní - a protože se nemohou chlubit žádnými hrdinskými činy a svými pompézními dvory se marně pokoušejí zastínit nádheru knížectví Erigow, ležícího za horskými štíty, holdují podivným zálibám.

Hrabě z Murgadoru - toho jména sedmý - nosil titul "kníže podivínů" s hlavou hrdě vztyčenou. Zlí jazykové tvrdí, že i tento titul sám vymyslel, stejně jako ten druhý, jímž ho hrstka jeho poddaných a jeho početní biřicové nazývali častěji: Kobzar. Vyznal se ve hře na různé hudební nástroje, a o jeho sametovém barytonu se vyprávělo široko daleko. Šeptalo se, že v jeho baladách oživaly časy minulé - rané doby světa, nebesa obývaná kyryskými božstvy, všechna krása a hrůza, jak ji stvořila vůle a ruka Velkých... A třebaže do Murgadoru nevede dlážděná cesta, a i karavany jí jen velmi zřídka procházejí směrem na Doran, Tarin nebo Sirenar obývaný elfy, přicházejí v Měsících písní pěvci, trubadúři ze všech končin, aby v ušlechtilé soutěži změřili svůj um s vyhlášeným, proslaveným Kobzarem. Přicházejí rok co rok, třebaže je veřejným tajemstvím, že hrabě nikdy neprohrává, a že cesta zpátky od jeho zámku až domů je ještě delší a ještě nebezpečnější...

2.

Muž s čelem ověnceným vavřínem a černě oděná žena přijeli do hostince v noci přede dnem Vrcholného léta. Masivní kamenná budova hostince - stejně jako většina příbytků bezejmenné osady - se tu krčila už po staletí ve stínu obrovitých horských štítů. Krajinu obývali větrem ošlehaní, málomluvní lidé s očima jako skalní orli - nic neušlo jejich pozornosti. Během času se však naučili mlčet a tak mlčeli i teď: mnohaletá zkušenost je nabádala k opatrnosti. Podkoní, probuzení z prvního spánku, obdivovali mužova jezdeckého koně: byl to ohnivý hřebec, s pyšným držením hlavy, z rodu těch rychlonohých koní, jaké chová pro své bojovníky a velikány Lid lučištníků. Koňův pán, třebaže měl meč a dýku, zjevně nebyl bojovníkem - vypadal spíš na pěvce. V jeho pohledu, upřeném na líně se pohybujícího hospodského, prokmitalo tiché štěstí vyčerpaných poutníků, kteří konečně dorazili k cíli. "Kdo je pánem v této krajině?" zeptal se čistým, zvonivým, zvláště melodičným hlasem. Černě oděná žena upřeně pozorovala oblohu. Od východu se pomalu blížila a už už se shlukovala těžká bouřková mračna.

"Můžeme posloužit teplým jídlem, dobrým pitím a odestlaným ložem," pravil uvážlivě hospodský, "ale pánem ne. V tomto kraji neporoučejí strážci průsmyků, mágové, velmistři, ale ani toronské klany!" Pochopitelně přeháněl: rok co rok si dobrovolně odevzdáváním daní zajišťoval přízeň mocných, jako každý soudný člověk v tomto kraji.

Cizinec ověncený vavříny se obrátil k ženě a vyměnil s ní pár slov v nesrozumitelném jazyce Seveřanů. Usmíval se.

Vypadal spokojeně. Objednal pokoj, svažené víno a lázeň, potom si hodil vak na rameno a pustil se nahoru po vzrjících schodech. Když ho čeleď rodu ženského, vykukující kuchyňskými dveřmi, spatřila, dala hlavy dohromady a nastalo vzdychání: Jak krásně vypadá, jak hrdě se nese! Jako nějaký král... Hostinský dlouho hleděl za černě oděnou ženou. Sám nevěděl proč, ale měl zlé tušení. Stál zadumaný na zápraží, civěl na mraky kupící se okolo vrcholů hor; potom když se nebe otřásl hromobitím, spustil se déšť, pokrčil rameny, otočil se na patě a šel si po svých jako ostatní.

... Už minula půlnoc, když s naloženým tácem dorazil až do poschodí, ke dveřím pokoje nových příchozích. Venku zuřila divoká bouře, v burácení hromu řinčely okenní tabulky, blesky osvětlovaly krajinu jako ve dne, stromy se kymácely ve větru jak zbloudilé duše; hostinského, třebaže byl známý coby muž neústupný a odvážný, se opět zmocnila zlá předtucha. Podíval se na svůj vlastní, protáhlý stín, otřásl se, pak pozvedl lampu a zabušil na dveře. Oslovil vavříny ověšeného cestujícího tím podivně znějícím jménem, které od něho slyšel dole sotva před hodinou; mezitím se třásl strachy, že dveře otevře černě oděná žena, že si ho změří a úplně ho zmrazí svým pohledem...

Cítil až v kostech zvedající se vítr, přicházel ze severu, od náhorní planiny Murgadoru, opřel se do zdí budovy, která už pár bouří zažila, a dožadoval se vpuštění tak divoce, až všechno kování řinčelo. Psi na dvoře se roztrásli a přikrčili se na pelechu, oči jim modře žhnuly. A najednou začali výt, jako by za těžkou duchnou mraků spatřili na obloze měsíc. Ohlušující kvílení zaniklo v dusotu koňských kopyt, údolím se převálila ozvěna a kdesi daleko, za horami, odumřela.

Hostinský naslouchal s hlavou nakloněnou ke straně. Zdálo se mu, že slyší nějaký hlas, povzdech nebo zasténání; a třebaže bylo pravděpodobnější, že to jen skučí vítr a že si jeho nervy z něho tropí krutý žert, opatrně stiskl kliku a pootevřel dveře.

Se srdcem prudce bušícím váhavě postával v mdlém světle lampy. Uvnitř panovala tma, hřbitovní přítmí krypt; vzduchem se šířil nasládlý pach, ale nebyla to vůně vonných bylin ani vláken uscayha, visících na zdi... Hostinský znovu zavolal na cestujícího, potom udělal dva váhavé kroky kupředu a třesoucí se rukou vyšrouboval výš plamen lampy.

O tvář se mu otěl chladný závan vzduchu vonící deštěm a zemí. Protější okno bylo dokořán otevřené, venku tančily ulámané větve pekelný tanec. Krajinu ozářil blesk, v jehož světle spatřil přikrývku na lůžku a kus stěny na pravé straně.

Obojí hyzdily černé skvrny.

Hostinský, neschopný pohybu, civěl s ústy pootevřenými. Na levé straně, přímo u jeho nohou, leželo cizí tělo, krev, řinoucí se z rány v boku, zašpinila roztržený plášť. Pod oknem, zády opřený o stěnu, seděl cestující, který přijel ověšený vavříny, v dlani svíral dýku, v jeho pohledu se teď zračilo utrpení, utrpení a nevýslovná hrůza. Ramena i hrud' měl probodené krátkými šípy s černým peřím, na levé paži smyčku spletenou z tenkého provázku; podobnou smyčku viděl hostinský dříve jen u opasku pytláků, na krku chycených zajíců a srnců... Bard znovu zavzdychal. Plamínek jeho života skomíral: když se pohnul, z koutku úst se mu vynořila krev, a když se k němu hostinský sklonil, vypustil ubožák duši; hlava mu klesla ke straně, dýka mu vypadla z ruky a rozezvučela struny loutny, kterou měl u pravé ruky. Zvláštní, čarovný zvuk.

Hostinský se otřásl.

Na chvilku měl pocit, že není v pokoji sám. Nádherné předivo skutečnosti se zpřetrhalo; hlasu loutny odpověděl z protější strany vysoký, čistý zvuk, jako by alborne, bardova píšťala, zvučela nad vzdálenými, sluncem zalitými pláněmi... Rozlila se záře, potom pohasla - něco silně zavržalo, na chodbě se ozval dupot chvatných kroků. Houfec jakž takž vyzbrojených výrostků pospíchal na pomoc svému pánovi. Zarazili se až ve dveřích, s očima doširoka otevřenými civěli na stopy zápasu.

"Vykríkl jsi pane..." zašeptal jeden z nich. - Já ne - chtěl říci hostinský, potom se rozmyslel a pomalu pokýval hlavou. "Zvedněte ho!" ukázal na padlého trubadúra. Instinktivně k němu cítil úctu, protože to byl člověk krásný a zvláštní, a protože svůj život nedal jen tak.

"A toho druhého," zavrčel, "odstraňte! Hod'te ho červům, tam patří jako každý bandita."

Rozhlédl se po místnosti. Sám nevěděl, do čeho se má pustit nejdřív, ale nic na světě ho nemohlo přimět, aby se shýbl pro rozkutálené zlaťáky. Něco mu našeptávalo, že ani útočníky nezajímaly peníze. Nezmizelo nic než bardův vavřínový věnec.

A pochopitelně černě oděná žena...

Ilanorán - alespoň podle pradávné víry ilanorských - se nikdy neodpoutá od své vlasti, stejně jako nikdy neumře doopravdy. Jeho duše zobrazovaná jako Sokol stěhovavý - jedna z jeho tří duší - přebývá jen příležitostně v těle, a poté, co tělo hyne, odlétá do svého domova definitivně. Duše - Vlk bloudí dále po tom širém světě a hledá pomstu, zatímco všechno to, co z člověka ještě zůstalo, se vydává na cestu za světlem Kai - Ahnara (pro novější generace je to Arel, Krad nebo nějaký jiný pyarronský bůh).

Lidská duše zavražděného na půdě Murgadoru po neurčité době sledovala "pohledem" let sokola stěhovavého. Vlk přihlížel zpovzdálí smutnými očima. Nebyla to opravdová šelma - trubadúr to věděl a teď poprvé se pro něho trápil. Vyčkával, kroužil ve světle, dokud někde v dáli, někde tady dole, v té druhé sféře, kterou nechal za sebou, nespátřil jezdce. Mohlo jich být dvacet, nanejvýš pětadvacet. Většina jich na cestu vyrazila ze srdce Krásného pole, pár se jich k jízdě připojilo na hranici temné říše čarodějů, svá místa strážců přenechali druhým. Teď společně tryskem uháněli přes spálená pole, cestou necestou, vylidněnými vesnicemi, nedbali hněvu místních mocných, nevšímali si nebezpečí, nevnímali válku stojící za dveřmi; právě tolik odhodlaných Lidských tváří, právě tolik křídly bijících Sokolů, tesáky blýskajících Vlků. A bard se usmíval. Vída, nezapomněli na něho. Teď už bude všechno v pořádku.

Teď už si může odpočinout.

3.

Východní pobřeží Quironského moře odděluje od Murgadoru země, k jejímuž přechodu je třeba dvou týdnů. V sedle rychlonohého jezdeckého koně dorazí pocestný k cíli za osm, devět dní, hřebec s kurýrem přeletí tu vzdálenost za týden - jezdcí z Ilanoru hodlali té cestě věnovat necelých pět dnů a jako obyčejně, ani tentokrát je jejich zvířata nezklamala.

Hodinu před východem slunce se ze tří stran blížili k osadě přikrčené ve stínu horských štítů. Jenom několik z lidí žijících na vrchovině je vidělo; vynořili se z mlhy jako fantom, přeskakovali nízké příbytky, tyčkové ploty. Svým koním neobalili kopyta hadry, koně přesto cválali tak tiše, rychleji než kterýkoli jezdecký kůň, který kdy šlapal po hroudách severního Ynevu... Domácí hlídači - psi jen zavrčeli, pak ztichli; jejich páni zauvažovali, co když to ani nejsou lidé, ale na starobylý dvůr hostince dorazil houf elfů.

Oděvy, zbraně postav které seskočily ze sedel, pochopitelně raz dva rozptýlily všechny pochybnosti. Pod černými, jako andělská křídla vlajícími plášti, zářily stříbrem vykládané toulce, na sedlových hruškách se pohupovaly kuše, ale zakřivené šavle s oboustranným ostřím zůstaly v pochvách. Muži a ženy, přicházející zdaleka, jako by se pohybovali za zvuku jakési éterické hudby, v okamžiku zaujali jim určená místa. Ukázalo se, že i jejich chůze je tichá - jejich pohyby připomínaly přihlížejícím šelmy, které zavětřily krev. Takhle kráčí ten, kdo ví, že nemá pod sluncem soka, který by ho byl hoden.

Vůdcem skupiny byl starý muž s prokvétajícími vlasy a přímým držením těla. Nesčetné útrapy se hlubokými vráskami vepsaly do jeho výrazné tváře připomínající sokola, na jeho haleně, plášti jako by se usadil prach prchajících desítek let: všechno na něm dávno, dávno vybledlo do ocelové šedi. Ocelovou šedí zářily i jeho oči - hledaly pohled mladého muže, který jako poslední dorazil na dvůr pěšky. Několik kroků za ním ho následoval, jako taktí, dobrý přítel bílý hřebec.

Starý pokynul nově přichozímu, vyměnili spolu pár slov tajným jazykem Seveřanů, potom starý ukázal na hostinského a jeho čeládku, kteří se mezitím objevili na zápraží.

Muž pokročil kupředu. Ženská část čeledi, a co víc, i dcera hostinského, si povšimly, jaký je pohledný - a jak je zachmuřený. V duchu se dohadovaly, jestli to je příbuzný zavražděného barda, a pokud ano, co asi hodlá udělat, aby se pomstil vrahům, ať tomu bylo jakkoli, nechtěly by být na místě loupežníků. V severozápadním pohoří byla Lidu lučistníků prisuzována nebezpečná pověst, a tento muž - podobně jako jeho druhové - nebezpečně vypadal. Ženy si najednou uvědomily, že by je potěšilo, kdyby se konečně usmál.

Tier Nan Gorduin čekal. Poučený zkušenostmi minulých let se už dávno nesnažil něco uspěchat. Spěch vede k chybám a chyby jsou občas bolestné. A bolest je zákeřná. To není bolest způsobená ocelí: takovou bolest tělo vbrzku potlačí, paměť ji odsoudí k zapomnění. Ale jsou jistá zranění, která se bohužel hojí daleko pomaleji a mučí oběti daleko víc než šípy s křišťálovými hroty, jaké používají toronští. Takové rány uštědřují pouze největší mágové a ženy - neexistující bohové nechť jsou milosrdní k tomu, kdo se jim dostane do rukou...

"Řekni jim," promluvil teď starý ilanorským jazykem, "že jsme přijeli pro toho muže, kterého tady před deseti a deseti dny, v noci na Vrcholu léta, uchvátila Temnota. Řekni jim, že se jim nestane nic zlého. Za svůj dobrý osud ať vzdávají díky Čtyřem větrům a všem těm modlám, které tady mají ve zvyku uctívat. Ale řekni jim taky, že výměnou za své životy musejí dát odpověď na všechny tvé otázky, a každá ta odpověď ať je přímá a čistá pravda!" Povzdechl ztěžka, otrásl se. "Mluv!"

Gorduin překládal to, co bylo řečeno, a Ilanořan potom překládal slova hostinského. Dával pozor na každý přízvuk, neboť věděl, že starý Rik obstojně mluví Společným jazykem, a pouze hrdost mu brání, aby jej užíval. Obecně vzato se odcizil všemu, co Pyarron, Jih daroval lidstvu - snad jen s výjimkou daru třmene.

"Říká, že vás očekávali. Říká, že padlý požíval milosti bohů, nikdo se ho neodvážil dotknout. Vypadá, jako by jen spal..."

"Spí!" pozvedl starý hlas. Zahleděl se do dále. "Dál, Tier, dál!"

Gorduin položil vesničanům několik otázek. Zadumal se.

"Všichni říkají totéž, co stopy. V noci vraždy tudy jelo pět koní. Pátý přijel s prázdným sedlem, když se vzdalovali, nesl v sedle znatelně menší váhu, než ostatní - s výjimkou toho jednoho, na něhož pro zpáteční cestu nezbyl jezdec. Útočníci se ukryli v křoví a potom, když dostali znamení zevnitř, vylezli na střechu. Odtud se zřejmě po lanu spustili do okna. Jeden z nich tam uvnitř zemřel. Domácí ho zahrabali. Nejraději by totéž udělali se všemi biřící hraběte Murgadora. Jsou to do jednoho kovaní lumpové: obyčejní lapkové, uprchlí vězňové, bývalí obchodníci s otroky..." Ustoupil a poplácal trpělivě čekajícího bílého hřebce po šíji. "Stalo se přesně to, čeho jsme se obávali," pokračoval tiše. "Chlapec neposlechl moudrou radu, vydal se sám z Erenu, aby přemohl Kobzara..." Chvilí stál mlčky; svěží větřík se zmocnil jeho černého pláště, rozduchal mu tmavé hladké vlasy.

"Podařilo se mu dostat se na vrchol pěvecké soutěže, převzal z rukou hraběte věnec, potom..." Ohlédl se, podíval se na bránu otevírající se do dvora; v jeho pohledu doutnal hněv. "Pro cestu domů zvolil okliku. Zřejmě vycítil, že je pronásledován, ale nevěřil, že chtějí jeho krev. Neznal dostatečně Kobzara. Kdyby ho byl znal, nedůvěřoval by té ženě, která se na něho přilepila zřejmě ještě na hradě." Zlostně nakopl hroudu. "Láska na první pohled...! Nemyslel jsem, že ještě věří na něco takového."

Starý k sobě povolal tři ze svých lidí, potom se opět obrátil ke Gorduinovi: "Řekni hostinskému, ať nám ukáže cestu! Náš přítel ztratil už dost času mezi cizinci, a já..." Zaváhal, "... jsem dal slovo jeho mistroví, že se o něho postaráme. O něho a o všechno ostatní. O tu murgadurskou bestii taky. Jdeme!"

Bard se usadil na kamenném hrazení obrostlém mechem, zapálil si doutník, kouř vydechoval jako nějaký znuděný, starý drak. Čekal. Slunce prosvítalo mraky, kupíci se okolo vrcholů hor, žáru slunečního pohledu dokázala jinovatka vzdorovat jen na pár minut. Stíny z údolí byly v mžiku vytlačeny - Gorduin tajně doufal, že by se od nich snad mohl

osvobodit i on, vždyť už dávno měl dost jejich společnosti. Byly to ovšem pořádně vytrvalé stíny a zůstaly, kde byly: jako temná gloriola lemovaly vzpomínku na dívku jménem Eriel.

Vzpamatoval se až při zvuku tvrdých kroků: přicházel starý s hlavou vztyčenou a jako vždycky, rovný jako svíce - Rik, šedý vlk, Vidoucí, Kapitán muzikantů; pouze jeho tenké, sevřené rty prozrazovaly jeho smutek. Mrtvého, zavinutého do černého pláště, přinášeli dva muži; pod šedivou oblohou se matně leskla jen jeho stříbrná posmrtná maska. Třetí muž opatroval loutnu, s úctou, která přísluší každému dobrému magickému hudebnímu nástroji.

Šedý Vlk se významně rozhlédl. Jeho pohled prodlél chvíli na každém člověku, až se konečně ustálil na muži, který stál v zamyšlení stranou.

Gorduín, jako by se probouzel ze zlého snu, se okamžitě pohnul, sklouzl ze svého odpočívadla. Než jeho společníci přivolali koně, už také převzal hudební nástroj a zkušenou rukou přešel po jeho strunách.

Ticho na dvoře se prohloubilo, zhoustlo. Přítomných - vrchovinských stejně jako ilanorských - se zmocnil zvláštní pocit. Někteří z místních měli dojem, že viděli jakési chvění okolo bardových prstů a náhle vytušili to, co všichni jezdci věděli: vysoký cizinec se loučí se svým zavražděným krajanem a přebírá tíhu spravedlnosti. Jeho hlas si našel cestu i k těm nejméně citlivým duším, výraz jeho tváře hovořil za všechno.

Měsíční pohoří se prostírá až k zálivu Marvin,
širé pláně obkličují Dorian.
Tam jsme se rozdělili. Jako vlna unáší chalupy,
tak odnesl tě tvůj osud, nemilosrdně, navždy.
Na tebe myslíme, jak mraky putují
nad tebou se naše vzpomínky sklánějí.
Vzdálil ses. Smutně ti kyneme.
Ržání našich koní slyšíme.

Starý Rik hodil hostinskému toboleku plnou zlatáků, pak vsedl na koně a odtud se zjevnou úctou pohlédl na padlého. "Nebyl jsi bojovník, a přece jsi sebou strhl jednoho darebáka," promluvil tiše a pokynul svým lidem, kteří opatrně vyzvedli mrtvého do sedla. "Byl jsi hloupý, ale statečný: pojeděš se mnou až domů, chlapče!"

Ilanorští přicházeli pořadě před Gorduína. Obřadně se dotýkali obou jeho paží: Zacházejte dobře s tou zbraní! Malá dívka s vlasy černými jako havran, se zářícíma očima, s níž nedávno strávil několik nocí na Toronu, ho políbila na ústa, na oči: Miluji tě, čekám na tebe...

A bard, poprvé po mnoha dnech, se usmál. Ukazováčkem pravé ruky nakreslil kolečko na čisté dívčí čelo. Dotkl se jejích rtů: Já vím.

Šedý vlk a jeho lidé opouštěli osadu hodinu po východu slunce. Tři hodiny ujížděli tryskem po Starodávné cestě vedoucí do Tarinu, potom se vydali severovýchodním směrem, aby přes území Dwyll Unie, patřící do Spojenectví, pokračovali ke své vzdálené vlasti.

Sotva odjeli, chystal se i Tier Nan Gorduín. Vyrázil na severozápad, k brodu na řece Lorn, kde ho už dva dny očekával starý dobrý přítel...

4.

Touto dobou jsou v horách rána bezútesně šedá, chladná. Ale obyvatelé vesnic, táhnoucích se podél kyrské Starodávné cesty, je berou s důvěrou, vždyť vědí, že rychle tající jinovatka, červánky na spodním okraji oblohy oznamují blížící se měsíce, které jim přinesou Oheň a Světlo.

Než si slunce prorazilo cestu mezi horskými velikány, skrývala mlha očím přihlížejících už jen hrad postavený na tarské náhorní plošině, hrad, který je starodávným hnízdem hrabat z Murgadoru. Kolem sedmé hodiny se pak rozplynula i mlha: jako první se objevily věže - jako v křeči ztuhlé prsty nějakého obra - potom zdi a brány; kolem dokola kámen a železo, kování a kámen: skála a kov, že by vystačily na celé město - hlídaly spokojený spánek pána této krajiny...

Kobzar - myslely si při snídani duše prosté - se určitě už zase vzteká. Dneska se tam nahoře sesedli k rodinné oslavě; a to si pak přeje snad dárek i od samotných bohů. Stěží by se spokojil s něčím menším, než je příjemně svítící sluničko a vlahý větřík. A Arel, tak jako už po tolik let, ani teď nevyslyší jeho přání.

Sama ví proč...

A věděl to ovšem i hrabě. Věděl to, stejně jako to, že je zvláštní člověk, jiný než ostatní: vyvolený. Řekla mu to jeho matka. Řekl mu to jeho otec. Jeho prastarý dědeček, samá vráska, to zachroptěl pár hodin před svou smrtí, když mu věšel na krk talisman, s jehož pomocí dokáží Murgadorští vyvrátit nad smrtí. Tehdy - hlavně v nocích měsíčního úplňku - k němu hovořily hlasy: hýčkaly ho, našeptávaly mu, co má dělat. To pochopitelně uchovával v tajnosti: urozenému pánovi neporoučí nikdo. Vědomí, že jeho činy popuzují nebešťany, ho rozveselovalo. Nebál se jich. Stávalo se, že vykřikoval jejich jména a smál se. Nesměli se ho dotknout. Byl vyvolený.

Byl to muž v nejlepších letech, širokoplecí, silný jako býk. Vyznal se v tom, jak oslňovat své okolí oděvem i svými písněmi. Štítil se všeho, co považoval za obyčejné. Zřídka kdy se ukázal prostému lidu déle než na pár okamžiků. Každý jeho den byl poznamenán zvýšenou opatrností - dědictví po matce - chodil po špičkách, neslyšně a hbitě jako ještěrka. Občas dlouhé minuty postával na prahu, než vystoupil z přítí sálů do plného jasu, z prosluněného balkonu do chladné síně. Šeptalo se, že jeho oči nikdy nemrkají; ti, kdo ho znali zblízka, se báli jeho pohledu a nikdy nepochybovali o jeho pravdě. Měl v sobě něco z plaza, a to dokázalo vyděsit i ty, kteří se jen doslechli o jeho pověsti. Právě proto

sliboval ten podmračený den být něčím zvláštním, proto hrabě prodléval na baště v bráně, odkud - chtěla-li tak i Arel - dohlédl až k vzdálenému moři... Protože v Měsících písně k němu sice přijížděli početní barbarští trubadúři, ale ze zjemnělého západu, od Alidaru, přicházeli návštěvníci opravdu zřídka. Teď se přesto po Starodávné cestě blížil povoz - těžká archa s vyspravovanou, flikovanou plachtou...

Kobzar nebyl nezkušený v tajných vědách. Věřil na omeny a všechna ta znamení, která nebešťané sesílají moudrým, aby si vzali ponaučení. Okamžitě vycítil, že tato návštěva byla dávno předurčena. Přichází - ať už je to kdokoli - určitě pozvedne úroveň oslav a poskytne obyvatelům hradu nevšední podívanou. A možná, že i jejich pánovi.

Co když třeba umí i pár pěkných romancí...

Zmocnilo se ho příjemné vzrušení. Byl ve svém živlu, mohl-li s někým soupeřit. Jenom jediné věci si cenil více: vítězství. A dokázal si je vybojovat za jakoukoli cenu. Nikdo nad ním nemohl zvítězit. Je jiný než všichni ostatní. Zvláštní.

Stáhl si jelenicové rukavice, zamával. Kapitán stráže, tábořící v zákrutě pěšiny vedoucí na náhorní plošinu Tar, mu v odpověď blýskl mečem s širokým ostřím, potom meč spustil a poručil svým lidem, aby se stáhli.

Povoz se blížil pomalu. Jeho plachtu zdobila zvětšenina čtrnácti hvězd yenevské oblohy, ve čtyřech rozích povozu vlály vybledlé vlajky některého z knížectví, ty vlajky by si zasloužily lepší osud. Individuum dřepící na kozlíku - tulák ve strakatých hadrech, s kloboukem zdobeným perem - pozvedlo k ústům roh a zatroubilo - zaznělo to, jako by vykřikl: Pozor všichni! Přijíždí potulná atrakce!

Pán Murgadoru se usmál. Dobrá nálada se mu, navzdory pochmurnému počasí, vrátila. Měl rád komedianty přijíždějící z dalekých zemí. Zajímají lidi. A stoupá jistota, že pokud jde o talent, předčí je všechny.

Staral se o to, aby se v jeho říši cítili báječně. Tu a tam si některý z nich vzal za manželku místní ženu, usadil se tu. Některý se zúčastnil i soutěže ve zpěvu. Všichni odpočívají v této krajině. V domácí půdě.

Otočil se na podpatku, vzhlédl, pěstí zvednutou do výšky žertovně zahrozil nebesům. Mohl si to dovolit.

Byl koneckonců vyvolený.

5.

Svalnatý bílý hřebec lehce táhl povoz. Povoz budil zdání, že je skoro prázdný. Vesnické děti, které snad deset minut běžely podél povozu, viděly ovšem něco jiného - jejich dychtivé pohledy objevily pořádně velké klece, v nichž sídlily ty nejpodivnější exotické bytosti. Žhnoucíma očima na ně civěla plemena, o nichž se zmiňovali ve svých baladách ještě tak bardi, kteří sem tak často zabloudili. Za ocelovými mřížemi kýval dvěma hlavami manase s ryšavou srstí. Třetí, prostřední hlava s nebezpečným pohledem, visela schlíple, jako by začarovaná do spánku. Šelma mohla být nanejvýš padesát let stará, a třebaže nedisponovala tou strašlivou silou, která je charakteristická pro obzvlášť vyvinuté exempláře, mohla se lehce osvobodit z klece, kdyby ji ve svém kruhu nedrželo namodralé fluidum ochranné magie. V menších ocelových košatinách si hověli lesní motýli. Vypadali neškodní, ale škaredě by mohli doplatit všichni, kdo by se nechali zmýlit jejich drobnými tělíčky, motýlími křídly, obrovskými zádumčivými očima: byli alespoň tak zákešní jako pohlední. V zadní části archy - v bezpečné vzdálenosti od ostatních okras kumpanie - seděl elf - slídlil. Snad dbal na pořádek, snad se sám chystal ohromit svou exhibicí lid ve vsi i na hradě. Ať už tomu bylo jakkoli, teď se zrovna nacházel ve stísněné náladě: při každém drcnutí povozu drtil mezi tesáky nadávky ve Společném jazyce, vrtěl se a vyhýbal se pohledu vězně, připoutaného k prkenné podlaze. Tomuto vychrtlému tvorů, vyššímu než dva metry, svázali čtyři paže řetězem, ramena mu spoutali ocelovým jařmem. Sotva se mohl pohnout.

Pohled měl kalný, krunýř, kterým ho obdařila příroda, mu už vybledl do popelavé šedi. Připomínal obrovitou kobylku - a to vlastně taky byl. Nějaké dítě s klasickým vzděláním by snad vědělo, že bojovné kmeny těchto tvorů obývají travnaté pustiny, táhnoucí se až k Sirenacu, a že tito tvorové s ďábelskou dovedností používají své podivné zbraně - ale mezi kluky z vesnice se stěžl našel takový, který by uměl alespoň psát. A tak civěli s pusami dokořán, očima jako kola od vozu a šli za tou podívanou, která je přitahovala.

A pak tu byla pod plachtou socha v životní velikosti. A to už byl opravdu tvrdý oříšek i pro nejchytřejší dítě: to už musel být kouzelník, nebo aspoň někdo zasvěcený, aby na první pohled poznal sheenwalskou smaragdovou modlu...

Muž sedící na kozlíku byl v těchto končinách zjevením neméně vzácným. Byl to ten nejelegantnější potulný kejklř, jakého kdy viděli: jeho kalpak, sako byly lemovány liščí kožešinou, úsměv měl oslnivý, na opasku mu při každém poskočení povozu zachřestily postříbřené klíče. Vesničtí uličníci toužebně civěli na jeho poklady. Po chvíli si jich všiml, změřil je svými borůvkovými očima, potom se zachechtal a začal jim házet podivuhodné hlouposti - drápek gnóma, hadí kůže, ametyst a další podobné.

Pozornější kluci by si snad všimli, jak se mu v soustředění stahují okolo úst drobné vrásky. Kdykoli padl jeho pohled stranou, jeho oči zešedly, na jeho strakaté háby jako by padl stín - ale ani obyvatelé klecí v té době nezaháleli: špicovali uši, zavrčeli. Tier Nan Gorduin byl mistrem iluzionistou a stejně jako vždycky se i teď snažil být dokonalý.

Na stezce, vedoucí na náhorní plošinu Tar, trochu podržel bílého hřebce: pustil před sebe pár "lehčích" vozů, troubením na roh pozdravoval jezdce, kteří se kolem něho přehnali. Zpráva o zábavě přilákala do Murgadoru početné komedianty: dobré dva tucty už se jich shromáždily ve stínu bašty a brány, a čekaly, až budou vpuštěny.

Když bard dorazil k půlkruhu stanů, poručil koni, aby se zastavil, seskočil s kozlíku, aby si protáhl údy. Počítal s tím, že potrvá až do setmění, než se dostane za hradby; strážé pečlivě prohledávaly každého, hledaly zbraně a jiné nebezpečné podezřelé předměty.

Gorduin pozoroval vojáky se staženým obočím. Byli to všichni robustní, ostřílení, dobře vyzbrojení chlapíci. S opravdovými dobrodruhy by si ovšem stěžl poradili - ale dobrodruzi se v Murgadoru vyskytli zřídka, velmi zřídka, a podle toho, jak to vypadalo, ani teď tu nebyl ani jediný.

Kejklíř s očima jako borůvky poplácal svého koně po šíji, potom se znovu vyšplhal na kozlík a pokusil se udělat si pohodlí. Bude-li mít chuť, může si i trochu pospat...

Uplynulo sotva pár minut, a někde naproti němu se ozval hrůzostrašný výkřik. Kolem dokola se rozlehl dupot spěšných kroků, zařinčela ocel; někdo narazil z boku do povozu a než ucouvl, poprosil vrchovinským jazykem o prominutí. Bard pootevřel oči a pak se i napřimil: civěl směrem k bráně stejně jako ostatní.

Nad mrtvolou nějaké ženy tam stál s nohama rozkročenýma, s palci zastrčenými za opasek, kapitán stráže. Gorduinovi bylo už v prvním okamžiku jasné, co se stalo: lidé hraběte našli u té nešťastnice lano, kotvu, nebo snad drátěné pletivo, jednu dvě věci z výbavy zlodějského řemesla, nešťastnice se pokusila bránit, případně uprchnout, ale kapitán po ní skočil a bez slitování ji uškrtil.

"Do propasti s ní!" zahřměl nyní, potom zašilhal na ztuhlé komedianty a zašklebil se. "Copak vám zkazilo náladu, nositelé veselí? Brána je otevřená: račte pánové a dámy, jen postupujte dál!"

Jeden z chlapů odtáhl tělo zlodějky. Nemusel ji vláčet daleko: praskání větví křoví, lemujícího cestu, rychle podávalo dál zprávu, že Kobzarova nová oběť došla konce své cesty.

Vždycky se vyskytne někdo, koho odhalí - dumal bard. Kdyby měl svého boha, mohl by teď zamumlat nějakou modlitbu za spásu zavražděné duše. Takhle ji mohl nanejvýš litovat. Ti zkušenější s kamennou tváří pozorují, čekají - a vejdou, aby se o několik hodin později nepozorovaně vzdálili s úctyhodnou kořistí. Z toho, pro to žijí, každý z nich si je dobře vědom toho rizika.

A přece...

Sledoval pohledem mohutného kapitána. S touhle bestií by mohl skoncovat v okamžiku a snad to i udělá, až splní své poslání. Když pro nic jiného, tedy pro památku Eriel.

Později ovšem. V tom určitém okamžiku, o němž se vždycky zmiňuje jeho mistr, starý Gerun: "Je zbytečné, abys pásl po příležitosti, vhodný okamžik se povětšinou dostaví sám..."

Ať je tomu tak.

V uších mu ještě stále zněla ozvěna toho zoufalého výkřiku, když v podivně prořídých řadách těch, kdo směřovali dovnitř, došlo na něho a jeho archu. V té době už kapitán od brány zmizel, ale hrabě - tím si byl bard jistý - i nadále věnoval pozornost událostem. Psycho-štitu, chránícímu bardovu mysl, zakrývajícimu jeho skutečné úmysly, se cosi vzepřelo, potom se to opět stáhlo: nepocíťoval odpor. Výraz Gorduinovy tváře se nezměnil. V rovině astrální byl nyní socha vyřezaná z ledovce, v rovině mentální nedobytná pevnost, ve skutečném světě však zůstal věčně se usmívajícím komediantem, a konečně - mezi posledními - byl vpuštěn do orlího hnízda pána Murgadoru.

Mezi stěnamí obrostlými mechem se násobila ozvěna úderů kovářských kladiv. Když projížděl dvorem, viděl Ilanořan rozstříkující se jiskry, následující dunění kladiv, znetvořené škleby mužů pracujících v barevném přítmí: dělali svou práci, tvořili jako kdysi dávno nebešťané. Když se žhavý kov ponořil do vody, zvedly se chuchvalce páry - právě se zhotovovalo ostří meče, hrot šípu nebo třeba smyčka, pro budoucí vítěze pěvecké soutěže...

Bard se ohlédl na smaragdovou modlu, cestující s ním. Protože tomu tak chtěl, vzadu sídlící kobyłka zachřestila svými řetězy a elf - slidič hlubokým hlasem vydal varovné zamručení.

Předsunutá hlídka komediantů začala vzrušeně vykřikovat: v jednom okně hlavní obranné věže se objevil hrabě, aby pozdravil své zdaleka přicházející hosty.

6.

Sídlo Murgadoru - podobně jako většina pohraničních zámků - nemělo vnější pevnost. Citadelu nahrazovala hlavní obranná věž s hrubými zdmi, vybavená dvoukřídlovou dubovou branou, kterou bylo možno zevnitř zatarasit. A nebyla to náhrada jen tak nějaká: usadila-li se ve věži elitní skupina lučištníků, dokázala se po mnoho dnů bránit jakémukoliv nepříteli. Padací mosty, spojující věž s ochrannou chodbou s předprsněmi, zkonstruovali zjevně tak, aby snesla zatížení pouze jednoho dvou bojovníků; v tísnivé situaci, v čase obléhání si cestu k obráncům našly nanejvýš netrpělivé vrány. Zřejmě by se našly i klikaté podzemní cesty, ale všechny tajné chodby znali se vši určitostí jen předkové Murgadorů, a ti svá tajemství odnesli raději do hrobu, než by se o ně podělili s kýmkoli - byť to byl i pokrevný příbuzný...

Komediantům vykázkali místo na jižní straně hlavní obranné věže, u úpatí zdi. Kejklíři se ihned pustili do díla, aby si ještě před setměním postavili své lehké stany. Svá zvířata zahnali do provizorní ohrady, napojili a nakrmili je, za soumraku snášeli polena; než na baštách a hradbách vzplály strážní ohně, byli hotovi.

Gorduin přehodil přes svého bílého hřebce pokrývku, potom se vydal na procházku. Zůstával v přítmí a počítal, kolik lidí táboří na baště u brány, potom se podél severní zdi a podél opatí, které tam byly nataženy, vrátil ke svému povozu. Kudy procházel, občas zaržál, pak se ztišili koně. Vojáci, stojící na stráži, kroutili hlavami - pokud i viděli komedianta, procházejícího v jejich blízkosti, nezůstalo jim v paměti víc než nejasný obraz, stejně jako by se snažili zapamatovat si tvar oblaku odnášeného větrem. Bard se bez problému dostal až k dílnám. Když došel k hradbám, obrátil se k východu, prohlížel si rozmístění strážní bašty. Lučištníků bylo pár: hrabě měl zjevně ve větší oblibě tradiční zbraně. Rána šavlí téměř nikdy nemine cíl - střelba z luku občas ano...

Zdržel se u východní zdi, obešel o ní se opírající menší věž, která mohla být vodní nádrž, skladištěm potravin, ale stejně tak i žalářem. Vzhlédl k rychle se tmící obloze, hleděl na věnec hvězd Dračího hřbetu, který, jak říkají lidé ze starých dob, dosahuje na konci světa do Oceánu věčnosti - potom povzdechl a vrátil se mezi komedianty.

Hrabě po několik hodin otvírá dokořán i bránu věže pro "své lidi". Pokud tomu panská dobrá vůle chce, snad jim i zpívá - určitě už ladí nástroje. Ten okamžik se blíží, pokud se Gurumovi dá věřit, je jako rozmarná žena: na prozíravého muže se sluší aby je přijal připravený.

7.

Hrabě Murgador měl početné obdivovatele, důvěrníků však podstatně méně. Zlatáky nerodí důvěru, pouze oddanost, a i tu jen k sobě samým - tak tomu chtěli nebešťané, kteří ty zkamenělé kousky slunečního světla kdysi zamíchali mezi pozemské hroudy. Hrabě měl v lásce sluneční svit, ten pravý stejně jako ten zkamenělý. A protože toho prvního se mu dostávalo tak zřídka, dobře si rozmyslel, kolik přenechá jiným z toho druhého. Zlatáky, které se dostaly do jeho pokladnice, obvykle ztratily na váze, než se opět dostaly do rukou druhých. Podle zlých jazyků ztratily i trochu ze svého lesku, ale tu spoustu banditů, sloužících Murgadorovi, to zřejmě nechávalo chladnou. Vážili si a ochraňovali svého pána, který musel dbát pouze o to, aby jim neukázal záda na dobu delší, než bylo nezbytné... Pokud mohl, vždycky až do konce pozoroval jak ostříž posly, členy své osobní stráže si držel v bezpečné vzdálenosti. Nikdy nikomu nedůvěřoval - ani vlastnímu štěstí ne. "Spi s očima otevřenýma, aby sis zajistil dlouhý život na této zemi. Věz, kdy je třeba se přikrčit. Kameny to vědí. A kosti.

Otočil se na podpatku.

"Krachul!" zasyčel.

Předstoupil mohutný kapitán hradní stráže. Na jeho širokou tvář se promítl stín okenní mříže. "Opět vás trápí zlá předtucha pane?"

Podobně jako většina umělců, nemohl ani hrabě vystát, když ho někdo prokoukl. Svrástil čelo; večerní vítr vháněl do sálů kouř strážných ohňů, jehož pach mu ustavičně připomínal zmar. Zmar druhých, těch obyčejných - to však nečinilo věc o mnoho snesitelnější.

"Komedianti?" položil víceméně řečnickou otázku. V uplynulé hodině sledoval jejich přípravy právě tak pozorně jako kapitán. Při pohledu na ohebná těla akrobatek se v něm cosi pohnulo. Škoda, že všechny takové chtějí jedno a totéž, takže se pak rychle stávají nudnými. Úsilí polykačů ohně mu bylo k smíchu. Jakkpak by si asi poradili s žárem v mučírňách? A co se týká trubadúrů, bardů a ostatních...

"Je jich plný dvůr," řekl kapitán. "Hlupáci se nikdy nepoučí."

Hraběti šla nárazka kolem uší. Sklonil se znovu k oknu, pohledem hledal povoz komedianta, který přijel od Alidaru. Bílý kůň toho chlapíka vycítil, že se na něho někdo upřeně dívá, zvedl hlavu a civěl zpátky; ve světle ohňů a pochodní žhnuly jeho oči jako kameje. Sám komediant se babral se svou starou loutnou: zjevně nacházel v hudbě radost.

"Strážci viděli na tom povozě nějakou sochu," huhlal pán Murgadoru. "Pořádně velkou smaragdovou sochu." Zašilhal po Krachulovi. "Co si o tom myslíš?"

"Já si nemyslím nic, urozený pane," mumlal kapitán. "Ale návrh bych měl. Vyzvi toho komedianta, budeš-li chtít, poraž ho v soutěži trubadúrů, potom se postarej, aby našel útěchu na lůžku tvé ponížené služebnice, Kalkiry. Nebo..." zamyslel se, "pokud považuješ toto řešení za moc prohnané, vydej příkaz, a já ti do rána obstarám tu sochu."

"Krvavým činem bys vyděsil mé hosty!" Hrabě pomalu zavrtěl hlavou. Usmíval se. "Ty těm komediantům nemůžeš odpustit, co? A ta abasiská čubka ti svého času taky uštědřila hlubokou ránu... Přišla, viděla, zvítězila, potom tě nechala - a ty, ubohý dobráku Krachule, jsi neměl kdy ani na to, abys jí, jak se patří, zakroutil krkem!"

Kapitánova tvář zůstala bezvýrazná. V dobách jeho bouřlivého mládí ho naučili snášet i ty nejtvrdší střety. "Nemusí se to stát uvnitř našich hradeb," řekl. "Můžeme se pustit za ním, můžeme si počkat, až dojede k brodu a..."

"To už se mi líbí víc," smál se hrabě. "V tobě jsme ztratili opravdového politika, to se musí nechat. Ty ses domákl podstaty: nemůžeme dovolit, aby nám taková cennost unikla zpátky do víru velkého světa. Ještě by se mohla ztratit..." Jeho rysy ztvrdly. "Ale do té doby toho chlapa všichni hlídejte, a dávejte pozor, aby nepojal podezření! Při hostině se s ním možná sám trochu pobavím. Může mi vyprávět o nádherných i alidarských ženách, může mi zazpívat pár pravých západních romancí - jeho památka tak bude aspoň déle živá. A teď běž: nech uvést shromáždění ke stolům!" Krachul se uklonil a šel. Rukojeť dýky pustil až na chodbě.

8.

Nájemní vrazi hraběte byli lidé mlčenliví, s lehkým krokem a ocelovými svaly. Bylo tomu dobře deset let, co jich pět dorazilo z dalekého jihu, odkud je vyštval hněv jejich klanu - pokrevního bratrstva Giribich. Do noci, kdy začínala zmíněná hostina, zůstali čtyři: jeden z nich se dopustil velké chyby v noci na Vrcholné léto a teď ležel v neoznačeném hrobě na hranicích Murgadoru, ve stínu skalních štítů... Krachul, rodák ze severního Gianagu, na ně od počátku shlížel s instinktivním nepřátelstvím, a odporem - i na tu ženu, přestože byla opravdu pohledná, svým gorvikským způsobem. Tmavé vlasy nosili všichni čtyři stažené dozadu, tmavýma očima občas blýskli jeden po druhém, jako by mezi nimi křižovaly nevyřčené vzáky. Byli vyobcováni a snad i zahořklí, a to od nich odpuzovalo i ty největší odvážlivce. Kapitán je nelitoval ani trochu. Nebyl schopen mít soucit s muži, kteří... no, nejsou opravdoví muži.

"Pochopili jste rozkaz?" zeptal se jich nyní. Gorvikští shrábli za deset let služby víc zlata než on a jeho lidé dohromady: tato skutečnost sama o sobě stačila, aby vůči nim vzbuzovala nenávist. "Hrabě si přeje, aby se to stalo mimo zdi jeho sídla. Nesmíte se té osoby dotknout ani prstem, dokud..."

"Chápeme," zašeptala žena. Muži zůstali němí. Ramena dvou z nich se setkala. Třetí, který ztratil svého partnera, stál zachmuřený trochu v pozadí. Ještě stále truchlil. "Bude to tak, jak poručí náš pán. Do té doby, když dovolíš, zaujmeme svá místa."

Krachul přikývl. I teď měl pod pláštěm skrytou dýku, ale jeho ruka ani náhodou nezabloudila k její rukojeti: gorvikští měli nejen větší nadání, ale byli i rychlejší než kterýkoli člen osobní stráže. Osud komedianta ze západu byl zpečetěný - až dnes v noci dokončí své vystoupení, bude si brzy moci odpočinout.

A bude odpočívát, pokud bude svět světem.

Komediant s borůvkovými očima stál u vchodu do velkého sálu hlavní obranné věže, opíral se o stěnu a roztržitě otáčel svým hudebním nástrojem. V lehkém průvanu povívala pera jeho podivného klobouku, plášť, zdobený liščí kožou, se nadouval jako plachta na galéře. Rudý měsíc stál vysoko na obloze, jeho světlo padalo růžicovými okny na mozaikovou podlahu a na stoly rozestavené v půlkruhu; obličejové lide, sedících u stolů, dostaly barvu sedlé krve, stíny pochodní tančily po zdech, proháněly se, měnily tvar. Všechny hlavy se obrátily jedním směrem. Všem sedělo ve tváři tiché vytržení.

Uprostřed sálu zpíval hrabě:

Drsný lovec uprostřed noci černé
vyplašil šelmu lítou na mýtině,
krev mu ve spáncích divoce buší,
svolává své psy, štve je tam, kde zvíře tuší.

Kupředu, skolte ho, jen směle,
pospěšme, dokud kraj nám patří cele,
smečka psů jak prve štvaná,
pronásleduje bestii beze jména.

Ryk a tartas až k nebesům stoupá,
v hrůze chvěje se duše věrná, hloupá,
vždyť ta štvance, ta důmyslná past,
to je čirá rozkoš, to je naše slast.

Gorduín sklonil hlavu ke straně a zpod krempy klobouku pokukoval po svém okolí. Mohutný kapitán - jeho druhové ho oslovovali jménem Krachul - stál za prázdnou stolicí hraběte a přes hlavy přítomných upřeně civěl na Gorduína. Jeho chladnokrevnost, stejně jako jeho zjizvená tvář, nasvědčovaly tomu, že už odedávna chodí ke smrti do učení. Při produkci komediantů se přesto dopustil klasické chyby: jeho pohled přeběhl z barda doprava i doleva a na okamžik tam prodlél. Gorduín teď mohl v davu tanečníků a muzikantů lehce poznat podezřelé osoby.

Gorvikští!

Měli na sobě tradiční oděvy střední vrstvy obyvatel vrchoviny; odložili šátky, které nosili uvázané do čela, závěsy v uších, odložili dokonce i své naduté způsoby, ale ostré nosy, temně černé oči, by je byly prozradily, i kdyby je všechny tři neobestírala aura téměř hmatatelného nebezpečí. Byli to divoši stejně jako psi, o nichž zpíval jejich pán: divoši s ostrými zuby a drápy, s dýkami a noži, napuštěnými rychle zabíjejícím jedem. Nepokoušeli se dostat se blíž ke své kořisti, zdánlivě pozorovali pěvce, ale barda nedokázali ošálit: kdykoli zavřel oči a shlédl do astrálního světa, viděl pokaždé na místě tří mužů netvory. Nezevlovali jako kapitán, ani nežhnuli neuhasitelným, studeným plamenem jako hrabě Murgador - čekali, jako té jisté noci, u hostince, stojícího na druhém břehu Lornu...

Domácí pán si mezitím lokl ze starého predockého vína a spustil novou píseň:

Magický kruh svazuje naše životy,
spoutává naše vášně, naše trampoty,
i ďábel sám je slabý na magické řetězy,
svit slunce však ozáří jeho temné praktiky,
v čarovném zrcadle slunce básník se zaskví,
krásou svého díla, jeho harmonií jistý...

Gorduín se nepohnul. Nepozorovaně napjal svaly levé paže: rukojeť jeho vlastní těžké dýky mu okamžitě hladce vklouzla do dlaně. V jeho nitru zuřila bouře, bouře mohutnější než ta, která po dva týdny pronásleduje proslulou Divokou smečku Sněhem smrti, bouře mocnější než ta, která v noci na Vrcholné léto pustošivou silou zuřila na půdě Murgadoru, jako by oplakávala jeho zavražděného krajana... Rozporné síly, působící ve vesmíru, se teď soustředily zde, v Kobzarově sídle, a hrozily výbuchem.

Ještě pár minut...!

Bard se zuby zaťatými, ale s úsměvem, opětoval kapitánův pátravý pohled, potom, sotva hrabě zmlkl, uhodil do strun své staré, ohmatané loutny.

10.

Občas se stávalo, že Krachul nedodržel přesně pokyny svého pána. Nepudila ho k tomu vrozená neposlušnost, ani sobeckost - byl jednoduše opatrný jako všichni ti, jež vrtochy osudu vynesly z ničeho nahoru. Myšlenka, že pošle pár svých lidí k povozu komedianta ze západu, ho napadla po rozhovoru s hrabětem. Když vydal příkazy gorvikským, pospíšil okamžitě do tábora svého mužstva, vydal příslušné rozkazy, a teď, o dobré dvě hodiny později, když zábava v hlavní obranné věži vrcholila, čtyři opravdoví muži, čtyři šikovní bývalí zloději - se neslyšně vplížili mezi stany. K povozu se přibližovali ze dvou stran. Jeden z nich se pokoušel uklidnit bílého hřebce, který tu stál s ušima nastraženými (v mužově holince se skrývala úzká čepel, dokonale se hodící na přefezání šlach), další muž se zaměřil na

kola a kování osy, další se vyšplhal na kozlík, ten nejodvážnější odtáhl plachtu a s dýkou v ruce vnikl dovnitř, aby prozkoumal modlu.

Ozvalo se tiché zachrastění, sotva hlasitější, než zapraskání suché větvičky: z přítmi dopadl na jeho nechráněnou hlavu těžký buzdogan a poslal ho do věčných temnot. Když jeho bezduché tělo spadlo, stáhla se i vražedná zbraň - namodralý věnec plamínků, který předtím plál okolo buzdoganu, postupně uhasínal. Biřic, který se vydrápal na kozlík, pocítil strašlivý chlad, jeho srdce se sevřelo hrůzou, ztratil rovnováhu, zřít se - přímo na hrot dýky neviditelného útočníka. Muž, zkoumající osu, s chraptivým výkřikem tasil šavli a už už sekl, když ho dostihl dusivý závan, přinášející hřbitovní pach, a srazil ho na zem. Do výšky se zvedl modrým chvěním obkroužený kyj, vylétly jiskry a čtvrtý murgadorský muž, držící koně za uzdu, letěl až k hradbám.

Ticho.

Neviditelná ruka pohladila Gorduinova hřebce po hřívě. Hřebec zůstal zticha, s hlavou ke straně naslouchal, potom si spokojeně odfrkl: všechno je v pořádku.

Modré chvění se opět pozvedlo. Pomalu putovalo podél napnutých opratí, obehnulo tělo ležící u úpatí hradby, potom se zastavilo a taky trochu zesílilo. Zvedl se vítr, od hlavní obranné věže až k táboru komediantů přinášel útržky písní.

Bílý hřebec ještě stále naslouchal, v jeho temných očích se odrážely hvězdy. Modré chvění sílilo, potom, jako by se ho zmocnil nápor větru, se obrátilo a odletělo jako ďáblův kočár. Přimo k bráně.

Gorduinův jezdecký kůň zamrkal.

Naproti, na mechem porostlé stěně orliho hnízda hraběte Murgadora, vyrostl veliký pentagram, utvořený ze spousty magických run.

11.

Ke Kobzarovi dorazila zpráva společně se třetím pohárem starého predockého vína. Právě se chystal zazpívat čtvrtou píseň, romanci, ale když uslyšel Krachulova slova, přešla ho chuť. Jeho tvář byla zalita svitem měsíce, stojícího v zenitu. Pár vrásek na jeho čele se prohloubilo. Okolo úst mu perlil pot.

"...tři ženěli a ten čtvrtý už má taky namále," pokračoval kapitán šeptem. "Vypadá jak vlastní dědeček. Nemluví, nemůže se postavit na nohy, páchne jak pětidenní mrtvola. Snad by bylo lepší..."

"No a kouzelné znamení?" syčel hrabě. "Co je s tím kouzelným znamením!"

Krachul se zavrtěl. "Chlapci se ho pokoušeli smazat, ale..."

"Proklatec! A co ta modla?"

"Zmizela," šeptal mohutný muž chraptivě. "A zmizely i šelmy, i s klecemi. Vůz je prázdný, pane: snad..."

"Mlč!" vybuchl Kobzar. Vypil víno, pak vyskočil, odkopl židli.

Démoni!

Společnost u stolů zaraženě civěla: samá ústa dokořán, bezdná prázdnota doširoka rozevřených očí. Na pár okamžiků panovalo v sále dokonalé ticho - potom na bezmračné obloze vzplál modrý blesk, a bezprostředně za ním následující hromobití rozechvělo i staleté kameny hradu.

Tier Nan Gorduin, stojící u vchodu, teď hrál zvláštní melodii. Ti, co mu stáli nablízku, zděšeně couvali, když uviděli jeho křivý úsměv. Jeho rty bezhlesně formulovaly ilanorská slova: Tha an teun seo bóidhean! Tha rudeigir ceák ail an eoin seo briagha!

Vzývám mrtvé. Vzývám potupené.

12.

Na západní straně tarské náhorní plošiny, nějakých čtyřicet kroků od zdi hradu, stála uprostřed kruhového pentagramu postava v mechově zeleném plášti. Pozvedla svou podivnou, roh jednorožce připomínající hůl - a opět vzplál blesk, zvláštní blesk, který se klikatil zezdola nahoru, do výšky, a hrozil měsíci. V ostrém světle se zdálo, že kol dokola se vlní hroudy země: sta a sta paží se s křečovitým zmítáním natahovala po hvězdách. Uplynulo sotva pár minut, a muž v plášti se jako osamělý ostrov ocitl v moři žhnoucích očí. V lesích, lemujících tarskou náhorní plošinu, se po řadě otvíraly jámy, propasti, bezejmenné hroby; mezi stromy, na cestě, ve srážech, se v husté miasmatické mlze pohnuly fantomy. Ze všech stran se pomalým krokem blížily mrtvolky, jejich rudě planoucí pohledy se upíraly k pevnosti pána Murgadora.

Muž v plášti zpíval hlubokým hrdelním hlasem. Zvedl se bouřlivý vítr, směrem k hradbám hnal páry prosycené hřbitovním pachem - a pohodně, planoucí nahoře na strážnicích místech, náhle jakoby kouzlem, pohasly.

Hradem otřásalo nepravé hromobití.

My a-vynsa dos mar callen! Yntre a-ranna gwytha!

Děj se vůle nebes.

13.

Gorduin pokročil kupředu. Jeho pohled se střetl s Kobzarovým. Hrál teď novou píseň - těm, kdo jí naslouchali, se do srdcí vkrádala úzkost.

Když už nevidí tulák

ani měsíc, ani slunce plát,
nežaluje, netruchlí
do zpěvu se dá, ať je kdekoli.

Kráčí, kráčí jen směle,
po cestě vyplněné,
ve stopách lásky, již ztratil,
hle, už símě lásky nové zasil...

Někteří z hostů zděšeně ustupovali - bard ztrácel svou masku bláznivého komedianta jako had ztrácí svou kůži. Plášť, zdobený liščí kožešinou, a podivný klobouk spadly na zem. Vítr, který se náhle zvedl, nadouval jeho druhý, černý plášť: mohutná, temná andělská křídla.

"Ilanorán!" zařval Krachul, když konečně pochopil situaci. "Ilanorán! Zabijte ho!"

V pravičce jednoho z nájemných vrahů zablýskla dýka, ale to už se Gorduin otočil, jeho levá paže vylétla, a Gorvik, stojící od něho nějakých deset kroků, padl na záda s úzkou čepelí v hrdle.

Na několik minut znovu zavládlo dokonalé ticho; hosté zatajili i dech. Bard se rozhlédl, prsty mu tančily po strunách:

Setmělo se nad námi,
přátelé jsou tak daleko,
zrádná ruka padoucha,
hrubě přerвала nit jeho života.
A přece kráčí, kráčí směle
po cestě vyplněné,
ve stopách lásky, již ztratil,
hle, už símě lásky nové zasil!

Krachul tasil meč a už se hotovil k výpadu, ale z boku přiskočil Kobzar a odstrčil ho. Hosté vyskočili od stolů - někteří sahali po zbraních, většina však prchala, jak nejrychleji mohla; prchající úplně rozprášili řady hraběcí tělesné stráže. A hrom zaburácel i potřetí: růžicová okna se vysypala, do sálu vtrhl uragán, přinášející zlověstně páchnoucí páry...

Dva Gorvikové si měřili barda.

Gorduin pátral ve svém nitru. Už při prvním pohledu na astrální rovinu se ho zmocnilo podezření, a pak...

Hlas jeho bratrance z dálky dvou desítek let: Je radno, abys vždy jako prvního skolil samce!

Samce.

Blýskl pohledem po muži stojícím vlevo. Gorvik sebou trhl. Věděl.

Když se Gorduinova pravice dala do pohybu, pohnul se i on: popadl pod krkem jednoho murgadorského strážce a strhl ho před sebe. Ostré prásknutí: ocelový prut, uložený na nejsilnější struně loutny, vyletěl, prorazil strážcovu drátěnou košili, pronikl jeho tělem a zabodl se nájemnému vrahovi do hrudi.

Burácení hromu.

Druhý Gorvik ztuhl. Jeho pravice, držící dýku, se zastavila ve vzduchu. Zachroptěl; loutna použitá jako zbraň, neuvěřitelná rychlost útoku ho přiměly k zaváhání - to zaváhání ho stálo život.

Gorduin v tom rozletu srazil ještě dva muže z tělesné stráže, odstrčil jakousi dámu s bíle napudrovanou tváří, pak...

Potom se ocitl přímo před zevlujícím Krachulem.

Kapitánův první úder odrazil svým krátkým mečem, před druhým úderem hladce uklouzl. Nechtěl už užít svou tak milovanou loutnu, aby ji zachránil, snesl ještě jedno píchnutí kopím od jakéhosi rozkuráženého strážce. Hrot kopí praskl: tarinský drátěný oděv, kovaný z ocelových ok, obstál ve zkoušce.

Ne tak oděv Krachulův...

Mohutný muž byl bodnut zezadu. Oštěp s ostnatým hrotem, používaný k lovu kanců, se ani nezachvěl v ruce zlodějky s prázdným pohledem oživlé mrtvol. Kapitán osobní stráže hraběte Murgadoru zařval, padl kupředu, chvíli se svíjel jako harpunovaný sumec, pak ztichl.

Bard vzhlédl. Kolem dokola zněly výkřiky: houf obětí hraběte ztekl zdi hlavní obranné věže a už obléhal sál. Ve skupinách napadali vojáky stráže, nešetřili ani hosty, od komediantů se ale - aspoň prozatím - díky jakési neviditelné síle - drželi zpátky.

"Ven!" vyštěkl Gorduin na okolostojící. "Zábava skončila! A všude šířte zprávu: lid Murgadoru hledá nového pána!"

Potulní komedianti chvatně uposlechli. Probojovali se davem, naskákali na své povozy, do sedel a uháněli k bráně, střežené teď jenom mrtvolami.

Vojáci, kteří zůstali naživu, se všude bránili té hrůze - ohni, a v budovách co nevidět vysoko vyšlehly plameny; kouř zakryl rudý měsíc, sklánějící se k západnímu horizontu. V hlavní obranné věži se překotily nádoby s řezavým dřevem, bojovníci ztráceli rovnováhu, padali do vířícího popelu jejich řev, stejně jako každý těžký úder vlastního srdce, zněl bardovi ozvěnou v uších... Znovu vzhlédl: jedním z roztržštěných růžicových oken dorazil Alyr Arkhon, snášel se jako obrovský netopýr, namísto křídel rozevlátý mechem zelený plášť.

"Tiere!"

Gorduin právě včas natáhl ruku po khareiském samostřihu, půl tuctu ozbrojenců, kteří se k němu připlížili, nestačilo ani zaklít. Padali tak pomalu, že se to zdálo až nepřírozené; za jejich půlkruhem stál s taseným mečem Kobzar.

"Démone," šeptal skoro zálibně. "Démone!" Pokročil kupředu, v levé ruce svíral svůj hloupý talisman. Usmíval se. "Tak to zkus se mnou!"

Bard plynulým pohybem zasunul do samostřilu nový zásobník namísto vyprázdněného, zamířil a vystřelil. Jednou: krk hraběte se podivně vyvrátil dozadu, z jeho hrdla vyčnival šíp s peřím, zbarveným krví. Podruhé a potřetí: jeho tělo se svíjelo, kašlal krev, jak mu ocelové hroty pronikaly do plic. Počtvrté: ocelový prut do srdce; pět, šest: cíl - žaludek a slabiny; sedm...

Pán Murgadoru se zapotácel a stále se usmívaje, se zřítíl na podlahu.

"Rychlá a čistá práce," poznamenal Alyr, přicházející k bardovi. Shrnul si kapuci, popelavě šedé kučery mu padaly do čela. "Alespoň z jistého hlediska."

Gorduin se rozhlédl. Nekromantovy oživlé mrtvoly už všude sklízely krvavé vítězství. "Moralizování přenechám pyarronským," řekl suše. "Tak je to lepší, uznáváš to, že? A teď..." další pohled kolem "zmizme odsud!"

Poloelf přikývl. Uchopil svou hůl a ukázal cestu.

Nahoru.

Bard zašilhal na plameny zuřící u vchodu, na postavy propletené ve smrtelném zápase, pak na rozbitá růžicová okna a povzdechl.

Dobře.

Avšak Alyr hleděl jinam. Svraštil obočí.

V kouři se k nim ploužila mladá žena; bylo to křehké stvoření s vlasy černými jako noc. Zdálo se, že si teprve před chvílí prorazila cestu vražedným zmatkem; hedvábné šaty měla zašpiněné krví a sazemí, pohled zmatený, v očích nevýslovnou hrůzu. Chtěla promluvit, ale zmohla se na pouhé zasténání. Natáhla prosebně obě ruce, potom padala - přímo do náručí Ilanořana.

Nekromant si odkašlal - "Byl jsi nelítostný," citoval moudrost přívrženců Krada, "měj teď slitování!"

Gorduin neodpověděl hned. Hodil si samostříl na záda, potom vzal do náručí dívku. Uvažoval o složitém léčivém zařikávání; doufal, že k tomu ještě bude mít dostatek moci. "Děkuji ti za všechno, Alyre! Setkáme se za týden, u brodu na Lornu."

"Slíbil jsi, že až tady skončíme, budeš mi k dispozici," připomínal mu poloelf. "Jedná se o opravdu důležitou věc."

"Až skončím..." Bard kývl. "Odpočívajte v pokoji," pronesl k mrtvým, kteří se k nim potáceli, potom vyfoukl dech z plic a začal se spolu se svou zátěží zvedat.

Nekromant ho po krátké chvilce následoval. Když dorazil na parapet, rozloučil se i se svými stvořeními: opakoval Gorduina slova v prastarém kyrském jazyce.

A mrtví se odebrali k odpočinku.

14.

Dívka - s pomocí několika zařikávání - se už nazítří vzpamatovala a další den už prozradila své jméno: Kalkira. Pochází z kraje od moře, patřila k družině jednoho vrchovinského statkáře. Bard se neptal, jaké služby poskytovala svému pánovi.

Kouř zatemnil celou oblohu: dva dny se vznášel kolem vrcholků hor, potom se spustil do lesních srázů a prosytil oděvy odcházejících těžkou vůní zmaru. Třetího dne se zvedl severní vítr a zahnal kouř; čtvrtého dne se spustil tichý déšť, ale pátého rána už jasně zářilo slunce.

Do pohraniční vsi, přikrčené pod horskými štíty, k hostinci dorazili sedmého dne odpoledne.

Místní obyvatelé si je prohlíželi, pokyvovali hlavami - a mlčeli. Viděli ovšem na obzoru kouř, pár prchajících sem zabloudilo tři dny před bardem a jeho společníci, a vyprávěli jim o tom, co se přihodilo, ale mlčeli, protože zbavit se letitých zvyků je těžké, ne-li zcela nemožné.

Pokoj v poschodí, kam uvedli příchozí z Murgadoru, byl prostornější, vzdušnější než ten druhý, v němž skončila pouť mladého pěvce; okna nevedla do vnitřního dvora, ale do údolí Lornu. Gorduin dlouze hleděl na skluzavku sbitou ze smrkových kmenů, klikatící se mezi lesními stromy - tudy putovalo dřevo k řece a po ní až k moři. Dřevorubci se neukázali. Všichni měli najednou napilno; hostinský, ten uvážlivý, tvrdý muž, se vrtěl a nemohl se dočkat, až bude moci odejít. Bard mu nasypal do dlaně zlatáky, potom přikývl. Při jeho poslední návštěvě už si mezi sebou vyjasnili úkoly.

Když zůstali sami, svlékla si dívka pomačkaný plášť, rozpustila si vlasy, pak nasála vůni ze vzduchu a tiše, spokojeně se rozesmála.

"Lázeň a svažené víno! Myslél jsi na všechno..."

Gorduin zavřel okno, pohlédl na ni a - po dlouhé době - se poprvé usmál. "Opravdu. A na jisté věci myslím ještě pořád."

Znovu ten tichý, hrdelní smích. "Mohla bych vědět, jaké jsou to věci?"

Bard přikývl, potom ukázal na pootevřené dveře lázně. Bylo to jednoznačné gesto.

"Tvé přání je mi rozkazem, můj zachránče," zašeptala Kalkira. Vzala z lože pečlivě složené bílé prostěradlo a rozběhla se. Zavřela za sebou dveře, ale ve vteřině opět vykoukla - na hezké tváři ustaraný výraz.

"Nedosáhnu si na záda," řekla.

Gorduin odhodil rukavice, rozeplnul si kabátec. Pousmál se. "Život je boj."

"Protivo!" dívka zabouchla dveře. Její hlas z druhé strany byl zkušený: "Svlékni se taky, drahý..."

Bard počkal ještě pár minut, pak se znovu zapnul, natáhl si rukavice, oprášil si plášť, usadil se - a čekal.

"Už jsi měl někdy co dělat s alidarskou ženou?" zajímala se Kalkira. Bylo slyšet šplouchání vody. "Buď upřímný, prosím tě!"

Gorduin si odkašlal. "Jednou," odpověděl popravdě. "Bylo jí sto čtrnáct let, na levé oko byla slepá. Mluvit neuměla nikdy, zato zpívat ano. A ještě jak. Ještě pořad za ni chtějí třicet tisíc na madobaském trhu s otroky. Nemám tušení, jak se tam mohla dostat. Není zvykem zbavovat se jen tak alidarských žen."

"Ty jsi šťastný tvor," řekla dívka věčně.

"Snad ne...?"

"Ale ano, má lásko. Narodila jsem se v Alidaru. Mě ovšem..." Šplouchání - "...neučili v první řadě zpívat."

Gorduin cítil na spáncích kapky studeného potu. Levá ruka se mu chvěla - musel ji na chvíli zatnout v pěsti. Nalil do jedné číše svažené víno, nedbale přitukl o druhou číši. "Na alidarské mistry!"

Smích. Vrzání prkenné podlahy. "Nalil bys mi taky?"

"Už se stalo, maličká."

"Skvostné!" Dívka šramotila v bezprostřední blízkosti dveří. Zavrzání. Sotva slyšitelné zazvonění kovu. "Bože! Myslím, že jsem šťastná. Ještě chvíli..."

Na to už Gorduin neměl, co by odpověděl; čekal a nemusel čekat dlouho: dveře se rozlétly, na prahu se objevila Kalkira. Měla na sobě zaprášené cestovní šaty, černou ilanorskou kazajku a plášť, který jí daroval bard - blyštivá vrhací dýka, kterou držela v pravé ruce, byla ale gorvikská, a Gorvikovi odpovídal i ledový klid, s nímž dýku vrhla.

Gorduina stihl tvrdý úder nad srdce - opět mohl za svůj život děkovat v Tarinu kovaným drátěným šatům. V témže okamžiku se ukazováček jeho pravé ruky napjal na kohoutku samostřilu, a dívka, jako by ji zasáhla rána karabáčem, padla se zdušeným výkřikem na záda.

Bard k ní pospíšil, přidřepal a pohlédl jí do očí. Ilanorský šíp s rudým peřím vězel pevně v Kalkirině pravém rameni. "Mohla jsi zmizet," řekl jí. "Byla by ses hladce dostala z věže, z města. Mohla jsi utéct i v lese." Otočil dívce hlavou. "Proč jsi to chtěla takhle? Proč?"

Kalkira se pokusila bodnout levičkou - neměla sílu. Bard odrazil tenkou čepel, pokrčil rameny a vstal.

"Zabij mě, bídáku!" syčela dívka. "Viš dobře, co jsem udělala s tvým kumpánem. Tak mě konečně zabij, než..."

Slova jí uvázla v hrdle. Tělem proběhlo křečovitě zachvění; zírала na muže, jako by nemohla a ani nechtěla pochopit, co se s ní děje.

"Gorvický jed," oznámil jí Gorduin suše, potom se otočil, aby se na ni nemusel dívat.

Ted' už tedy skutečně skončil. Právě včas: měl toho všeho až po krk. Chtěl se napít a spát - hodinu, den, nebo celé století.

Pro jistotu vylil víno. Vyhrabal čturu plnou štiplavé toronské pálenky a napil se. Agzeh barag, tekutý oheň. Jen aby ho nebylo málo...

Sehnul se pro dívčinu dýku, obracel ji, potom s ní vztekle mrštil do dveří. Potřeboval by jiný pokoj. A ještě spíš jiný hostinec - někde na druhém břehu moře.

Vzdychl. U Krana, jak tady jsou odpoledne chladná! Měl by už konečně zavít to ztracené okno...

V tu chvíli někde daleko - nebo zrovna hodně blízko - zavyl Vlk. Zašustila sokolí křídla. V uších mu zazněl výkřik dávno mrtvého krajana:

Za tebou!

Okamžitě vyskočil, "nabral vítr do plachet", jak se to kdysi učil; žebrovaný buzdogan ho i tak zasáhl, v zádech mu v pravém slova smyslu vybuchla bolest. Překulil se přes lůžko, ale okamžitě byl zase na nohou, potřásl hlavou, aby se mu zrak pročistil. Nový nepřítel se přibližoval pomalu, pohupoval buzdogánem, jako by neměl žádný důvod ke spěchu - a Gorduin, poté co si ho prohlédl, uznal, že opravdu žádný důvod nemá.

Na uhel spálená, rozšklebená lebka. Namísto očí díry velikosti pěstí, namísto prstů levé ruky vybílené kosti. V mohutném hrudníku dva zuhelnatělé pahýly šípů. Nad nimi, sotva o palec výš, podivně světloující, ve tvaru medvědí hlavy, talisman.

Kobzar.

Gorduin se otřásl. Zastihlo ho to nepřipraveného, vůbec si nedokázal představit, co má udělat. Hrabě Murgador byl zasažen sedmi šípů, potom tam nahoře padl za obět' plamenům, ale podle všech známek přesto nehodlá vzdát svou hru... Malicherné rodinné kouzlo? A pak ať někdo tvrdí, že Alyr Arkhon se nikdy nemýlí!

Vyhnul se novému drtivému úderu, uskočil před divoce šermující levou paží, potom se pokusil získat čas - jinými slovy, snažil se uniknout. Samostřilem, šavlí, dýkou už tady nezmůže nic. Má to zkusit ohněm? Matka příroda už to zkoušela před ním, okázale a přesto s malým výsledkem. Má na hraběte spustit světlo, tmu? To by nepomohlo. Ať už ta oživlá mrtvola vidí cokoli, nevidí to očima. Jak se vlastně dostal až sem? Na koni? Nebo snad letěl? U Krana, vždyť musel lézt dobrých deset sáhů po zdi, aby se dostal do okna! Čeho by tak asi byl schopen, kdyby se nacházel v lepším stavu...?

Po třetím úderu buzdoganu se po mrtvole vrhl, podrazil jí nohy, hlavu tvrdě přirazil k podlaze. Ocelová ruka ho okamžitě popadla za rameno a přirazila ho ke stěně. Hrabě přišel o hlasivky, nemohl se jízlivě smát - ale široce se šklebící lebka hovořila jasněji než všechna slova.

Gorduin, vedený náhlým nápadem, vyskočil na okenní parapet.

Kobzar, jako by se pohyboval na pérách, se ihned zvedl: pohled na černě oděného Ilanořana ho přitahoval jako noční mŕru světlo... Bard to věděl. Bude-li ho mrtvola následovat, možná že se mu podaří ji přimět, aby se vzdálila krátkou cestou. Když ne, musí jít on sám.

A ještě k tomu rychle.

Murgador zaútočil. S mrštností, pro oživlou mrtvolu neobvyklou, už byl u okna, dvěma bleskurychlými údery buzdoganu roztříštil okenní ráma prorazil díry i do stěny. Gorduin odpověděl vražedným kopancem: Kobzarova spodní sanice narazila do dveří komory. Bard nesledoval, kam padá. Překotil se, hrábl po protivníkově krku a pravém zápěstí.

Saze a uhel. Pořádná rána loktem: buzdogan se zaduněním spadl na podlahu. Hrabě zuřil. Z prostřeleného hrdla se mu draly přidušené zvuky. Pahýly prstů hledaly Gorduinovy oči. Uvolněnou pravou rukou šmátral po své dýce s kalenou čepelí, a byl by ji snad i dosáhl, kdyby ho bard v posledním momentě neodstrčil.

A padali.

Padali i se zbytky okenního rámu, propadali se do prázdna; Gorduin zavřel oči, chtěl vykřiknout, ale nezbyl mu čas. Strašlivý náraz mu vytlačil všechny vzduch z plic. Skutálel se na bok a zůstal ležet.

Leželi oba v hloubce dvanácti sáhů. Dva obyčejní lidé by byli zahynuli - s těmito dvěma však měla nebesa jiné plány.

Gorduin, když se vynořil z moře utrpení a mohl se zase nadechnout, zasténal. V boku mu pomalu pulsovala bolest. Ocel nepovolí nikdy - tělo občas ano.

Zlomil jsem si pár žeber - pomyslel si. A ještě k tomu kvůli nějaké urozené mrtvole...

Pohnul se, aby se mohl rozhlédnout - a na jednou se svět okolo něho rozjel.

To už bylo pěkných pár let, co něco podobného zažil při zemětřesení. Už tehdy to nemohl vystát. S hrdlem staženým zíral na stromy, uhánějící po obou stranách. Trvalo chvíli, než pochopil, že vlastně cestuje: přistál navrchu "sání", naložených kládami, a stále rychleji klouže dolů do údolí...

A jako by to nebylo právě dost, někdo ho popadl za krk.

Teď byla řada na něm, aby se rozzuřil. Levičkovy vytrhl dýku a udeřil: způsobil hraběti hlubokou ránu na paži a pravou dlaň mu přibil ke dřevu. Uštědřil strašlivou ránu na uhel spálené hlavě: v tomhle háku vybuchla dvoutýdenní vyčerpávající jízda na koni, hodinové krveprolití, hořkost pocitůvaná nad nepochopitelnou smrtí mladé ženy. Třesnutí přehlušilo hučení větru, vrzání mokré, odírající se kůry kmenů a ten druhý, každým okamžikem silící hluk - hučení prudce tekoucí řeky Lornu.

Gorduin zasténal. Přirazil hraběti hlavu ke kládě, vrazil mu dýku i do levé dlaně, potom s obrovským utrpením popolezl. Do očí se mu řinula krev. "Sáně" stále zrychlovaly, skluzavka vrzala, klády se chvěly jako živé bytosti. V oblacích prachu a pilin bard neviděl skoro nic - jen dvě svíjející se ruce umělce, přibité ke kmeni. Potom pozvedl hučící hlavu a uviděl ještě něco.

Řeku.

Murgadorská mrtvola sledovala jeho pohled - a příšerným hlasem, vycházejícím odkudsi z krajiny žaludeční, zařvala...
...Hromada klád se s pekelným rachotem sesypala. Lana okamžitě povolila, kmeny, padající do vody, se rozdělily, pak na sebe začaly narážet; točily se, vrážely do sebe, jak je proud unášel zkrvavenou, zpěněnou řekou. Voda vystříkla, vylila se z břehů. Po řece pluly listy ucsayhe v barvě zaslého zlata.

Tier Nan Gorduin otevřel oči. V ramenou mu škubala bolest: neutralizující kouzlo začalo konečně působit - v posledním okamžiku, když se zachytil za zkříženou větev prastarého stromu. Bylo to báječné kouzlo: Člověk hledá celý život něco podobného v učených knihách...

Zhluboka si oddechl. Napnul svaly paží, otočil se na větví a pak se opatrně spustil na zem. Udělal pár nejistých kroků, podřepil a civěl na temnou vodu, unášející krvavou pěnu. Potom se podíval nahoru, odkud přišel. Svah se odsud zdola zdál ještě strmější; v pochmurné zeleni smrků, v jejich věčném klidu, se skrývala bezejmenná hrozba, a...

A bylo dobré zase žít.

Gorduin vstal, protáhl se. Osahal si bok, svažtil čelo, v soustředění, pak propustil na svobodu síly, skrývající se v jeho nitru. Bolest rychle ustoupila, přešla v brnění, a pak, jak se rány zavřely, zmizela úplně.

Bard se rozhlédl. Slabě se usmíval, rozběhl se a přeskočil na protější břeh.

Když dopadl na zem, ztuhl v nehybnosti.

Nějakých dvacet kroků, neuvěřitelné - ale teprve teď si toho všiml - plápolal pod stmívající se oblohou ohniček. Vedle něho stál Alyr Arkhon a rytmickým potleskem hodnotil jeho výkon.

"Jak vidím, skončil jsi," řekl, jako by od jejich posledního setkání neuplynuly dny, ale pouhé minuty. "Bylo načase. Musíme si promluvit..." Stáhl si kapuci, mdle se usmál. Bard věděl, že po této zbrani sahá jen v nejzazším případě. "Rád tě vidím u svého ohně, Tiere Nan Gorduine."

první díl

Měsíc ohně

"...posloucháte-li jejich rozhovor, stává se zřejmým, co pro ně znamená tento zápas. Ti, co se narodili v Severní zemi, mají víc než půl stovky výrazů pro válku a sotva pár pro mír. A co víc, právě prvně zmíněné výrazy zvláštním způsobem změkly na rtech zdejších lidí. Ostré hlásky si vzal do práce čas, tak jako si do práce bere a uhlazuje ostré hrany kamenů; slova, znamenající válku, měkce zvoní od útesů Sinemosu až po horské štíty Nilraenu; častým užíváním se ohladily všude tam, kde žijí lidské bytosti a ostatní plémě. Na Severu Rudí bohové války a bohatýři národů, žijících s nimi ve svazku. Černí bohové války - pamětníci temných tajemství dávné, dávné minulosti. Jejich rudé a černé vlajky - to jsou symboly jejich čarodějně moci. Vládci a říše, mágové a bojovníci, jsou nositelé zkázy; některé proud času stáhne do hlubin, jiné vynese do výše... Boj, protože zuřil od pradávna, je tu jen natolik neobvyklý jako střídání ročních období - po troskách přicházejí nové stavby, po zimě jaro, po podzimu zima, Nad Severní zemí po věky plápolají ve větru bojové zástavy. Pod nimi se znovu a znovu shromažďují obyvatelé přímořských krajin, hor, rovin, ostrovů a ovšem také hlubin. Tisíce osudů, tisíce hlasů, tisíce cílů. Ale vlajky jsou jen dvě: krvavě rudá a smolně černá..."

Igrain Reval: Geoframia

1.

Gorduin zaplatil podomkovi z hostince, vzal od něho uzdu svého bílého hřebce a kývl mu na rozloučenou. Podomek vsedl na mezka, odeválal směrem k brodu, zatímco bard se vrátil k ohni.

Alyr soustředěně pracoval: koncem své hole kreslil na zemi čáry. Hlava ušlechtilého oře: Quironské moře. Ořovy oči - Karkvin a Sindvil, linie jeho vlající hřív - poloostrov Navila - toronská země. Říše čarodějů: had plazící se loudavě k západu. Kolem dokola menší nebo větší statky: statky Spojenectví. Lesy, hory, jezera, potom hodný kus nic: pustina táhnoucí se až k vzdálenému oceánu... Nekromant zamyšleně sledoval svůj výtvar, najednou oběma rukama popadl svou hůl a bodl: probodl pomyslného hada. Kolem úzkých rtů mu pohrával úsměv, když zvedl oči ke Gorduinovi.

"Dostal jsem zprávy," řekl tiše. "Krátko potom, co jsme vyrazili na zpáteční cestu." Předklonil se, přihodil na oheň pár polen. "Erielu viděli naposledy v Gorviku. Tehdy patřila k družině jednoho abradorského šlechtice. To by mohl být ten chlap, o kterém jsi mluvil..." Svrátil čelo. Z jedné kapsy vyhrabal malý stříbrný prsten. "Jeden z mých lidí se o své újmě zmocnil tohoto. Nemám možnost to vrátit; myslím že bude lepší, když to budeš opatrovat ty."

Gorduin se díval na jemně opracovaný šperk, ležící přítelovi na dlani. Všude samé kočky, posvátná zvířata Feliciana; mistři Knížectví kupců by ho ani teď nedali pod dva tucty... A hledme, ve slábnoucím světle jako by ožili noční dravci. Gorduinovi se zatočila hlava - na okamžik jako by ho provázel dávno známý pocit pádu, potom když pominul, uslyšel z dálky dvou let znovu dívčí hlas: "Udělej tedy, co udělat musíš, můj pane..."

"Dlouho už žít nebude," zamumlal Alyr.

Bard zhluboka polkl. "Cože?"

"Ten gorvický ničema. Brzy bude po něm. A dívka bude moci jít, kam bude chtít." Nekromant sklonil hlavu ke straně. "Opravdu mu nechceš něco vzkázat?"

Gorduin mávl rukou. "Bylo by to nedůstojné. Sám jsi říkal, že mrtvé je třeba pohřbít..."

"Přesně tak," souhlasil Alyr. "Ovšem ne moc hluboko, protože je kdykoli můžeme potřebovat."

Bard potlačil úsměv. Mlčel.

"Však se vrátí," prohlásil nekromant. "Když pro nic jiného, tak aby dokázala, že jsi o ní špatně smýšlel."

"Já ji nepotřebuji."

"Tak tedy proto," přikývl poloelf neochvějně, "aby znovu byla."

Gorduin ještě pořád mlčel, ale prsten nezahodil. Chvilku si s ním hrál, potom ho zastrčil do kapsy své kazajky. Dlouho němě zíral do plamenů, potom se vzpamatoval a otočil se k příteli.

"Nešetři mě, Aryle! Chci slyšet, v čem můžu být Spojenectví k službám."

Nekromant hledal suchou větev, posunul s ní jedno doutnající poleno; pak začal:

"Vždyť víš: opět se chystá válka. Jak doufají Černí bohové války, ta poslední. Jedna po druhé přicházejí znepokojivé zprávy. Knížete Erigowa zákeřně zavraždili, zmocnili se jeho rudé vlajky. Stejný osud stihl tiadlanského panovníka. Tarinskou vlajku ukořistil oddíl, který přišel Pradávnou cestou - přijel zřejmě z Ediomadu. Dorazili jezdci trpaslíků a přinutili je k otevřené srážce. Někdo si ale byl přesně vědom toho, že starý Oggi proti nim nevyslal vlastní elitní gardu, ale právě tento oddíl..." Alyr se ani nepokoušel skrývat podrážděnost. "Víš, netopýří pes je odolné plémě; odolává téměř všemu, ale zima ho vyřadí z boje raz dva."

"Zato Aquirové se vyznají v ledovém kouzle..." bručel Gorduin. "Pokračuj!"

"Protivník se určitě zmocnil těch vlajek Bohů války. O dvou... no, řekněme to tak, máme neúplné informace; Eligor jednoduše zmizel, ani Doranská velerada mu nemůže přijít na stopu. Členové tajné služby se podle svého dobrého zvyku skrývají, s těmi nemůžeme počítat. Víme, že Dwyll a Ilanor, tamější vlajky, jsou poměrně v bezpečí: po tom, co se stalo, jsou Bohové války stejně jako hranice pečlivě střeženi. Nového úderu se nemusíme obávat. Leda že..."

"...leda že by zrádce byl mezi vůdci."

"Jak říkáš. Mým úkolem je zjistit, kdo to je. Ale o tom," Alyr zvedl pravici, "ví opravdu málokdo. Tři, abych byl úplně přesný. Vůdce Velerady, ty, no a Erik Kopiník."

"A ten má udělat co?" zajímal se Gorduin. Erik byl dobrodruh starého ražení, ten typ, co sedí věčně v plné zbroji, který při sebemenším podezření připraví domácího pána o hlavu - a kterého je právě proto tak snadné zatáhnout do podobných temných záležitostí.

"Dostal jednoduchý úkol," odpověděl nekromant klidně, "a schopné společníky. Vzal si k sobě dva muže z tělesné stráže tiadlanského Dorchy, čtyři rytíře z Řádu potulných rytířů, a připojil se k němu i stínový kněz z Di Marenského orákula. Každý z nich ví tolik, že hledají tajemného Sheenwalla. Nemohu říct, že by jejich poslání nebylo nebezpečné: musejí vzbuzovat zdání, že i oni hledají stopu zrádce." Zarputilý úsměv. "Musíme dát tomu lumpovi možnost, aby udělal chybu!"

"Další vývoj?"

"Na půdě Gro-Ugonu obklíčili Erika a jeho družinu rytíři Bratrstva meče. Vyslali k nim posla se žádostí, aby se vzdali, Erik uposlechl žádosti tělesné stráže a toho dotyčného pověsil. Mohlo to dopadnout tragicky, kdyby tam nezabloudila skupina tiadlanských lovců lidí a padesát rytířů z Řádu dozorců. I tak to byla těžká srážka, ale netrvala dlouho. Bratrstvo mohlo oplakávat na dvě stovky svých dobrých rytířů." Bard si odkašlal. "Počkej, počkej! Pokud vím, členové Řádu dozorců se nikdy nepotulují mimo zdi Dorami..."

"Nějaký podíl jsem na té věci měl, pokud narážíš na to," pravil poloelf zachmuřeně.

"A jaká role čeká na mě?" zajímal se teď Ilanořan. Vždycky trochu znejistěl, kdykoli byl nucen jednat s Alyrem doranským, namísto Alyra tuláka a nekromanta. Ani dva roky mu nestačily na to, aby zjistil, jakou pozici vlastně zaujímá ve Veleradě...

"Osmou vlajku," pokračoval poloelf neotřesitelně, "si stejně tak nějak podloudně přivlastnil protivník. Jeden abasický knížecí kapitán, jistý Calyd Karnelian, snad ti to jméno něco říká..."

Gorduin se pohroužil do myšlenek. Usmál se. "Ó ano," zamumlal. "Karneliana znám."

"Pak víš i to, že je neústupný a pravý muž, navíc kdykoli jen může, vždycky je na straně Spojenectví, protože nemůže vystát tyronské a toho velkého krále abasického," zamručel Alyr. "Podánilo se mu vypátrat, kde schovávají kořist."

Odtáhl tedy s celou svou falangou k hradbám města a vyzval obránce, aby mu vydali odznak Bohů války, protože jim nikdy nepatřil. Protože ani po půl dnu nedostal odpověď, obléhal a dobyl osadu a zmocnil se vlajky. Brzo se dozvěděl, že Černí bohové války poslali po jeho stopě abasiské čaroděje, proto včas přenechal střežení někomu jinému. Komu, to nevím ani já."

Čekal. "Tebe prosím, aby ses setkal s knížecím kapitánem - táboří sotva den chůze odtud, na břehu řeky - jdi pro ten prapor a dones ho co nejdříve do Doranu. Společně s Calydovou falangou, pokud možno."

"Provedu. Jestli je to možné."

Nekromant si odkašlal. Uhnul očima. "Když budeš mít úspěch, můžeš mi potom pomáhat i hledat toho zrádce. Pokud jde o mě, já se na nějakou dobu skryju. Nutné bezpečnostní opatření. Mohla by mě stihnout nehoda."

"Situace je natolik vážná?" Gorduin se naklonil blíž k ohni. Alyr má ovšem pravdu: ve městě, kde je hluk a kámen na kameni, by mohl lehce padnout do smrtící pasti i dobře vycvičený mág...

Poloelf právě kreslil špičkou své hole pohoří Kenzal do své improvizované mapy. Vzhlédl. "Budu pochopitelně sledovat každý váš krok a dám o sobě vědět, když to půjde."

"A jaká bude záruka, že ty zprávy pocházejí opravdu od tebe?" naléhal bard. Mávl stále ještě strnulou pravicí směrem k řece. "Velká většina mých triků je použitelná jen v tak málo obydlené krajině. Kterýkoli znalec kouzel se zlým úmyslem by mě mohl odsoudit k úplné bezmocnosti; ve vašem mistrovství bych mohl být nanejvýš učedníkem."

"Jenom můj otevřený třetí oko!" Alyrovy rysy přeletěl stín slabého úsměvu. "Bude dost ostré i v blízkosti Toronu. Ale kdybys byl nucen přejít přes řeku," pomalu kroutil hlavou, "udělal bys opravdu líp, kdybys vyhledal brod nebo most."

Gorduin sledoval let noční můry v houstnoucím šeru. Nezbylo mu ani tolik moci, aby odvrátil let můry - ta spadla do plamenů a zmizela. "A když se někdo bude odvolávat na tebe, a pokusí se se mnou navázat spojení, a já ho prohlédnu..."

Nekromant přikývl. Tvář měl kamennou - "musíš ho na místě zabít," zašeptal.

2.

Odras rudých a žlutých plamenů tančil na hladině Lornu, občas zastínil rudou kouli měsíce. Zvedající se vítr přinášel protáhlé vyvolávání stráží, stojících na svých postech.

Tier Nan Gorduin pozoroval tábor z jednoho vršku. Odtud zdálky vypadal jako fantom nějakého města: spousta stanů se ztrácela v temnotě. Byla čistá noc - příhodná pro útok - a smrt nebo vítězství. A třebaže se krajina zdála být poklidná, třebaže ve vzduchu nebyl cítit pach vypálených pevností ani kouře z hořících pohraničních měst, tam v dáli už zuřil boj. Stovky zdí se zhroutily, zahynuli tam lidé. Tlupy ozbrojenců a prchajících se vydaly na cestu, aby se zhostily jim přidělené role ve smrtelné hře božstev Severu a Bohů války...

Říká se, že časem se dá zvyknout na všechno, ale bard po celý svůj život nedokázal lhostejně pokrčit rameny, když pomyslel na to nesmyslné pustošení. Jeho pohled se vrátil k abasiskému táboru, na rtech se mu objevil hořký úsměv. Je jich tam dole aspoň osm tisíc. A osm tisíc bojovníků by se dalo považovat za opravdu silné vojsko, i kdyby nešlo o falangu Calyda Karneliana. Stojí-li knížecí kapitán opravdu na straně Spojenectví, stihne Toron a jeho přívěsky, o Černých bozích války a abasiským velkokráli ani nemluvě - co nevidět ošklivé překvapení.

Pět ze šesti abasiských držav ovládali více méně nezávislí knížecí kapitáni. Šestá, největší država, spadala pod nadvládu stálého panovníka. Ale doby velkokráľů s tvrdou rukou dávno minuly: v Abasisi, zemi nejdokonalejších zbrojí a vynikajících bojovníků, byly sváry a rozepry na denním pořádku. Knížecí kapitáni do jednoho veleli každý své falanze - dvaceti tisícům urostlých, fantasticky věrných, po zuby ozbrojených pěšáků. Byla to moc oceli, proti níž panovník a jeho rádcové postavili moc získanou od strašného Tharra. O nadvládu nad dušemi bojovali vedle kněží Tříhlavého odhodlaní přívrženci Dartona a Ranagola. A pak tu byly klany a sekty: právě tolik různých model, úmyslů a prostředků. Alchymisté. Zákeří vrahové. Mistři čarodějové. Od počátku lidstva se nenašel nikdo, kdo by zkontroloval tu tisícíhlavou nestvůru, někdo, kdo by nastolil pořádek, bez něhož byl obrovský Abasis jen hračka v rukách osudu a tu pod rudou, jindy pod černou vlajkou vysílal do boje, na smrt své vojáky...

Na koho nebo na co věří Calyd Karnelian, to Gorduin netušil. Ale věděl, že je vzdělaný, avšak nezkrotný muž, vynikající bojovník a že celý svůj život stál při Spojenectví. A věděl taky, proč.

"Budeme spolu hovořit - král a já," napsal knížecí kapitán do Doranu. "Naše úmysly se různí. On a jeho toronští kumpáni chtějí říši. Já se hodlám ženit..."

Bard se znovu usmál, potom hvízdal na bílého hřebce, a vyrazil směrem ke svatebnímu táboru, čítajícímu osm tisíc osob.

3.

Když v patách se svými ke skoku připravenými strážci vkročil do velitelského stanu, padl Gorduinův pohled ihned na psy. Byly to onporstí ovčáci, i na svou rasu mohutní, s rezavě hnědými kožichy, modrooké šelmy, které, bylo-li potřeba, dokázaly skolit i medvěda, když se vrhl na dobytek. V Karnelianových službách - pochopitelně - měly práce méně - už jejich pouhá přítomnost vykonala svoje. Bard se zarazil a sklonil hlavu - opravdu opatrně. Služebně nejstarší strážce si odkašlal a pohlédl na muže sedícího u polního stolu, oblečeného do šedivé kazajky. "Pane..."

"Už jsem byl informován," promluvil knížecí kapitán, aniž k nim otočil hlavu, pokynul levicí; na prostředníku se zatřpytil pečetní prsten. "Sedadlo a pohár vína pro Tiera Nan Gorduina!"

Jeden z plukovníků, rozený bojovník falangy, muž s vlasy na spáncích prokvetlými a ostře řezanými rysy, pokrčil

čelo. Temným levým okem (pravé bylo zakryté obvazem) si dlouze změřil Ilanořana, potom zamžoural na Karnelianu.
"Znáš ho, Veličenstvo?"

Knížecí kapitán se rozesmál. Ještě chvíli se pohrával s husím brkem, potom ho to znudilo, zvedl se a zašklebil se na barda. "Kdo by ho neznal? Podívejte se dobře, Grengore: patří mezi těch pár lidí, kteří neumí jenom báječně zabíjet, ale taky žít. To není v dnešní době zanedbatelná ctnost..." Otočil se ke svým důstojníkům. "Někteří z vás by se na něho opravdu mohli upamatovat: je to jen pár roků, co nás navštívil na ostrovech. Některé z ženské čeládky na něho nezapomenou nikdy."

Grengor pomalu přikývl. "Kazatel!"

"Tenkrát měl opravdu takovou masku." Karnelian si vzal od jednoho ze svých lidí pohár s kouřícím vínem, upil, potom pohár obřadně podal Gorduinovi. "Anns ná charoban," řekl jazykem Krásného pole, pak pro své společníky zopakoval i asisky: "Rádi tě vidíme."

"Eun thaul," usmál se bard a ani se nenamáhal s překladem. "Máš ještě pořád nádhernou výslovnost, kníže."

Karnelian se napřímil, rozhlédl se. "Snažím se jít s dobou," pravil. "V současné době se seznamuju s doranským nářečím..." Jediným pohybem ruky zahnal psy do kouta a ukázal Gorduinovi, kam se může posadit. "Odzbrojili tě, že?"

"Úplně," odpověděl bard ne zcela po pravdě. Spojenectví je pěkná věc, ale proto ještě nemusí vyložit všechny své karty.

"Brzy to všechno dostaneš zpátky od velitele stráží. Postarají se i o tvého koně," Karnelian se zadumal. "Tu železnou trubku, plivající oheň, jsi donesl?"

"Musel jsem ji vrátit tomu, co ji zhotovil," zamumlal Ilanořan rozladěně. "Potřebovala dát do pořádku."

"Stejně jako naše přátelství." Kapitán se chopil svého poháru. Jeho plukovníci si počínali podobně. "Do dna, Gorduine!"

Karnelian byl dobře rostlý muž, v jeho tmavých kudrnatých vlasech už se sem tam objevila bílá nit. V jeho pohledu se skrýval pro ostřílené bojovníky tak charakteristický výraz - "co je to pro mě?" Jeho rty - jejich křivka často vzbuzovala v ženách tu jistou myšlenku - se neustále stahovaly do matného úsměvu, stejně jako rty Gorduinovy. Jeho pohyby byly vždycky uvážlivé, jen občasné zachvění prozrazovalo sílu ukrytou ve svalech - nezasvěcení netušili, čeho je schopen, když najednou začne tanec...

Bard vyprázdnil pohár, jednooký Grengor mu ale okamžitě podal další, jako by naznačoval, že kapitánův přítel je i jeho přítelem.

"Přijel jsi právě včas," řekl nyní Karnelian. "Viš, zrovna jsme se tady mořili s jedním dopisem. Psaní není silnou stránkou žádného z nás."

Plukovníci, shromáždění kolem stolu, zarputile přikyvovali. Byli to všechno chlapi s tmavými očima, se svaly jak provazy, od mala vychovávaní pro boj. Meče, visící jim u pasu, musely v jejich pravicích vypadat jak hračky - obvykle bojovali těžkými, velice dlouhými kopími. Neotřesitelné sloupy jakékoli stavby, pomyslel si Gorduin, když přistoupil ke stolu, aby se podíval na pergamen.

Písemnost byla adresována králi Abasisu.

"Vzkaz na rozloučenou," vysvětloval Karnelian.

"Splácali jsme to společně, chybí už jen závěr." Znovu se usmál. V tu chvíli by mu málokdo dokázal odolat. "Počítám s tebou, ilanorský vlku! Jestli mě paměť neklame, zachází se slovy právě tak výborně jako s mečem. Vezmi si to, prosím, za své, než si půjdeš odpočinout!"

"Odpočívát?" Gorduin pokroutil hlavou. Málem už zapomněl, že Abasisové milují takové zkoušky.

"Jen na pár hodin." Knížecí kapitán se významně rozhlédl. "Za svítání zbouráme tábor, budeme pokračovat v cestě po řece. Do té doby musí být náš dopis hotový. Počítali jsme, že pozítří už dorazí k adresátovi..." Potlačil úsměv. "Bude to památný okamžik."

Bard se usadil u stolu. "A ten, kdo dopis doručí, se může připravit na nejhorší. Máte mezi sebou snad tolik dobrovolníků, odhodlaných zemřít?"

Karnelian znovu nallil. "Mojí lidé jsou do jednoho připraveni zemřít, ale jenom v zaujmu přesně stanovených vyšších cílů. Dopis ponese pták, a ani o toho se nemusíme obávat: vypůjčili jsme si ho pro tuto příležitost od krále."

"Už tomu rozumím."

"On taky rozumí," poznamenal jednooký Grengor. "Je to vzdělaný, dvorní pták." Zašilhal na kapitána, pak postrčil písemnost před Gorduina. "Čti... kazatel!"

Bard dopil víno, odkašlal si a začal číst:

"Nejmilostivějšímu králi Abasisu, čtyřiadvacátému, který nosí široko daleko ctěné jméno Otlokir, který je pánem země, rozprostírající se na jih od moře, od Onportolu až po Idinalig!"

Calyd Karnelian, knížecí kapitán, pán pobřežních ostrovů, spolu se svým velitelským sborem zasílá svá srdečná přání z druhé strany vod, kam se vydal na tvůj rozkaz, odkud však se bude vracet v čase, který si sám zvolí, nečekaje na rozkaz; vrátí se, aby ti pohlédl do očí, ty otrokáři svého lidu, kate spravedlivých, przniteli panen, modloslužebník ty!"

Grengor se tiše, spokojeně chechtal, úsměv se chvěl i na mramorově chladných tvářích bojovníků, sedících kolem stolu. Někteří i oči přivírali, jako by slyšeli svádívou muziku. Gorduin si zachoval vážnou tvář, trochu pozvedl hlas a pokračoval:

"Tento list na rozloučenou je zároveň darem i varováním, vznešený pane - jediný a největší, jaký si od svých poddaných zasloužíš. Měl bys vědět: prominuli bychom ti, že se klaníš Toronu, že zbožňuješ krvežíznivého boha, že spíš s koňmi a že jsi nechal zabít vlastního otce; prominuli bychom ti i to, že za námi posíláš špicly a úkladné vrahy, přestrojené za výběrčí daní a rybáře - ale jistota, že při tom všem ještě levačkou saháš do mísy, to už je pro nás příliš. Rušíme tedy přísahu, složenou našimi předky tvým předkům, naší krví tvé krvi: nyní jsme svobodní a doufáme jen, že

se co nejdříve naskytne příležitost změřit s tebou zbraně na bitevním poli. Současně ti oznamujeme," - a tomu už se usmíval i bard, "že vojsko hraběte Mantlina, vyslané společně s pomocným oddílem z Gro-Ugonu, aby nás pronásledovalo, jsme porazili na poli u Ceithiru a totéž uděláme s každým dalším vojskem, které v budoucnu vyšleš proti nám. Tvůj trůn se kymácí, vznešený pane - kdybys nebyl slepý a hluchý, už bys to sám zjistil. Ještě se setkáme. Se srdečným pozdravem..."

Karnelian mlaskl. Důstojníci se ztišili. "Takže to bychom měli. A jak dál?"

Gorduin se zamyslel, pak sáhl po brku, namočil ho v kalamári a rozmáchlým písmem raz dva doplnil list abasiských: "Srdečné pozdravení od těch, jejichž rovnost nezná hranic."

Kapitán se na své sesli spokojeně opřel dozadu. Grengor a jeho druhové řvali smíchy jak tuři. Žádný z nich neprotestoval, když Ilanořan nějakých deset minut na to dostal zpět všechny své zbraně.

4.

Na úsvitu byla obloha křišťálově čistá, jen nad řekou se chvěl lehký opar. Vzduch, přicházející od moře, byl totiž chladný, větru, jak říkali v Ilanoru, "rostly zuby" za svítání, abasiské strážce to však moc nerušilo, a Gorduina už vůbec ne.

Bard stál na pobřeží a hleděl na východní obzor, po němž se táhly pruhy slézové barvy; v uších (občas se to stávalo) mu zněl dívčí smích - smích dívky, která byla daleko.

"Krásné dobré jitro, pěvče," zašeptal Karnelian, který se objevil po jeho pravici. Podobně jako jeho lidé, měl i on na sobě kožený krunýř s ocelovým podbitím a tlustý soukenný plášť. Připjal si už i šavli a dýku. "Nezklamal jsem se v tobě," řekl. "Jediným slůvkem jsi se u stolu nezminil o praporu. Nevypτάval ses, nesnažil ses zjistit, kam a ke komu se dostal. Jako by tě to ani nezajímalo..." Usmál se. "Ale zajímá tě to, to vím."

Bard se nepohnul. "Po celý život jsi byl báječný hostitel a domácí pán, drahý kníže; ve vojně, stejně jako v míru. Tvé víno je vynikající, tvoji sluhové ochotní: nic víc si unavený pocestný nemůže přát. A při tom jsi voják a nazitří budeš snad panovníkem. S politickými otázkami vyrukují teprve tehdy, až to uznáš za vhodné, na to můžeš vzít jed!"

Karnelian se ze srdce zasmál. "Ještě nikdy nezastupoval Alyra Arkhonta a Spojenectví vyslanec způsobilejší a nebezpečnější, než jsi Ty, Tiere Nan Gorduine! Ale jak to má řádky poslané do Doranu a i ten druhý list dokazují, už jsem rozhodl. Co vím já, musíš vědět i ty, vždyť se může stát, že nás osud rozdělí..." Jeho pohled se setkal s Ilanořanovým. Docela tiše pokračoval: "Jedeme do Alidaru, do toho města tužeb a zázraků, kde se podle obecné mýnky vyplní muži každé jeho přání. Máme před sebou ještě týdenní cestu. Dost daleko od hradeb, u ústí Lornu, si rozbijeme tábor. V nočním čase si já a pět mých nejlepších lidí oblečeme přestrojení, vsedneme do člunu a požádáme o vstup Vodní bránou. Můžeš jít se mnou, uznáš-li to za vhodné. Potom..."

"Potom?" opakoval ozvěnou bard.

"...se ožením." Kapitán počkal, potom vytáhl zpod pláště černou lakovanou destičku velikosti dvou dlaní. S milým úsměvem ji podával Gorduinovi, ale z ruky ji nepustil.

"Obrázek je viditelný jenom pokud ho držím v ruce," vysvětloval.

Bard svažil čelo - najednou pochopil. Na černé zrcadlové ploše destičky se pomalu začaly objevovat rysy nějaké tváře. Tmavé oči mandlového tvaru, záplava černých vlasů. To, že je ta dívka hezká, pomyslel si trpce, ještě nevypovídá nic o její bytosti... Proti své vůli se naklonil blíž k tegrinu, který neobyčejně věrně uchovával obraz snoubenky, vychovávané v Alidaru pro kapitána. Cechmistři z města tužeb se vyznali ve svém řemesle: portréty ukazovaly právě tolik, kolik si vkus a temperament vysoce postavených zákazníků žádal. Mistři, kteří zhotovili tuto destičku, si před nějakými deseti roky přesně zmapovali Korneliana, když je vyhledal, aby si objednal svou nastávající. Znali jeho nejtajnější sny a z těch vycházeli, když pro něho stvořili... Ženu.

"Nádherná," řekl tiše a hleděl knížeti přímo do očí.

"Máme se rádi," mumlal Karnelian, "třebas jsme se nikdy nesetkali." Pomalu pohyboval hlavou. "Jestli se nemýlím, tak to má být. Ve smyslu pravidel spolu nemůžeme mluvit až do dne převzetí, i dopisování se povoluje až ode dne dívčiny patnáctých narozenin. Oni vědí, proč." Usmál se. "K jejím sedmnáctým narozeninám, před měsícem, jsem ji poslal pár pěkných věcí. Horuje pro opravdu krásné věci. Miluje moře, staré písně; její oblíbená barva je mořská zeleň a..." Zmlkl, ale usmívat se nepřestával. "Jmenuje se Salina."

Gorduin to jméno chvíli vychutnával. Podíval se na obrázek a musel připustit, že to jméno se k dívce hodí. Věděl, ovšem, že i toto tak musí být.

"V tom balíku," pokračoval kapitán, "byl prapor. V přiloženém dopise jsem Salinu poprosil, aby jej schovala a dobře hlídala. O ni se neobávám. Bezpečnost jejích cechovních vychovatelů střeží spousta ozbrojenců, a co víc..." ještě ztišil hlas, "najde se tam i pár kouzelníků. Poklad Rudých bohů války je v dobrých rukou, milý příteli - v těch nejlepších a nejkrásnějších."

Bard přikývl. Sám by v podobné situaci zřejmě jednal stejně. Jiná otázka je, nakolik může člověk věřit ženě, s níž se navíc ještě nikdy nesetkal...

Karnelian viděl jeho pochybnosti, schoval obrázek a pozvedl pravici.

"Jak víš," řekl velice vážně, "v Alidaru vychovávají dívky v každém ohledu podle požadavků objedávajícího. Takže - a doufám, že ani to tě nepřekvapí - já nepotřebuji trylujícího slavíka, postelovou akrobatku s prázdnou hlavou, úkladnou vražedkyni se sladkým úsměvem ani němou domácí služku. Moje budoucí manželka, třebaže vyrostla v pevnosti svého cechu, je dáma velkého světa a v zacházení se zbraní si také s nikým nezadá: v souboji slovem i čepelí se dokáže ochránit, když na to přijde; je hodna knížecího titulu, a já jsem na ni pyšný už teď. Mimo základní vzdělání však disponuje vlastností, která byla na mé přání základním hlediskem její výchovy."

Gorduin vzhledl. Z blízkého rákosí vzlétl párek divokých kachen a odlétal v silicím větru na východ. "Je mistrem přetvářky?" zeptal se.

"Něco lepšího." Karneliánův úsměv se prohloubil. "Vychovali ji tak, aby mi byla věrná až do smrti. Ohlídá a ochrání prapor, protože jsem ji o to požádal já."

Z tábora se ozvalo protáhlé vyvolávání budičku. Kapitán položil bardovi ruku na rameno a tiše se bavil jeho překvapením. "No, pojď, příteli," zašeptal. "Za mlhou a nebezpečím nás čeká pohádkový Alidar!"

Nedaleko odtud, zahalený oparem chvějícím se nad vodou, stál Vlk.

Třebaže to bylo mohutné zvíře, vojáci, připravující se na odchod - potýkali se s lany a tyčemi -, ho nemohli vidět, a nemohl ho vidět ani bard, přestože měl oči jako ostříž, a velmi dobré reflexy. Je pravda, že ho občas slyšel - sám Vlk, někdejší pěvec, to tak chtěl. Ze všeho, co bylo kdysi, mohl už jen pramálo nazývat svým, přesto vytrvával s mužem, který riskoval vlastní život, aby ho pomstil... Hleděl za ním dlouze smutnými očima, pak se rozběhl: úplně bez námahy přeskočil vodu, proletěl oparem. Jeho místo je vedle Gorduina. Alespoň ještě nějakou dobu...

5.

Půl stovky mohutných vorů klouzalo po vlnách jako řada opatrných želv.

Lorn, napájený tuctem pramenů Vrchoviny a věčnými sněhy z vrcholů hor, byl dole pod horami prudce tekoucí řekou a než dospěl do jezerní oblasti Anublienu, rozrostl se ve veletok. Tento veletok byl jedinou schůdnou cestou ve hvozdech, prostírajících se až k zálivu Riegoy. Kraj byl obýván divokými kmeny; uprchlými otroky, společenstvími vyděděnců, a jako jediný drahokam se tu skvělo nesmírně bohaté město, obehnané vysokými zdmi, město snů a tužeb, Alidar. Tajemství města střeží vojáci, sedící ve věžích, a divé plémě, ukrývající se v bažinách, které by uposlechlo přání cechmistrů a nelitostně by se vrhlo na lehké čluny nevídaných návštěvníků. Do Alidaru - a to ví každý - se cestovatel může dostat jen branami...

Calyd Karnelian den co den kontroloval řadu vorů, plazících se jako had směrem k západu: dával příkazy, rozdělával stráže a na základě jejich hlášení tu a tam doplnil své obdivuhodné podrobné mapy. Bard se od něho nehnul na krok - úplně si ho podmanilo kapitánovo odhodlání a elán. A už nepochyboval ani o tom, že bojovníci falangy jsou do jednoho připraveni zemřít za svého kapitána. Po nocích stačil kapitán ještě sledovat hvězdnou oblohu; společně s Gorduinem se dívali, jak dva měsíce odkrývají svou tvář; pořadě vyjmenovával hvězdy, k nimž ho - jako roditelého námořníka - vázal důvěrný vztah. Třetí noci se na obloze nakupily mraky, zářila jen nebeská lampa jako nějaké nehybné oko zvědavého božstva.

Za soumraku čtvrtého dne přiběhl jednoooký Grengor. Hlas ztlumil víc než obvykle, vyjadřoval se ve velice krátkých větách. Gorduin viděl, jak kapitánova tvář potměla, a věděl přesně, kolik uhodilo dřív, než se k němu Karnelian otočí:

"V ohybu řeky jsou Orkové. Tři, nanejvýš čtyři bojovníci z kmene Vidoucích. Na obou březích je spousta lučištníků. Vypadá to tak, že se budeme muset bit..." Jeho tvář byla překvapivě klidná; bard by byl přísahal, že tento obrat je mu docela pochuti. - Poplach! -

Při zvuku bubnů jako by začal pracovat jeden z dokonale fungujících mechanismů dalekého Khare. Všichni znali svůj úkol, všichni byli na svých místech. Svaly se napnuly, silné tyče se ponořily do pisku, lana skřípala: had vorů co nevidět znehybněl a potom, jako mávnutím kouzelného proutku, se proměnil v nedobytnou pevnost. Světlo zapadajícího slunce přeskakovalo z jednoho štítu nad druhý, zajiskřilo na přilbách a hrotech kopí, vykovanych do tvarů srdce. Ozývaly se výkřiky důstojníků, vzhůru stoupaly vlajky v barvě zelené jak moře; na každé vlajce se skvěla stříbrná galéra, klouzající pod plnými plachtami.

Poté, co utichla ozvěna posledního rozkazu, rozhostilo se nad krajinou nepřírozené ticho. Přikrčily se šelmy v hvozdech, jako by vycítily, že teď mezi stoletými stromy číhají na kořist bytosti ještě nebezpečnější.

Karnelian počítal se zápalnými šípy a nechal proto naplnit vodou vědra, na návětrnou stranu nechal nanosít vaky a za improvizované palisády rozestavit své obávané samostřily - a čekal.

Nemusel čekat dlouho.

Les v ohybu řeky ožil: odevšad se jako černí, pomalu se pohybující brouci, vynořili Orkové. Potrásli svými šavlemi s čepeli širokou jako dlaň, okrouhlými štíty a svými bojovými zástavami, zdobenými koňskými lebkami, ale neřvali, a zdálo se, že zahálají i jejich lučištníci - vypadalo to, jako by je zarazila ta spousta vlajek v barvě mořské zeleně...

"Ti nešťastníci mají za sebou dlouhou cestu od Gro-Ugonu až sem," zabručel Grengor. "Pár bezelstných obchodníků by je zřejmě víc potěšilo."

Gorduin vyhrabal a z jemného plátna vybalil dalekohled Armador. Podíval se na tu spoustu postav, hemžících se ve světle pochodní. "Kdyby chtěli bojovat, už by začali. Vypadají zmatení..." Chvilku mlčel, zaostřil větší čočku. "Jsou mezi nimi i vyšší šarže. A... ano, nasedají do člunů."

Karnelian pozvedl levici zaťatou v pěst. "Přijíždí poselstvo! Nestřílejte!"

Bard mu podal dalekohled. Kapitán se zbral do pozorování, potom odfrkl a tiše se rozesmál. "Ať se propadnu, jestli je nevede Gashad!"

"Birak Gal Gashad?" Grengor se předklonil, protože ale neměl "kouzelný" Ilanořanův nástroj, marně napínal své zdravé oko. "Ten stařešina? To bych nevěřil, že ještě unese zbraň..."

"Prodělal šest válečných tažení, a dá-li se věřit tomu, co se povídá, je to ten nejuvážlivější a nejchytřejší Ork, jakého země nosí," bručel Karnelian. "Je to hotový zázrak, že se z něho nestal král!"

Grengor pozoroval pomalu se komíhající světla. Bylo vidět, jak moc je rozladěný. "Ještě se může stát."

Gorduin si vyhrnul límec černého pláště. "Bude lepší, když se nějakou chvíli neukážu," řekl.

"Právě naopak," oponoval kapitán. "Budeš stát po mé pravici, s Grengorem a ostatními. Zastupuješ Spojenectví. Ať

ta stará šelma vidí, jak si stojíme!"

"Jak si přeješ."

Karnelian svařil čelo. "Nezapomněl jsem ovšem ani to, že jsi z nás všech nejrychlejší. Když ho přistihneme, že klame, kdyby se pokusil střílet, okamžitě ho vyřídíš!"

Bard uhnul pohledem, pokusil se skrýt úsměv. "Slyším a uposlechnu rozkazu..."

Člun byl teď už tak blízko, že se i prostým okem daly rozeznat postavy v něm natlačené. Velitelský odznak Vidoucích držel mohutný bojovník, starý Gashad, který na sobě neměl ani krunýř ani přilbici, působil vedle něho jako trpaslík. Opíral se o dlouhou hůl ověšenou koňskými žíněmi, paroží a ptačími kůstkami, zaprášená šedivá kůže, kterou měl přes sebe přehozenou, jeho špinavě bílý kožich a i jeho vousy ve světle pochodní rudě zářily. Z obou stran mu po boku stáli Orkové, ozbrojení buzdogany pobitými hřeby, a ostrými šavlemi - vítr přinášel až k vorům pronikavý zápach, který Orkové vydávali.

"Mám kůži bradavičnatou, ale jinak jsem hezký, dívky z Reagu," bručel jízlivě Grengor. "Obestírá mě vůně smetišť a hřbitovů, dokud se nezvedne východní váněk; vstávej, miláčku, ukaž mi tvářičku!"

V řadách Abasisanů propuklo veselí, když slyšeli zkomoleninu té prastaré romance. Karnelian se opřel o palisády a šepetem pokračoval:

"Ze jsi ale krásná, miláčku, opravdu krásná! Oči máš jako dva rezavé uhlíky na tím tvým křivým pršákem. Tvůj krk se podobá Kranově věži, kterou zdobí kamenné bašty; visí na ní na tisíc štítů, štíty hrdinů!"

To už ani Gorduin nemohl poslouchat nečinně. Vzal do levé ruky nataženou kuš, opřel se loktem o palisády a mumlal:

"Dívky z Reagu, hleďte na výkvět bohatýrů! Přicházejí a všichni mají meče: v boji se vynají. Zvedni se, větře severní, pospěš si, větře z jihu - nes vůni jejich do daleka!"

Orkové, ohánějící se silnými bidly, na Gashadův chraptivý rozkaz ztuhli v nehybnosti. Člun ještě kus klouzal, zpomaloval, až nakonec hladce přirazil k prvnímu voru. Tiché praskání: abasiští střelci, připraveni na všechno, trochu napjali ocelové struny.

Karnelian kývl Grengorovi a Gorduinovi, potom nechal trochu rozeštoupit stěnu štítů a se zájmem pohlédl dolů.

"Jsem poctěn tvou nenadálou návštěvou, Biraku Gale Gashade," řekl orksky. "Za šťastné se mohou prohlásit ti, za něž v tomto tažení bojuje tvůj meč."

Stará přišera pokyvovala hlavou a ukazovala obrovské tesáky. Byly tak bílé, že mohly pocházet jen z dílny nějakého toronského mistra. Svaly na paži, svírající hůl, svědčily o síle, popírající starcův věk. Na svalnatém krku i v obličeji na prst široké letité jizvy, ve vypoulených očích všechna mazanost dvou století, kterými se protloukal: jeho postava vyzařovala respekt, neobvyklý pro jeho rasu.

"Mé srdce je potěšeno," promluvil Společným jazykem, "že mohu vidět knížecího kapitána Calyda Karneliana v plném zdraví, v čele takového vojska. Do dneška jsem nezapomněl na aroma té dýmkové trávy, kterou mě svého času obdaroval tvůj otec; a to mistrovské dílo - meč, který mi donesli jeho poslové, zdobí dodnes můj domov." Pozvedl levici. Mručení spousty jeho lidí, hemžících se na břehu řeky, okamžitě utichlo. "Erchan magr thad: přicházím v míru."

"A my tě v míru vítáme," odpověděl kapitán obřadně. I když mu vadilo, že se vůdce Orků zmínil o jeho nechvalné minulosti, skvěle tajil své pocity. "Nuže, pojď a ochutnej naše vína!"

Na koberci rozprostřeném před velitelským stanem, se choulily tucty Orků. Jenom mohutný bojovník, nesoucí bojovou zástavu, nespouštěl oči ze svého pána a velitele. Osm, po zuby ozbrojených orkských bojovníků, utvořilo za Birakem Gashadem půlkruh, dvě postavy s temnějším ochlupením se stáhly stranou a dávaly pozor. Bard sedící po Karnelianově pravici, je podle určitých znaků jejich oděvů považoval za Krvežíznivě.

Starý vůdce otáčel pohárem v levici - od své hole by se neodloučil ani za všechny poklady světa - teď si pozorně měřil kapitána. Nad koruny stromů vystoupil rudý měsíc, ohraničený širokým kolem světla, v ohybu řeky všude plály táborové ohně - bubny Orků teď mlčely.

"Nějak jste ztichli," poznamenal Karnelian. "Určitě k tomu máte důvod..."

"Budit rozruch není naším chlebem," zamumlal starý Ork. "Škodí to zdraví, to víš sám dobře, milý kníže. A pak..." Cívil na svůj pohár "...dnes je spousta těch, co chodí lesem. Spousta přátel, ale i spousta nepřátel. Svět tady nahoře ožil."

Grengor zašilhal po Gorduinovi a ušklíbl se - a to vítr foukal právě směrem od nich.

"Prosakují podivné zvěsti," pokračoval Gashad nerušeně. "Říká se, daleko na jihu, hluboko v poušti jeden pradávný bůh vzal na sebe podobu těla, a jeho legie pronásledují lidské plémě..."

"Amhe Ramun," zašeptal bard Karnelianovi. "I Alyr se o tom zmiňoval."

"Říkají, že na nebi se objevují děsivá znamení. Vyhasínající hvězdy, komety..." Starý Ork vyprázdnil svůj pohár, zálibně jej otáčel v drápech. Bylo na něm vidět, že by si pohár rád ponechal: zašilhal po kapitánovi, očekáváje povzbuzení. "To všechno je ovšem karrg - naprostá hloupost. Já totiž věřím jen na Hrama, sedícího v Hlubině, a na fakta. Fakt je to, co tvrdí víc jak pět z těch, jež dobře znám; to, co říká šaman, věštba a pappyrus, třebaže i o to se občas přeme." Usmíval se svým způsobem. "Proslýchají se podivné zvěsti v souvislosti s tebou, kapitáne. Některé z nich jsou nepopíratelná fakta. Toronští čarodějové na tebe posílají oddíl za oddílem, tvoji smrt si přeje i tvůj vlastní král. Bubny svolávají do boje kmeny Gro-Ugonů - museli jsme přijít - i když, Hram je svědkem, někteří z nás by byli radši zůstali..." Rozhlédl se. "Moji synové vyrostli. Vyrostli i synové mých synů. Všichni obyvatelé Hlubiny jsou dobří bojovníci. Jsou mezi nimi někteří, kteří nevidí města na severním břehu Velké vody poprvé. Někteří tu i zahynou. Krev a smrt: tak to chce Hram!" Udělal pauzu: ptačí kůstky, zdobící jeho hůl, na sebe narážely ve větru. "Ale o tobě nemluvil ani jeden šaman, kníže Abasisu. O tobě hovoří jenom lidé, lidé nenávidějící, lidé, jejichž dýmku jsem nikdy nekouřil, jejichž vojsko jsem nikdy neviděl bojovat. Lidé, k nimž mě neváže vůbec nic, takže nemám důvod, abych je poslouchal. Nebojuji proti tobě. Bubny zůstanou němé, a naše rty zůstanou zapečetěné, jak bys řekl ty. To je všechno, čím mohu oplatit dary

tvého otce. Nám..."

Gorduinovi začala slova v uších splývat v bzučení. V posledních několika minutách už pozoroval jenom ty dva bojovníky z kmene Krvežiznivých; bytosti s temnějším ochlupením se pokoušely předstírat, že neznají Společný jazyk, ale barda nemohly oklamat. Jejich ruce, jakoby náhodou, zabloudily pod špinavými hadry k rukojeti šavli, jejich pohledy se dvakrát setkaly v krátkém záblesku - byli připraveni. Stejně jako Ilanořan, který teprve teď pochopil, jaké riziko podstoupil starý šéf Vidoucích kvůli dávným časům a taky v zájmu míru.

Grengor s hlavou ke straně pozoroval protější stranu. Karnelian se soustředil na to, co říkal Gashad, vrásčité tváře orkských tělesných strážců neprozrazovaly žádné pocity. Ti, co se choulili nejbližší ke Krvežiznivým, vypadali jako by dřímali...

Gorduinoovy oči se zúžily. Nedělal si iluze o vlastních šancích. Kdyby se zvedl, jen by urychlil události. Grengor a jeho druhové by si jeho úmysl mohli špatně vykládat. A kdyby použil magii...

Jeho pravice byla na půl cestě k pažbě kuše, když došlo k nevyhnutelnému.

Jeden z Krvežiznivých se zvedl na jedno koleno, s chraptivým výkřikem skočil Gashadovi po krku - a o vteřinu později se s roztříštěnou hlavou svalil na koberec. Jeho druh zařval, vytrhl zbraň, ale i jeho skolila rána buzdoganem. Než dotrpěl, oheň v očích Vidoucích už jen doutnal. Sám Gashad se ani neohlédl, v zamyšlení si hladil hustý vous.

"Jeden z dozorců mě před chvílí nazval zrádcem," bručel, "ale já jsem jen opatrný. Moji synové - pokynul směrem k bojovníkům, dřepícím tu s klamnou lhotejností, "jsou také opatrní. Vědí to, co vím já: den je špatný pro smrt, Cadyle Karneliane..." Opřel se o hůl a vstal. Pohár už v ruce nedržel. "I ty buď opatrný! Sotva půl dne chůze odtud, u ústí řeky na tebe čeká mohutné toronské vojsko. Vědí toho o tobě hodně. Chtějí tvou krev." Opět se usmíval. "Budiž k nim Hram nemilosrdný!"

Abasisové se na Karnelianův pokyn zvedli, stáhli se, aby si nepošpinili oděvy krví. Gashad zachytil kapitánův pohled, potom shlédl dolů na temné skvrny na koberci. Karnelian přikývl - jeden Ork hbitě zavinul do koberce svěráznou trofej a vlekl ji ke člunu. Ozvalo se šplouchnutí: dva Krvežizniví nastoupili ve vlnách Lornu cestu k pohádkovému Alidaru.

Ve stopách obra, nesoucího lehce mohutnou bojovou zástavu, se ke svým podřízeným připojil i jejich vůdce. Když jeho synové - a ovšem i synové jeho synů - odrazili plavidlo od boku voru, stěna štítů se uzavřela.

Gorduin potají zhluboka povzdechl. Měl dojem, že je načase, aby přezkoumal své názory na Vidoucí.

"Ani zítřek není opravdu příznivý pro smrt, Calyde Karneliane!" nesl se výkřik Biraka Gala Gashada nad světly pochodní, tančícími na hladině řeky.

6.

Až do západu modrého měsíce pokračovala práce v rychlém tempu - za východu slunce se pak had vorů opět dal do pohybu.

Pravda, mezitím se dost zkrátil. Karnelian odvelel čtyřicet pluků na břeh, přikázal jim, aby pokračovaly v cestě na Doran, nebo, bude-li to možné, se připojily k oddílům Spojenectví na území Unie Dwyll. Vzhledem k okolnostem povolil i užívání vlajky velkokrále - pouze na prvé dva dny, ale Gorduin měl pocit, že velitelé nevyužívají ani této možnosti...

Mrha se rozplývala pomalu. Z bažin a míst porostlých sítím vzletli vodní ptáci, jejichž křik se nesl jako úpění nebohých duší.

Na pánvicích, umístěných podél stěny štítů, plápolal smaragdově zelený věčný oheň Antonových kněží. Na zbylých vorech něco přes deset posvěcenců vládkyně vod mumlalo své modlitby, jejich hlasy splývaly s hukotem davu, chystajícího se do boje. Soumaři škubali ohlávkami, kapitánovým ovčáckým psům se ježila srst na zátylcích; všichni zlostně vrčeli, cítili nepřitele. Ve smečce čtvernožců jediné zvíře zachovalo klid: Gorduinův bílý kůň.

Bard skončil se skládáním pokrývky. Zkontroloval své zbraně, lokl si na posilněnou z menší čutory, pak přistoupil k hřebci a zašeptal mu do ucha pár slov v jazyce jejich vzdálené vlasti. Kůň se zdráhal, potom, když viděl, že jiné řešení není, přikývl: ať se stane, co se má stát.

Karnelian civěl do šera. Když uslyšel Ilanořanovy tiché kroky, ohlédl se a usmál se. Skoro vesele.

"Jsou tady."

Z opačné strany mlžné clony vystřelili ohnivý šíp. Zazářil jako kometa, zdálo se, že v nejvyšším bodě své dráhy zakolísal, potom spadl a zhasl.

Někde vpředu tupě duněly bojové bubny Orků.

"Tyče dolů!" vykřikl kapitán. "Stát!"

Teď už slyšeli i trubky. V ústí Lornu se svolávalo pěkných pár pluků - toronské a rowonské.

"Východní Císařské vojsko," konstatoval Karnelian. "Podle toho randálu jich může být osm, deset tisíc. Lehká a těžká jízda, neodmyslitelní tharští kněží, čarodějové..." Vzdušně pozvedl hlavu. "Skvělé ráno!"

Gorduin naslouchal. Poté, co zmlkly trubky a bubny, daly se jasně rozeznat zvuky šplouchání: veslaři se činili v řidnoucí mlze. Pomalu k nim klouzala břichatá bárka, na vrcholku stěžně na přídí plálo oslepující světlo, ale obraz ohnivě koule nebyl na vodní hladině vidět.

"Kouzlo...!" Úšklebek jednookého Grengora hovořil za všechna ostatní slova. "Střelci! Připravte se!"

Štíty rychlým čtvrtobratem otevřely cestu. Struny půl tisíce samostřilů se napnuly. Na smaragdově zelení se chvěla asi stovka hrotů šípů - Antohovi kněží je před chvílí přidrželi nad svými pánvicemi, pak si vyvolali představu nenáviděných sluhů Tharových a zašeptali: "Hledej!"

"Můj otec by už dávno dal rozkaz k útoku," mumlal kapitán. "Já ale naslouchám svému srdci a trpělivě čekám. Aby se víc přiblížili..."

Některá zelená světla pohasla, potom vzplála znova; Gorduinovi vystřelovala bolest do spánků, kdykoli se magické energie střetly. Měl pocit, že má končetiny z olova: teď by se nedokázal zvednout do vzduchu ani o palec - a už se v něm rozhořela nenávist bojovníků vůči všem čarodějům.

Potom tam naproti praskl hlas.

"Karneliane! Korunovaný věrolomníku! Volá tě Amnet-on Keilor! Odpověz!"

Bard zašilhal na kapitána, který zkřivil ústa.

"Zvláštní pověřenec toronského císaře a jeho čarodějů, říšský hrabě," zašeptal. "Už jsme měli to potěšení."

"Lump, jakých je málo: zabil své dvě děti," doplnil Grengor. "Nebyli dostateční Kyrové pro jeho přejemný vkus!" Ohlédl se. "Mám střilet, pane?"

"Počkej!" Karneliana zjevně bavily vyburcované emoce. "Poslechneme si, co asi může chtít..."

Ve světle "lampy" zářící na stěžni bárky se pohnuly postavy oděné v pláštích s kapucemi. Jejich obrysy byly v mlžném oparu trochu rozmazané. Nejvyšší z nich držel palcát vykládaný drahokamy. Jeho oči zářily jako modré uhlíky, vlasy popelavé barvy mu padaly na ramena. Připomínal zuřivé Kyry z kronik a nástěnných maleb, ale chyběla mu klidná důstojnost, charakterizující jeho předky. Za pasem měl meč a dýku.

"Vzdej se, Karneliane!" krákorál. "Stojí proti tobě celé vojsko: nemůžeš se zachránit!"

"Nemám v úmyslu se zachraňovat," sdělil mu zvýšeným hlasem Abasis. "Nejsem ten typ. Doufám, že tvůj přítel Mantlin se o tom už zmínil..."

"Manlin byl hloupý a zbabělý! Císař ho v nepřítomnosti odsoudil ke ztrátě hlavy a majetku. Jestli se objeví..."

"Dva nula ve prospěch Spojenectví," zabrumlal Grengor. "A přitom ten chlapík tvrdě bojoval, to mohu říci!"

"Jestli se objeví, zaplatí Toronu životem, stejně jako ty!" Právce říšského hraběte - spolu s velitelským palcátem zdobeným drahým kamením - vyletěla do výšky. Mlhu jako by náhle odfoukl: za bárkou bylo vidět ústí řeky uzavřené mohutnými vory.

Grengor a Gorduin na sebe pohlédli. Abasiský plukovník tiše hvízdal, bard jen povytáhl obočí. Sotva mohl udělat víc.

V davu opancířovaných mužů se pomalu pohupovaly černo-rudé bojové zástavy dvou pluků toronské lehké pěchoty. Šavle vyletěly skoro naráz z pochvy - nepřehledný les oceli. Žoldáci rowonských těžkých zbraní zformovali ze svých pluků dva čtyřúhelníky a na pozdrav mávali svými modrozlutými vlajkami, zdobenými jelením paroží. Podél strmého pobřeží se seřadilo sedm pluků císařské jízdy: těžcí váleční oři, zelenožluté vlajky, bohatě vykládané pancíře, palaše a kopí na jedné straně, lehkonozí oři, zelenostříbrné vlajky, drátěné košile a úzké čepele na druhé. Kapitáni pluků vypadali v sedlech jako neotřesitelné kamenné sochy. Psi, jimž byli svěření Orkové z kmene Krvežiznivých, hlasitě štěkali a škubali svými řetězy...

Gorduin uvolnil meč v pochvě. Hleděl přímo před sebe a napínal zrak, jestli se mu podaří v dáli zahlédnout modravé zdi Alidaru. Potrvá určitou dobu, než dorazí až tam - jestli se tam vůbec dostanou.

"Podívej se sem a upadneš v zoufalství!" vykřikl hrabě Keilor na Karneliana. "Na Ceithirském poli jsi to měl lehčí, to už tušíš, že?"

"Možná, možná..." Kapitán sraštil čelo a pohlédl úkosem na barda. "Udělal bys mi to kvůli a zastřelil toho potkana?" zeptal se šeptem.

Gorduin zvažoval své šance. "Vzdálenost je ještě pořád dost velká. A pak..."

Karnelian se hoře usmál. "To řešení ti není pochutí?"

Ilanofan se nepohnul. Sledoval cíl, s hlavou nakloněnou ke straně se pokoušel odhadnout sílu bočního větru. "Já nejsem rytíř řádu Krad, milý kníže, a navíc jsem se už dávno naučil, že ani bohové by se nedostali až tam, kam se dostali, kdyby vždycky konali čestně. Víš, rád bych šel najisto. Když pochybím..."

Karnelian netrpělivě mávl rukou. "Stane se. Až dám znamení, vyříd' všechny a pak jdi!"

"Cože?"

"Jdi pryč, udělej se neviditelným, roztáhni křídla - vím, že jsi něčeho takového schopný..." Stáhl s ruky knížecí pečetní prsten a podal ho Gorduinovi. "V Alidaru mě očekávají nazítky. Cechmíř by si mohli případně moji nepřítomnost špatně vykládat. Ukaž jim tohle, převezmi od nich Salinu a vydej se s ní na sever! Dám o sobě vědět, jak to jen půjde!"

Bard zuřivě zašeptal několik krátkých slov.

"To, co jsi slyšel, není knížecí rozkaz, drahý příteli," usmál se Karnelian, "ale jenom císařská prosba. Nemohu tě nutit k poslušnosti, ale musíš uznat, že za současné situace můžeš sotva udělat víc pro Spojenectví - a pro mě. Zmiz, než tě dám hodit do vody!"

"Ty ses zbláznil."

"Kdepak!" smál se kapitán. "Jsem zamilovaný! Dávej pozor, na mou nastávající, Tiere Nane Gorduine, dávej na ni dobrý pozor! Nezapomínej nikdy: jednoho krásného dne bude první dámou Abasisu!"

"Pane!" ozval se Grengor. "Vory..."

"Vím," zamumlal Karnelian. Jeho pohled opět přelétl na barda. "Připrav se! Zakrátko jdeme do útoku!"

Na pár okamžiků panovalo skoro naprosté ticho. Jen rákosí šustilo - jako vždycky od té doby, co bohové oddělili vody nebeské od vod pozemských... Ale toronský velitel rychle ztratil trpělivost. Vyměnil pár slov se svými kněžími a čaroději, potom tasil meč a hluboko se předklonil.

"Rozhodl ses už konečně, Calyde Karneliene?"

"Rozhodl," přišla chladná odpověď. Knížecí kapitán se otočil ke svým lidem. Na jeho pokyn vzplály kolem dokola smaragdové zelené ohně. "Palte!"

Mračna šípů zatemnila na chvíli slunce.

Potom se rozpoutalo peklo.

Vlk okamžitě vycítil ve vzduchu smrt.

Co se toho týká, vycítil i spoustu dalších věcí: strach a emoce si k němu nacházely cestu zdaleka; otrásl se jako člověk, než dorazil na nejvyšší bod jazyka země u ústí řeky.

Jeho objevení se - třebaže pro smrtelníky bylo lepší, když zůstal neviditelný - přikládalo několik bojovníků abasiské falangy zvláštní význam, a stejně tak to viděli ze svého hlediska i dva toronští kouzelníci - prvně jmenovaní utekli a zachránili se tak před jistou záhubou, zatímco druzí (jako by je stihl úder kladivem) se s příšerným výkřikem zhroutili do hlubin dvou set stop.

Vlk si jich ani nevšiml. Hledal v té krvavé vřavě svého člověka, muže, jemuž byl zavázán vděkem. Bouře magických sil ho oslepila. To víření ho zároveň přitahovalo i odpuzovalo; jeho nadpřirozená schopnost ostrého vidění ho na okamžik - na vázkách věčnosti zanedbatelný, pro uhašení života však více než dostačující - opustilo. V bezmocné zlobě zavyl a pohrozil nebesům.

Tam dole Amnet-on Keilorova bárka, převržená na bok jako raněné zvíře, hořela smaragdově zeleným plamenem. Kdo byl ušetřen smrtě šípů, vrhl se do vody - mezi těmito bojovníky nebyl ani velitel ani Tharovi kněží. Abasiské samostřily byly ovládány kouzlem, chvějící se šípy létaly cik cak mezi bojovými řadami, vyhýbaly se překážkám, které se jim postavily do cesty, až se přece jen zavrtaly čarodějům do hrdel, do hrudí. Kormidelníci vorů horečně pracovali tyčemi, těžká plavidla do sebe s mohutným rachotem narážela - a běda tomu, kdo ztratil rovnováhu a spadl do řeky. Útočné klíny Karnelianovy falangy úplně rozdrtily rowonský pluk: žlutozelené vlajky pořade mizely v bojové vřavě, klády vorů byly co nevidět zbarveny krví. Orkové, zatlačení na břeh, nadarmo rozhazovali své šípy, císařští jezdcí, dupající blátem, marně proklínali protivníka - abasiská stěna štítů se otevřela, vyplivla smrt a zase se zavřela; rány kopím s děsivou lehkostí pronikaly pancíři, přilbami, lámaly kosti... Přes most, utvořený z nakupených vorů, zděšeně ustupovaly toronské pluky. Za stěnou štítů čas od času vyšlehly plameny, bojovníci a Antohovi kněží padali; zbytek čarodějů houževnatě bojoval, pod zelenozlatými vlajkami, s kopími napřaženými, čekala císařská jízda...

Vlk se nehýbal. Upřeně pozoroval vlny s krvavou pěnou, kde se střetaly oštěpy, buzdogany, zakřivené dýky s rovnými šavlemi. Přid' bárky nečekaně něco strhlo dolů, do palisád, pahýlu stěžně se chopila klepeta o síle mužské paže: jeden ze sluhů Vládkyně vod se probudil a přivolal k sobě nestvůry z hlubin. Praskání trámů rozbíjených na padrt' přehlušilo zoufalé výkřiky; nařikání raněných a umírajících probudilo ve Vlkovi zvláštní pocity. Znovu zavyl.

K Tier Nan Gorduinovu sluchu teprve teď dorazil záhrobní hlas. Chvěla se v něm hořkost a zlost, taková vášeň, která by jim za jiných okolností otrásla až do morku kostí - na něco takového teď nemohl plynout časem.

Poté, co vystřelil své šípy, vyrazil: kromě Karneliana byli všichni překvapeni jeho téměř nadlidskou rychlostí. Jeho meč udeřil do lan, jimiž byla upevněna pravá krajní kláda velitelského voru. Když se plavidlo pohnulo, praskal uzel za uzlem, a obrovitá smrková kláda pokračovala dál svou vlastní cestou. Šípy, létající shora, odrážel bard svým pláštěm, mezitím se neskutečně lehkým krokem rozběhl. Z rozpukané kůry kmenů se linula vůně pryskyřice, stejná vůně, jakou cítil při svém náhlém odchodu z Murgadoru, při tom, když bojoval s Kobzarem - teď ale nemohl využít její nepatrné kouzelné moci a tak se jen modlil, aby ho nějaký nečekaný nápor větru nesmetl do vody. Zdálo se mu, že svým třetím, magickým okem zahlédl, jak se císařský zvláštní pověřenec svalil, a že vedle něho padali i muži v kapucích. Jeden z Tharových kněží byl zasažen kopím, řval s rukama roztaženými, energie, které měl shromážděné v těle, mu tryskaly nosem, ústy a smrtelnými ranami, a všechno okolo něho chytalo plamenem...

Gorduin skočil - a byl uprostřed rowonských žoldáků oděných do těžkých pancířů, na skřípějícím, praskajícím voru. Okamžitě tasil oba meče - odrazil několik útoků, usekl paže svírající palaš, potom ho i s jeho protivníky jakási neviditelná síla postrčila do vln.

Byl to hrozný pád, kratší čepel okamžitě upustil. Jeho první myšlenkou bylo, že tu delší musí zachránit za každou cenu. A druhá myšlenka: "Ke Kranovi s ní!"

Výplul na hladinu a zhluboka se nadechl. Promočený plášť mu bránil v pohybu, tak se ho zbavil. Jeho rameno teď tížila už jen kuše zhotovená v Kharei, ale Gorduin se zatvrdil; tu si nechá, i kdyby měl zahynout! Vyzbrojený pouhou dýkou by se cítil tak bezbranný...

Celé tělo mu zalilo horko - vycítil blízkost tvora dřív, než k jeho sluchu dorazilo zděšené řvání rowonských. Jeho třetí oko se zamlžilo, hrdlo mu drásal hnilobný pach chaluh a rozvířeného bahna; teď byl snadnou kořistí, a co bylo horší, věděl o tom.

Příšera nechala vor jeho osudu. Chvilí se nehnutě, omámeně vznášela na zkrvavené vodě - pak začala zuřit. Antožin kněz, který v tísní prosil o pomoc své pradávné plémě, ležel mrtvý kdesi v tom zmatku, zásah alidarských mágů se opozdil: určitě hledali vhodné formule ve svých starostlivě strážovaných knihách... Postav, zmítajících se ve vodě, se chopila klepeta, ti, co se opozdili byli strženi do víru, způsobeného bárkou strženou do hlubin. Gorduin, jemuž do vědomí pronikala zmnohonásobená ozvěna Vlkova řevu, bojoval o život. Vlny nad hlavou se mu zavřely, zdálo se, že voda kolkolem vře; vztahovaly se po něm paže, otevřená ústa ho němě volala; v záplavě bublin spěchala spousta duší vzhůru za světlem, ale bard se nořil stále hloub a hloub. Musel se osvobodit ze sevření tří mrtvol, ale cítil, že už nemá dostatek vzduchu. Cítil mrazivý chlad, jako by mu srdce svírala ledová pěst - jeho poslední myšlenkou byla pochopitelně myšlenka renegáta: litoval, že musí ukončit svou pout' ještě dřív, než dorazil na konec cesty...

Mezi skalními štíty Shanice, čnicími až k obloze, v tom nepřístupném klášteře, kde zaznamenávají každý čin dobrodruhů, se ruka s dlouhými prsty, držící pero nad papyrusem, zastavila, chvilku prodlěla. Do tváře neurčitěho stáří vrylo přemítání hluboké vrásky, na skoro popsany list spadla drobná kapka inkoustu.

Tečka?

Vlk strnule hleděl na rozvířenou vodu. Jako by se usmíval. Pohybem, překvapivě se podobajícím lidskému, zaklonil hlavu a zhluboka se nadechl. Plnil si plíce vzduchem, znovu a znovu, a Tier Nan Gorduin náhle, jako by se budil z těžkého snu se začal v hlubině probírat, a...

Tvář neurčitého věku se vyhladila, pero se pohnulo, jak bard nabral síly a osvobodil se z dálek, lehoučký vzdech rozechvěl plamen svíčky, osvětlující stůl.

A ruka psala dál...

Gorduin ze sebe setřásl mrtvá těla a začal plavat.

Podzemní proudy silného vodního toku ho unášely stále dál od místa bitvy: stále řidčeji na něho padal stín vorů a bárky, už se nemusel uhýbat bidlům a veslům. Magická aura kněží a čarodějů zůstala za ním, jeho kouzelná moc se probouzela, svým třetím okem, třebaže mlžně, zahlédl Vlka, dýchajícího namísto něho.

Có bha ceiles? Kdo jsi?

Cin á clnath. Fírynn. Oči a uši. Přítel.

Pak to ustalo. Ať už to bylo cokoli, odneslo to sebou chuť východního větru, zápach kouře. Za pár okamžiků se Gorduin, lapaje po vzduchu, vynořil na hladinu, a nedbaje na nebezpečí, nabral vzduch z plných plic.

Jakmile to šlo, znovu se ponořil. Když už byl dost daleko z dostřelu šípů, uviděl proudem unášenou, převrácenou bárku, vydal se k ní a když ji dostihl, nikým neviděn, se zachytil zkrvavených klád a konečně se mohl vydýchat. Když vyhlížel mlžným oparem hradby města tužeb, zmocnila se ho strašná vyčerpanost, potom když pohlédl na prsten Calyda Karneliana, vzplál v něm živelnou silou vzdor.

"Alidare," šeptal chraptivě. "Alidare, jdu!"

7.

Odpolední slunce bylo mírné a hladilo, horko polevilo - město sužované vedrem pomalu oživalo. Foukal východní vítr a přinášel mezi hradby alidarského Vnějšího města svěží mořský dech.

Třebaže tady život neustával ani v nejomamnějším parnu, zdálo se, že tentokrát se do ulic nahrnuli všichni lovci štěstí, žoldáci bez pána, podvodníci a zloději. Dav se strkal, klel, smlouvalo se tu, proklínalo a šeptala se milostná slůvka v tuctu jazyků.

Graum, který tohle hemžení z duše nenáviděl, teď vůbec nelitoval, že čtvrt', obklopující Západní bránu, tak ožila. Už dva dny trpělivě čekal v jednom úhledném domě v ulici pojmenované po cizelérech drahokamů. Až dosud čekal nerušeně. Tříčlenná toronská banda, která se před dobrým půl rokem, ještě v pohraniční oblasti Unie Dwylu, pustila po jeho stopě a sledovala ho po celou cestu s tvrdošíjností správného honícího psa, ta banda udělala velkou chybu: nehnuli se od něho ani v Erionu, kde měl však Graum opravdu důležitou práci... Dva přátelé mu pomohli přehodit jejich těla přes asi dva metry vysokou hradbu Nekropolisu. Od té doby ho nikdo nerušil, nikdo ani netušil, kde je - alespoň v to doufal. Věděl, že alidarský kníže nemá pořádnou tajnou službu, a i kdyby ji měl, stěží by je napadlo, že jeden z obecně ctěných a vážených mistrů cizelerů skrývá ve svém domě toho agenta ze Severu, kvůli němuž baron Sigur obrací celou přímořskou krajinu.

Graum se zašklebil. No ano, ani baron Sigur nemůže vědět všechno. Netuší například, že manželka slavného klenotníka byla vychovávána u Livinaského shromáždění a že už roky je prvotřídní spojkou zpravodajské služby Severní trojky... A to baron udělá opravdu všechno.

Štvanice trvá snad už dva roky, a potom, co Sigur už nemohl znovu a znovu využívat magické schopnosti své paní, vznešené čarodějky Alidaxu, mohl Graum občas za svůj život děkovat pouze slepému štěstí. V zájmu osvobození musel obětovat i jednotlivé kousky své příležitostně a velice pracně nashromážděné kolekce kouzelných předmětů.

Vznešená paní Alidaxu, šestá v hierarchii Černých bohů války, měla ale před nedávnem vážné starosti: narazila na rovnocenného protivníka, takže se šéf špionáže musel spokojit s tradičními prostředky, rozvětvenou sítí agentů a úkladných vrahů. Tato skutečnost přinesla Graumovi nejen trochu času na vydechnutí, ale i podstatný náskok.

Trpělivě vyčkával. Z okna svého pokoje v poschodí sledoval dav dalekohledem (byla to práce mistrů ze Severu, přesná kopie toho, jaký sebou přinesl Tier Nan Gorduin z Prokletého kraje). Tam dole byli představitelé téměř všech národů kontinentu, třebaže ne v tak velkém počtu jako v Erionu, známém jako ráj dobrodruhů.

Graum povzdechl.

Alidar, ten pohádkový Alidar. Město pěstovaných milenek a duhových diamantů. Tyto dva poklady udělaly ze Severního Ynevu jedno z nejbohatších sídlišť - takže je jen přirozené, že přitahuje dobrodruhy, které nemohou odstrašit ani divoké pověsti ani drsné skutečnosti. Skutečností je, že pokusit se podloudně vynést z Alidaru cennosti, je téměř beznadějně. Ne, že by se nenaskytla spousta toho, co se dá ukrást: obyčejný zloděj by se tu krásně uživil, snad líp než někde jinde - ale přivlastnit si osobu ženského pohlaví vychovanou v Alidaru je prakticky nemožné. Duhový diamant? Tyhle kameny střeží sama Arel, bohyně Boje a Přírody, a dostat se k nim mohou jenom ti, o nichž ta rozmarná ženská usoudí, že jsou toho hodni. Ve Vnější čtvrti města, která je otevřená pro každého, byl přesto neustále nával. Nesčetní paní, bohatí obchodníci, církevní hodnostáři a jiné mocnosti obývali luxusní hostince, ležící blízko brány vedoucí do Vnitřního města: přicházeli rok od roku, přicházeli ze všech stran, aby smlouvali o perly Alidaru. Kromě jejich doprovodu se kolem nich hemžili všichni ti, kteří doufali mít nějaký prospěch z veselícího se panstva. Vždyť kdo by se neradoval - a ještě k tomu velice - když konečně může říct, že mu patří jedna z těch báječných alidarských dívek?

Na hlavní cestě, vedoucí do maličké, stále novými a silnějšími hradbami ověncené říše cechů, se teď objevili i dva jezdcí, na které Graum tak dlouho čekal.

Třebaže si lid Alidaru už mohl zvyknout na ty nejrůznější rasy, provázelo nově příchozí šuškáání všude, kudy projížděli. Ti odvážnější si na ně ukazovali prstem, ale ti dva už zřejmě takovým nepříjemnostem přivykli a nenechali se ani trochu rušit. Spěchali přímo k bráně cizelérova domu, litovali času i na zevlování; nezastavili se v davu komendantů, který je obklopol, žebráků, tábořících na křižovatce se ani nevšimli. Oba měli na sobě černo-nachovou uniformu dvorních Orků haonwellského knížecího domu a opravdu se s ní pyšnili.

Zušlechtění Orkové se v kruhu velmožů Severu stali módou na základě zkušeností z předchozí toronské války. Tyto zvláštní bytosti si zachovaly všechny výhodné vlastnosti své rasy. Byli houževnatí a neohrožení, uměli dobře zacházet se zbraní a nebáli se smrti. Mágové díky svým machinacím udělali velký krok kupředu v přeměně Orků v lidi: Orkové už chodili skoro vzpřímeně, v jejich vypoulených očích už probleskoval duch. Byli schopni osvojit si nejenom artikulovanou mluvu, ale i psaní; většina z nich měla vkus, někteří dokonce styl.

Třebaže zanedlouho uznali, že pro svůj groteskní zevnějšek a pochybný původ se nikdy nemohou stát plnohodnotnými obyvateli světa lidí, své stvořitele zbožňovali a sloužili jim s neuvěřitelnou věrností. Naproti tomu nesmiřitelně nenáviděli všechny obyčejné Orky: viděli v nich po dvou nohách chodící, ve špinavých hadrech oblečené důkazy nižšího řádu a udělali proto vše v zájmu toho, aby se jich jednou pro vždy zbavili.

Ale nebylo jednoduché vysloužit si důvěru lidí. Mnozí v nich nadále viděli lépe nebo hůře umyté divochy - teprve v krveprolití nové války začali jejich páni uznávat, jaký dar dostali od osudu v těch nezdolných, k zahořklosti náchylných bytostech.

Graum si připomenul, že první dvorní setninu Orků sestavil právě otec nynějšího knížete Haonwellu a způsobil tím nemalé pozdvižení v kruhu svých urozených sousedů. Knížata odsuzovala i to, že jim světil doprovod posílů - až do té doby, než se setnina při jedné příležitosti střetla s mnohonásobnou přesilou. V podobné situaci by se každý soudný kapitán vzdal v naději, že dříve nebo později bude se svými lidmi vykoupen. Haonwellští dvorní Orkové ale rozvinuli prapor, a zatímco většina jich prolila krev pro knížecí posly, deset z nich dopomohlo vyděšenému hraběti k útěku z bitevní vřavy. Po týdny se schovávali v lesích a v bažinách, občas zabíjeli zvěř holou rukou, jen aby člověk, svěřený jejich péči, netrpěl nedostatkem - a nakonec se vrátili domů.

Poučení tímto případem početní šlechtici ze Severu usoudili, že přece jen potřebují vlastní dvorní Orky...

Dvě urostlé bytosti zaklepaly na dveře mistra Vilnura, uctivě se uklonily sluhům, kteří jim přispěchali v ústřety, potom překročily práh.

Graum byl připravený. Už v den svého příjezdu si uložil do paměti veliký diamant, mohl mít dobrých sedmáct karátů, a ten kámen tam teď zářil ve skvostném osazení, které mistr zhotovil.

Cenný náhrdelník...

Způsob vymyslel sám Alyr Arkhon, poté, co Graum narazil na jednom hřbitově na zvláštní mechanismus. Prokázalo se, že trosky jsou starší, než se dalo čekat: v kryptě odpočíval jeden z mocných říše Kyrů. Krystaly, uložené v zelené oceli, jak se ukázalo, střežily znalost toho nevěšedního umu pro věčnost. Dobrodruzi je rádi darovali goblinovi - potěšilo je, že nechce část pokladů. Ani ve snu by je nenapadlo, že ten největší poklad se právě stal jeho majetkem.

Šperk, usazený v takovém náhrdelníku, může člověk vidět den co den. Kdyby se dostal nepříteli do ruky, tak se poselství, skryté v drahém kameni, trochu zpozdí, ale jistě je, že prozrazeno nebude jediné slovo, a...

A Sigurovi toronští bandité si můžou svou vědu dát za klobouk.

Graum hleděl s láskou na krásně vypracovaný náhrdelník. Zadumal se nad tím, jaký asi bude osud drahokamů, až z nich bude poselství přečteno. Zřejmě rozmnoží bohatství pyšné šlechtičny... Je to zatracená škoda, ale prozatím se v tom nedá nic dělat. Je to osud agentů.

Příchod kurýrů ohlásilo tiché zaklepání. Goblin#, oblečený v černém hedvábí, slezl s okenního parapetu a otevřel dveře.

"Když vane vítr východní..."

"... plane má láska pochodní" - zahřměl tělnatější z příchozích, pak, zřejmě pro své potěšení, recitoval dál veršované heslo dne - "Ó, srdce utiš se, vášně drž na uzdě, svůj čas vyčkávej v úkrytu, neb nejsi samo tu!" S mdlým úsměvem se konečně uklonil, i když zdaleka ne tak hluboko jako tam dole. "Graume..."

"Artemore a Calendile," opětoval pozdrav trochu kysele goblin. Dvorní Orkové nosili zpravidla stará a úctyhodná jména, která jim sedla asi tak jako jejich vyparáděné oděvy. "Rád vás vidím u svého stolu."

Naplnil dřevěné poháry prastarým predockým vínem, nabídl oběma nestvůrám doutník, pak si sám také zapálil a zamyšleně se opřel dozadu - jak to viděl u jednoho přítele. Pohlédl na Orky, babrající se se zapalovačem. Jejich vzrušení prozrazovalo, že jen opravdu zřídka se cítí natolik rovnocenní. Byli pevně přesvědčeni, že dýmková tráva - stejně jako voňavá voda - jsou dary od boha.

"Brány jsou ještě otevřené?" přerušil jejich vytržení Graum. "Prozatím," přikývl tělnatější příchozí. Zadumal se, vyfoukl kouř a teprve potom pokračoval v nových zprávách: "Velkomožný pan Karnelian vypověděl válku velkokráli a postavil se na stranu Spojenectví. Přelul moře, porazil oddíl vedený hrabětem Mantlinem, který se ho pokoušel zadržet. Podle pozorovatelů táhne Karnelian se svými oddíly podél Lornu na severozápad. Mantlina odsoudili císař i Inkvizice na smrt, říkají, že nebojoval až do konce..." Vrásčitou tvář dále hyzdil úsměv. "Ale mohli vědět, že v otevřeném terénu nikdo nemůže zastavit abasiskou falangu, vedenou knížecím kapitánem. Říšskou lehkou jízdu jednoznačně podupali. Než se hrabě vzpamatoval, dostali se tak blízko, že těžká jízda už nemohla přejít do útoku. Pěchota se sice pokusila rozbít stěnu štítů z boku - vždycky zapomenou jak má velkomožný pán Karnelian velice v oblibě ty kharské zázraky. Útok pěchoty byl asi v polovině cesty, když se otevřela hradba štítů, a půl tisíce těžkých kuší plivalo smrt na toronské."

Graum uznale zamlaskal. Dělal to často.

"Takže si zase vylámali zuby!" Upil ze svého vína. "A co nahoře? Slyšel jsem, že i u Gro-Ugoni je všechno v

pohybu."

Artemor se zachmuřil. Jeho ruce s drápy svíraly pohár takovou silou, že se goblin vyděsil: ještě pohár rozmačká.

"Ten národ vram-ratů ustavičně tluče do bubnů. Bratrstvo meče povolalo do vojska celý kmen - ať jim havrani oči vyklovou!"

"Tiadlonský velkomožný pán je mrtev," pokračoval Calendil. Členové panské sněmovny, namísto aby svěřili vedení oddílů Dorchovi, svolali barony k Di'Marenu, aby zvolili nového panovníka. "Ti hlupáci!" Náhle oněměl; i sám se vyděsil, když slyšel svá neuctivá slova. Sklopil oči a už nepromluvil.

"Všechny Tiadlanovy jižní državy jsou teď v rukou bidáků," pokračoval Artemor. "Dorcha se zatvrdila: dokud nedostane titul vrchního velitele, nehne se z Elyan. Vojáci reptají, všichni chtějí sloužit jen pod jejím praporem. Jestli Duin neudělá pořádek, jestli nepřiměje barony, aby nechali jednat Dorchu, je nazítří po státu."

Goblinovou žlutou tvář přeletěl stín. Vypadal vyčerpaně, ale jeho hlas zůstával rozhodný.

"Je to těžká věc, ale našim úkolem není to posuzovat. Mně jste nepřinesli nic?"

"Jak by ne," mumlal Artemor. Na jeho pokyn vytáhl Calendil ebenovou krabičku a položil ji před Grauma.

Goblin si prohlížel ohnivě zářící smaragd v osazení z bílého zlata, spočívající na sametovém polštářku. Přikývl, pak zavřel krabičku a vstal.

"Tohle," ukázal na náhrdelník, který se třpytil v otevřené kazetě vedle pohárů - "dopravte co nejrychleji domů.

Dávejte dobrý pozor! Je opravdu důležité, aby dorazil do cíle."

Tělnatější Ork se zvedl, vzal si zázilku a opět se uklonil.

"Dorazí do cíle, pane!"

U dveří se pak vzmužil Calendil. Vřelými slovy vyjádřil poděkování za nápoje a kuřivo, pak si přitiskl na čelo pravici zaťatou v pěst. "Nebesa budiž s tebou, a ať tě ochrání ode všeho zlého. Nrag af gratlvan - tvá moudrost je hluboká jako moře..."

Graum kývl na rozloučenou. Zůstal vážný, ale...

No ano: třebaže se zdráhal si to přiznat, vyskytly se okamžiky, kdy sám usuzoval podobně.

O dvě hodiny později opět dřepěl na parapetu, s dalekohledem - zvyk je velký pán - a pozoroval davy. Teď už byl vysloveně zachmuřený; náladu mu nespravilo ani to, že večer očekával návštěvu jeho srdci mnohem milejší než dvorní Orkové.

No věru, Rosanna!

Graum, nemaje nic lepšího na práci, zahrabal hluboko ve skladišti vzpomínek a usmál se.

Když se s dívkou seznámil, nebyl ještě nic jiného než zloděj, jdoucí ve stopách dobrodruhů - občas se k nim i připojil. Podváděl, lhal, dokonce občas i kousal - stěž si odlišoval od všemi přehlížených, obyčejných goblinů. Zažil (a přežil) v té době nejotřesnější příhody svého života, které ho, proč to zapírat, pomalu úplně změnily...

Rosanna. Během let se oba hodně naučili, hodně zvažovali. A protože dívka byla pohádkově ošklivá, ošklivější než některé modly Orků, nebránilo vůbec nic rozkvetu jejich přátelství, které už opravdu zesílilo, než se ze stvoření s nešťastným osudem opět stala krasavice.

Graum - snad jako jediný - znal dobře ten zvláštní příběh. Rosanna nějakých prvních deset let svého života žila záviděníhodným způsobem jako ostatní erenské šlechtické slečny; ve dvorních kruzích byla známá svou pohotovostí a uvážlivostí. Nejednou se dostala do nepříjemných situací, ale její krása ji pokaždé ochránila od vážnějších následků; napálení muži, uražené ženy se na ni nedokázali zlobit dlouho - pravda, nedovedli ji ani brát vážně; vztekala se kvůli tomu dost často.

Někdo ji pak přece jen bral vážně, a to ostatní je, jak se říká, už historie...

Graum - třebaže k tomu už dávno neměl hmatatelný důvod - se zuřivě drbal. Neměl v úmyslu prozradit před svou bývalou společnicí svou totožnost, a byl si jistý, že to ani nebude třeba. Bude stačit, když jí řekne, že prokazují službu Spojenectví, a že to uškodí vznešené dámě Alidaxu. - Rosanna se chopí příležitosti, aby splatila dluh.

Když se seznámili, dívka ještě stále trpěla pod prokletím čarodějky. Poté, co jí odloudila jejího tehdejšího milence, rozezlená Černá bohyně války dívku unesla a svou kouzelnou mocí z ní udělala takovou šeredu, že Rosanna musela roky nosit masku; říkalo se, že i zrcadla pukala, když se do nich podívala...

Opustila dvůr, skrývala se ve vzdálených zemích a v těžkých zkouškách postupně dozrávala ve skutečnou dobrodružku. Stala se bardem, mistrem písně, oslnivého umění; svou krásu sice s velkými útrapami získala zpět, ale bylo veřejným tajemstvím, že chystá pomstu a jakmile bude moci, zúčtuje se vznešenou dámou...

Graumovy tlusté rty se pohnuly v úsměvu, kdykoli si vzpomněl na Rosannin slib, ale tohoto odpoledne se mímil. Vznešená čarodějka míří do Alidaru - šeptal drahokam, poslaný před nedávnem z dalekého Severu. Teď, když se zdálo, že zúčtování je nevyhnutelné, se goblin otřásl, když pomyslel na konečný výsledek střetu, i v nejlepším případě pochybný.

Doufal už jenom v to, že Tier Nan Gorduin dorazí včas.

Zopakoval si pro sebe zprávu uzavřenou v prstenu, a třebaže slunce stálo ještě vysoko, měl pocit, že by měl čekat na sněhem pokrytých vrcholcích pohoří Krán. Že budou hledat vlajku Rudého boha války, bylo zřejmé od samého počátku, stejně jako to, že na průzkum nepošlou jen tak někoho. Ale ani Graum ve svých nejhorších snech nepředvídal, že to bude právě on, kdo se bude muset setkat se vznešenou alidaxskou dámou. Kromě toho panovaly obavy, že s ní přijde Sigur - v tom však obyčejný goblin mohl nacházet jedinou radost - než s ním skoncuje, konečně se dozví, jak jeho tajemný nepřítel vypadá...

Svraštil obočí. Dost! Proč by pro změnu nemohl trochu doufat? Koneckonců veselá mysl už ukázala východisko z nesčetných šlamastik!

Jeho myšlenky se točily kolem starého přítele, Gorduina. Očekával, s nemalou škodolibostí ten druhý, stejně tak

tvrdý souboj, který vybojuje Rosanna a Ilanořan, až na to dojde.

Ovšem nakolik se oba svěhlaví dobrodruzi za léta změnili, to bylo - prozatím - tajemstvím i pro mistra špiona Spojenectví, goblina Grauma.

8.

Město, v němž vře život, touží po vodě stejně tak jako znavení poutníci z Taba-el-Ibaru - a není to jinak ani tehdy, když se osídlení náhodou nachází uprostřed jezera. Gorduin to věděl, co víc, dokonce se mu to zdálo, že dřív než opustil svůj člun a u úpatí mechem porostlé stěny se ponořil, zahlédl otvor šachty, vedoucí k cisternám.

Náhle v něm vzplál vzdor, a jistota, že touto cestou se před ním ještě žádný člověk do Alidaru nedostal, ho naplnila novou silou. Opatrně se potápěl stále hloub. Jeho prsty jako by se občas dotkly vousů nějakého utonulého obra - upíraly se na něho oči brčálově zelených staletých chaluh - oči neškodných, palec vysokých tvorů... Opravdové nebezpečí číhalo hluboko pod ním, v bahně, ve slujích - to už se ale podvolilo vůli čarodějů a odpočívalo; bard musel dbát jenom na to, aby mu opět nescházel vzduch. Vydržel to nějaké půl- druhé minuty a na hladinu vyplul teprve tehdy, když v hloubce nějakých deseti stop narazil na tvrdý odpor. Otvor byl chráněn železnou mříží.

Gorduin odpočíval. Ohlížel se k ústí Lornu, ale marně napínal zrak: obzor byl zastřen kouřem, hustým černým dýmem. S hořkou pachutí na jazyku mumlal modlitbu za pokoj abasiských spojeneckých duší - mumlal si jen pro sebe, vždyť si mohl být jistý, že tam nahoře ho stejně nikdo neslyší - pak nabral vzduch do plic a zpět se ponořil.

Proud, směřující dovnitř, byl slabší, než očekával, mezi železnými tyčemi by se lehce protáhl i urostlý muž. Ilanořan to viděl tak, že tady by mohlo pomoci jedině drobnější kouzlo. Tak to musí udělat: rezervy zmučeného těla a vědomí už na víc nestačí.

Pohroužil se svého nitra.

Jsem vodní tvor.

Cítím se v tom němém živlu jako doma; nemůže mi ublížit ani vítr, ani oheň, ani ocel!

Otřásla jím rychle pomíjející bolest. Hrdlo se mu podivně sevřelo, a než účinek dosáhl vrcholu, už věděl, že uspěl: na několik minut se tam dole nemusí ničeho bát.

Takže, jdeme na to...!

Čekalo ho ošklivé překvapení. V hloubce šesti, osmi stop se ho náhle zmocnil vír a strašlivou silou ho přitiskl k mříži. Za okamžik pochopil, co se stalo: ve městě otevřeli stavidla cisteren. Alidar teď jako velryba nenasytně polykal vodu, jejíž proud hrozil zkázou odvážlivci, který se dostal do pasti.

Bard už trpce litoval, že nezvolil řešení, které bylo po ruce - některou z bran. Vždyť do vnějších čtvrtí už byli bez problémů vpuštěni i cestovatelé mnohem lépe ozbrojeni než byl on! Jiná otázka je, kdo je od té doby hlídá. A na něho, jako pověřence Spojenectví, se sluší, aby, pokud to půjde, nikterak neupoutával pozornost - toronští agenti určitě dobře znají jeho tvář a jméno. Jakmile ukáže Karnelianův pečetní prsten, jakmile si k sobě vezme kapitánovu nastávající, budou všichni vědět, na čem jsou. Jakmile...

Jakmile se dostanu na vzduch, budu pokračovat!

Soustředil všechny své síly, zbytek svého umění, na mříž, vyslal svou energii - a tyče, sice neochotně, ale povolily.

Gorduin se převracel, nechal se bezmocně unášet dál přitímím k srdci víru.

Minuta. Dvě, tři...

Světla nikde. Strašlivý rachot - hukot padající masy vody. Stále se to přibližuje, snad příliš rychle...

To není pravda!

Najednou se mohl znovu nadechnout, i když tentokrát to nebylo díky tajemné šelmě. Tok ústl do nádrže dunící ozvěnou; koncem páté minuty se bard zřítíl z výšky dobrých deseti stop do jedné z cisteren, plné průhledné čisté vody.

U Krana, to by už stačilo...!

Se zlým tušením se vynořil na hladinu a opatrně se rozhlédl. Nikde nikdo. Někde nablízku skřípala dřevěná kola, stavidlo se uzavřelo, ale prosakování přesto neustávalo: shora padaly kapky jako perličky, sluneční světlo, pronikající sem střešními okny, v nich zářilo sedmi barvami. Kapka po kapce, plesknutí za plesknutím nelítostně odměřovalo míjející čas...

Alidar.

Když se Gorduin vysoukal z nádrže, otřepal se a odhodlaně vyrazil. Sledoval cestu vody, postupoval podél studní, koryt potoků proražených ve skále, nakonec se protáhl úzkou šachtou - vypadala, že nemá konce - a octl se ve dvoraně lázní, prostoupené voňavými párami. Alidarské ženy, které zahlédl, se v ničem nelišily od návštěvnic jiných lázní kontinentu - všechny byly obyvatelkami Vnějšího města. Některé z nich příroda bohatě obdařila krásou, na jiných opravdu šetřila: to se tady mohlo stát jen mimo pevnosti cechovní čtvrti. Věděl, že by to mělo ošklivé následky, kdyby ho objevili - a protože to tak chtěl, nikdo ho nezpозoroval. Stáhl se do jednoho výklenku, odepnul si opasek a z tajné kapsy na jeho rubové straně vyklepal zlatáky, které tam měl pro nejnutnější případy...

Dav se motal a strkal mezi strakatými stánky prodáváčů a obchodníků. Bard usmlouval pár čistých košil, halenu a plášť, pak si nedbale zabalené věci přehodil přes rameno a vmísil se do davu. Ze všech stran lákaly hostince, domy radosti; ze dvorů se linula vůně pečeného masa a ryb, pochybné postavy, postávající v průjezdech, slibovaly lože, nadpozemské rozkoše, pití zadarmo.

Gorduin se usmíval, jak se tak toulal ulicemi, ale ten úsměv, to byla pouhá maska, jedna z těch, které tak často nosil v zájmu bezpečnosti. Vypadal teď bezstarostně a především neškodně, třebaže soustředěně pásl po zprávách - ty za východu slunce vypluly z hradeb shlížejících na ústí Lornu a od té doby kroužily Alidarem. Každý roh, každý zapadlý výčep k nim něco přidál, nebo trošku ubral; fakta se pomalu začala ztrácet v mlze pověstí, dokonce i pověr. Pro

všechny bylo jasné, že tam v dáli se odehrála vražedná bitva, někteří se také domnívali, že se střetly toronské a abasiské oddíly - ale proč a hlavně s jakým výsledkem - to zůstávalo tajemstvím. Vítr a rozmarné proudy přinesly odpoledne do blízkosti města opuštěné bárky, zuhelnatělé vory; ve světle soumraku se ve zkrvavené vodě občas zableskly osiřelé čepele. Ve stále větším počtu připlouvali i padlí, jejich početné skupinky, měkce pohupované proudem, spočívaly u hradeb Alidaru, ztrácejících se v hlubinách. Ženy si kreslily kroužky kolem srdce, a cech rybářů - protože toto byl především kraj lidí praktických a milujících pohodlí - okamžitě poslal pro kouzelníky: ať v noci opět vyvolají duchy hlubin, a ti ať odklidí ty pozůstatky.

Gorduin ani na okamžik neváhal, že to udělají.

Hostinec, kde si nakonec najal pokoj, se krčil na okraji lázeňské čtvrti. Letitá budova, která už zažila mnohou bouří, působila skličujícím dojmem, uvnitř to taky vypadalo, že magie, která má odhánět škůdce a příživníky, už ztrácí na síle, ale okna hostince vedla na severní hlavní cestu a na suchozemskou bránu nazývanou Čtyřkřídla - Ilanořan, který by se tou dobou už vyspal i na dlažbě, pokrytý koňskou houní, se spokojeným povzdechem složil hlavu na polštář.

Tentokrát k němu byl osud milostivý: místo tmavovlasého démona se zářivýma očima viděl břehy Krásného pole. Sokolí křídla mávala, vítr odnášel vytí; na skalním útesu stál bílý vlk - jako nějaká ledová socha - a počítal, stále jen počítal vlny, které se na ně valily...

9.

Stmívání se spustilo jako závoj, a jak se rozprostřelo nad střechami, rozsvěcela se pořadě světla Alidaru. Stráž Vnějšího města se právě chystala zavřít bránu, když od západu dorazili tři cizinci.

Kapitán stráže, ztuhlý úžasem, teprve v posledním okamžiku vydal rozkaz, aby stráž vzdala čest - úplně ho uchvátila podívaná na ženu jedoucí v čele.

Rosanna byla na něco takového pochopitelně zvyklá, pak ihned pobídla svého koně ke spěchu. I alidarští muži, zvyklí na kouzla, se za ní občas otočili: plameny pochodní a lucerna zbarvovaly její kaštanové vlasy do ruda, na hezounké tváři srdcovitého tvaru jí seděl výraz, jaký by se dal nazvat i trochu chladným. Byla žádoucí, stejně jako jakékoli ovoce ze slavné godoraské Fíkové zahrady, a nebyla ani o nic dostupnější. Celkový dojem zjemňovaly částečně jen hnědé lání oči - dobrý pozorovatel v nich občas mohl vidět záskvit zvláštního jiskření. Cestovní šaty v barvách země byly zřejmě zhotoveny nejlepším krejčím Erionu, byly elegantní a přesto pohodlné, vhodné snad i pro boj zblízka... Pozorovatelé ani na okamžik nepochybovali o tom, že urozená dáma, přijíždějící ze Severu, je opravdu schopna použít meč, visící jí u boku, bude-li třeba.

Pokud by se naskytl Opovázlivec, kterého by ani pohled na takovou zbraň neodradil od dotěrností, podívaná na dva muže doprovázející dívku, by ho zcela určitě přiměla k uvážlivosti. Seděli na skvostných válečných hřebcích, oba byli zahalení do obnošených, uprášených plášťů - vždyť jenom opravdu krásným a obzvláštním ženám je dáno dorazit k cíli za všech okolností s okouzlejícím zevnějškem, jako by teprve před chvílí vyskočily z nosítek...

Vyšší muž mohl mít něco přes třicet. V ostrých rysech jeho sokolí tváře se zračil klamný klid těch nejdokonalějších bojovníků; zdálo se, že spí, pohled jeho přivřených očí však stále putoval dokola, aby se cizinec poté opět ponořil do zasněné samoty svého nitra. Uhlově černé vlasy měl na zátylku ostříhané úplně nakrátko, vpředu byly kučery přidržovány rudou páskou, aby mu nepadaly do obličeje. K jeho mohutné postavě se skvěle hodil robustní jezdecký kůň; jak rukou v rukavici svíral uzdu, připomínal pradávne bojovníky. Jeho mladší druh - třebaže by se za svůj zevnějšek nemusel stydět ani mezi rodáky ze Severní země - vypadal vedle něho jako trpaslík: připomínal spíš sněžného pardála z pohoří Doardon. Vyrudlé vlasy měl sčesané dozadu, tělo jako napjatý šíp, v trošku ploché tváři nehybné oči, modré jako ledovec. Obnažený meč měl pověšený u boku, podle zvyku některých klanů lovců lidí.

Při jistých příležitostech je taková senzace víc než dostatečná...

Muž narozený v Toronu, který už řadu let byl ve službách alidarských čarodějů, to jest v první řadě ve službě barona Sigura, si okamžitě povšiml toho zvláštního původu.

I k těm nejvěrnějším přívržencům je osud občas nemilosrdný: zařídil to tak, aby se muž nikdy nedozvěděl, nakolik byla správná jeho první domněnka, týkající se nově příchozích. A třebaže sami přijíždějící neměli zcela jasno o cíli své cesty, špion měl pocit, že s tímhle "úlovkem" by konečně mohl udělat něco, co by se zamlouvalo jeho pánovi, a co víc, mohl by změnit konečný výsledek války.

Když uviděl tu ženu ze Severu a dva nemaskované lovce lidí, okamžitě se mu v hlavě rozsvítlo. Cítil, věděl, byl by na to dal krk, že přišli pro vlajku Boha války. Zatímco diktoval hlášení, vytanuly před ním výhody povýšení, po kterém tak dlouho toužil.

Baron Sigur se o tom obratu dozvěděl během dvou minut. Na jeho rozkaz se neprodleně rozběhl ten mohutný, zlatáky dobře promazaný mechanismus, jehož účinnost proslavila tajnou službu Černých bohů války. V některých sklepech Vnějšího města se jako slunce rudě rozzářily kahance - to znamenalo poplach; několik tuctů mužů, patřících k obávané sektě Blíženců, se začalo horečně připravovat. O čtvrt hodiny později se vyrojili: jako drží potkani v dobách moru bloumali ulicemi a čekali na kořist. Tu a tam se formovali do pravidelných útvarů (všichni měli na sobě uniformu stráže Vnějšího města) a na důležitějších postech do jednoho vystřídali vojáky alidarského knížete. Ke srážce došlo jenom jednou, a třebaže napadení udělali všechno, třebaže boj byl opravdu zuřivý, netrval dlouho - o výsledku nemohlo ani na okamžik být pochyb.

Knížete nemálo vyděsila zpráva o zločinu spáchaném v hradbách. Teprve před chvílí nechal odejít kouzelníky, kteří se stáhli do svých komůrek a začali znovu listovat ve svých knihách. Koneckonců slovo lidu je svaté, a město potřebuje spoustu ryb a vody - ryb vykrmených potravou milou bohům, a čisté vody. Není-li jiné řešení, ať tedy přijdou nestvůry!

Alidarská korunovaná hlava se otřásla. Stejně nebyl v nikterak růžové náladě: v průběhu dne hlásili pozorovatelé, dřepící na baštách, pouze ohně, které sem tam vzplály, a ani vítr nepřinášel nic jiného než zvuky trub a bubnů a zlověstná mračna kouře. Kdo se to střetl u ústí řeky a proč? Kdo měl navrch? To byly otázky zásadního významu, ale byly nezodpověditelné, to by pokazilo náladu kterémukoli zodpovědnému panovníkovi...

Do pozdního odpoledne přecházel, klel, a teď, když se k němu donesla zpráva o té podivné výměně stráží, našly si jeho emoce cestu. Zapudil ze své blízkosti každou živou duši, a to mu přineslo částečné ulehčení. Ovšem ne dostatečné.

"Kdo jste?" huhlal. "Co od nás k čertu chcete, zatracení přivandrovalci?"

Nebyl si úplně jistý, jestli to opravdu chce vědět.

Aby mohl později říci, že přece jen něco udělal, nechal posílit obranu Vnějšího města a nařídil, aby podřízli všechny cizince, kteří se nezvaní, bez řádných dokladů, přiblíží k jeho četám.

Pevně doufal, že se to podaří.

Ve druhé hodině, následující střídání stráží, vystoupil na scénu i sám baron Sigur.

10.

Rosanna a její druhové směřovali k hostinci zvanému Dračí hřbet, vznešenější a dražší hostinec by marně hledali v celém Alidaru. Budova byla obklopena prostornou zahradou, a od brány Vnitřního města ji dělilo pouhých padesát kroků - přichodí dlouhou dobu bloudili ulicemi, než se tam dostali. Ti, co procházeli v jejich blízkosti, sice tlumili hlasy - pokud to náhodou byli muži, tak oněměli docela - ale to, co dívka zaslechla, docela stačilo. Že tam někde, u ústí řeky zuřila bitva, nebylo už pro nikoho tajemstvím; dobře informovaní občané si tu zprávu předávali. Někteří se domnívali, že čtyři Spojenectví zastoupily cestu těm toronským oddílům, které táhly na město, a dodávali: Seveřani budou nuceni bránit Alidar do posledního dechu, vždyť celý jejich velitelský sbor našel útočiště ve zdech Alidaru. Jiní se zasazovali za to, že tam v dále jedna abasiská falanga bojovala s fanatickými rytíři zlého bůžka Ranila...

Rosannu, která strávila v Erionu rok, ty dohady překvapily. Což o to, překvapila ji zpráva o bitvě: cítila, že nejde o pouhé fantazírování. Stěží je to náhoda, že ji Graum pozval na schůzku právě sem a právě teď; bude-li štěstí stát při ní, může být opět činným účastníkem převratu, jaký je jí po chuti... Její starý přítel, lord Lawien, který ji donesl goblinovu zprávu, nemohl posloužit jedinou podrobností, a Rosanna teď víc než po horké lázni toužila alespoň po nějaké jistotě.

Toho žebráka uviděla poprvé na náměstí Svatyň. Byl to nejpodivnější žebrák, jakého kdy viděla. Vůbec si nevšiml zmatku kolem sebe, usmívaje se, seděl před kostelem Ellana. Občas, málokdy hrábl do strun své loutny, jako by čekal na dary, ale pozornost věnoval spíš chodcům: vrhal na ně studené pohledy. A přece trocha peněz by se mu hodila - jeho hadry hyzdily skvrny a díry jako oblohu po bouři, když se Arel dost vyřádila a odtáhla... Jeho oděv byl z bytelného a drahého materiálu, ale podle jaké módy byl ušitý, to už se nadalo zjistit. Rysy jeho pána vyjadřovaly nedbalou veselost, která se nikterak nehodila k člověku, spoléhajícímu na milosrdenství druhých. Rovné černé vlasy si svázal do koňského ohonu, v zelených očích se odráželo světlo pochodní.

Když spatřil Rosannu, jeho prsty se opět roztančily po strunách, zpíval erenskou romanci. Výmluvná byla loutna, a výmluvný byl i žebrákův pohled; dívky se zmocnily zvláštní pocity, když zastavila koně, aby si prohlédla toho podivného žebráka. Když dozněly poslední zvuky, muž vstal, uklonil se - a v tom komplimentu bylo tolik elegance, tolik hrlosti, že by sloužil ke cti kterémukoli urozenému šlechtici.

Rosanna chvíli vyčkávala. Muž s úsměvem snesl její pohled, potom, aby ještě víc popřel svůj zdánlivý vzhled, vyčaroval odněkud růži a pokročil kupředu, aby ji dívce podal.

Třebaže se koně lovců lidí ani nepohnuli, třebaže ten nepatrný pohyb, jímž ten s vybledlými vlasy uvolnil v pochvě dýku, by byl ušel pozornosti velké většiny lidí, zacházejících profesionálně se zbraní, žebrák se okamžitě zarazil. Zamyslel se a rozhodl se: uvážlivým pohybem hodil růži směrem k Rosanně. Ten s vybledlými vlasy růži chytil, prohlédl si ji a potom ji podal své paní.

Nato se pěvec rozesmál. Jeho smích se dal považovat i za rouhání, koneckonců za zdmi města před nedávnou dobou zahynuli tisíce bojovníků - ale dívka lépe jak kdo jiný vycítila rozdíl mezi smíchem a smíchem. Když se zasmál tento žebrák, duše, bloudící tam venku, to asi nepobouřilo...

Se zamýšlenou pomalostí obrátila pohled a povolila uzdu; její kůň okamžitě opět vykročil. Záře pochodně zeslábla, labyrintem ulic se přehnal vítr.

Otrhaný cizinec ještě dlouho stál před kostelem Lásky a Krásy. Jeho pohled pěkný kus doprovázel ženu ze Severu, zahalenou do pláště.

11.

Už byli blízko hostince, když se po jejich stopě pustil jeden mladý lovec lidí ze sekty Blíženců.

Jeho neopatrnost omlouvala pouze jeho nezkušenost, neopatrnost jeho pánů pak skutečnost, že jim nebylo jasné, kdo doprovází Rosannu na její alidarské cestě. A stejně neměli na vybranou: "Výměna stráží" zaměstnala skoro všechny jejich plnoccenné muže.

Mladý Toroňan by se jinak vyrovnal tuctu obyčejných šermířů. Přichodí sledoval tak opatrně, jako lovec sleduje nebezpečné šelmy: zastavoval se, občas se stáhl do některého průjezdu: nechal pronásledované se vzdálit, a teprve pak se znovu pustil po jejich stopě. Když urostlejší muž postoupil po bok ženy, přiblížil se trochu i on, ale když muž vyrazil a jel napřed - zřejmě, aby obstaral nocleh v nějakém hostinci, nebo snad paláci - uklidnil se a dál hrál vděčnou roli stínu těch dvou, kteří zůstali před ním. Jaká by to byla sláva, kdyby se mu podařilo odříznout doprovod a přivést ke

kapitánovi jenom samotnou tu ženu!

Tu představu hýčkal ještě i tehdy, když v jedné liduprázdňější ulici - v posledním okamžiku - zaslechl, nebo spíš vycítil úder, snášející se na něho.

Zatočil se bez zaváhání a sekl směrem nahoru vlastní čepelí. Kdyby muž s tváří sokola zaútočil mečem, dýkou nebo jinou takovou zbraní, snad by se mu ji podařilo odrazit, ale takhle zazvonila toronská ocel na speciálním chrániči předloktí. Mladíkovi zbyl čas na jediné zlostné zasyčení, než ho další úder poslal do věčné temnoty.

Lovec lidí ze Severu zachytil a spustil na zem ochablé tělo. Chvilku jen stál, napínal uši, potom, protože usoudil, že další nebezpečí nehrozí, se po jeho tváři znovu rozlil zádušný výraz. Zavolal svého koně, vyhoupl se do sedla a pokračoval v cestě k Dračímu hřbetu, k dávno předem objednanému apartmá...

Žebrák už tam seděl před hostincem, a jako by spatřil staré dobré známé, usmíval se srdečně na přichozí. Upravil si to nakřivo sedící cosi, co měl uvázané kolem krku a jakž takž uhladil svůj zmačkaný, laciný plášť; pohodlně se usadil, jeho chování vyzařovalo: tradice velí, aby před hostinskými domy palácové čtvrti žebráci drnkali na své loutny!

Pohled muže s vybledlými vlasy zablýskl, a oči otevřel i ten s tváří sokola. Jeho pohyby jako by se trošku zrychlily, ale Rosanna se usmívala, hodila svému vytrvalému rytíři zlaťák, potom vtiskl uzdu do dlaně podkonímu, který jim přispěchal v ústřety, a v patách se svým doprovodem vyběhla po schodech. Na nejvyšším stupni schodiště se zastavila, otočila se a blýskla úsměvem po žebrákovi. V hnědých laních očích se zatřpytily zlaté jiskry, držení těla dávalo tušit výzvu - i když jen na letný okamžik. Dívka se rty umíněně sevřenými, s bradou vysunutou, kráčela do hostinského sálu.

Velká většina hostů okamžitě zvedla hlavu, potom se ozval uznalý šum - opravdu diskrétní, kvitující současně přítomnost drsných průvodců. Ztišil se, kdykoli zavržala podlaha, a odumřel po té, co nově přichozí došli za chlapcem, nesoucím lampu, ke dveřím svého apartmá.

Klíč se neslyšně otočil v zámku. Muž s vybledlými vlasy kývnutím propustil chlapce a jako první překročil práh.

A pokynul jim.

Rosanna a muž s tváří sokola se zarazili najednou. Tichý zvuk, skřípění kovu drhnoucího o kov: všichni tři vytáhli zbraň.

V osvětlené předsíni se nic ani nepohnulo, ale ve vzduchu se chvěla slabá, sotva postřehnutelná vůně tabáku.

Muž s vybledlými vlasy strčil do dalších dveří. Ten s tváří sokola skočil před svou paní, aby případný zákeřný útočník musel nejdřív zápasit s ním, ale protože se nestalo vůbec nic, postupovali všichni tři opatrně dál.

Muž s vybledlými vlasy mlaskl. Kolem dokola žhnulo půl tuctu křišťálových koulí, jejich záře padala na přepychové zařízení. V koutě nejbližší oknu ale houstlo přítomí: koule, umístěná nad čalouněným křeslem, používaná většinou při čtení, zůstala chladná, opálově matná...

Zaskřípění. Suchý, zlověstný hlas.

"Konečně, konečně jste tu!" povzddechl kdosi.

Tři žhnoucí body se obrátily k přichozím, potom když se Graum přesvědčil, že jsou to oni, uhasil doutník a přestal se i houpat.

"Pozdrav krásné Rosanně," mumlal, zatímco vstával. "Jak vidím, žádná změna. Myslím pochopitelně na nežádoucí změny..." smál se a koutkem oka si měřil lovece lidí, tyčící se nad ním jako věže. Nebyla na něm znát ani stopa po strachu - byl agentem Spojenectví, navíc goblin, kterého si nikdo ani náhodou nemůže splést s pouhým člověkem. "A pozdrav i vám, pánové!"

Muž s bezbarvými vlasy se usmál. Byla to podivná grimasa, poctivý pokus muže, snažícího se o dokonalost.

"Nezklamal jsem se v tobě, Graume," řekl. "Kdykoli se setkáme, vždycky mi připravíš nové překvapení. Mám radost, že můžeme opět pracovat společně."

"Od dob Wendolu jsme urazili dlouhý kus cesty," zašklebil se spokojeně metr vysoký, do černého hedvábí oblečený chlapík. Mrkl na Rosannu. "Ještě jsem neměl to potěšení, pokud jde o tvého druhého průvodce, ale musí mít stejně tak rychlou ruku, když ho máš po pravici..."

"Mac-Lier Eraman, poručík Via-Shenských lovců lidí," - pokývl Narim směrem k muži se sokolí tváří. Mac-Lier lehce přikývl, shodil svůj obnošený plášť a usadil se na pohovce. Jeho pohyby se takřka nedaly sledovat, tak byly hbité; zdálo se, že jeho, v boji zocelenější tělo, není ani na okamžik v klidu.

"Graume!" pozvedla dívka hlas. "Vyklopil bys to konečně? Co se tu děje? Proč jsi mi poslal zprávu tak prohnáním způsobem?" Zamyslela se, pokrčila rameny. "Za doprovod ostatně děkuji."

Výčkávací pozorovala Goblina, její pohled hořel zvědavostí. Masku urozené dámy spadla, za ní se objevila dobrodružka ochotná ke všemu. Graum přesto nehodlal nic uspěchat. Znovu se posadil a jako galantní domácí pán nabídl místo i lovcům lidí Spojenectví.

Za ty roky se tedy opravdu vylízl - zjišťovala Rosanna, jak poslouchala krátký a věcný souhrn událostí posledního měsíce. Konečně goblin opět vstal a přistoupil blíž k ní.

"Alidaxská paní," šeptal, jako by mumlal kouzelné slůvko, "sem osobně přijde pro vlajku. Pokud si dobře pamatuju, máš s ní nějaké nevyřízené účty. Tahle záležitost ji vážně zaměstnává, a protože já bych chtěl, aby ji stihla pořádná pomsta, a dále proto, že jsem skutečný přítel, vzpomněl jsem si na tebe a musel jsem ti poslat vzkaz..." Svraštil tenké obočí. "Udělal jsem chybu?"

Rosanna, až dosud chladná, němě potřásla hlavou. V očích ji vzplály ohníčky hněvu. Vědomí, že čarodějka se blíží, nahradilo všechnu její uvážlivost nenávistí. Graum už ji viděl v podobném stavu a TEĎ jen kvitoval, že jeho předpoklad i tentokrát vyšel.

"Paní Alidaxu!" opakovala teď Rosanna zamyšleně. "Proč právě ona? A když už to tak dopadlo, proč nespěchá bránit

vlažku některý z Rudých bohů války? Proč sem nevyslali vojsko, případně lovce lidí, nebo snad nějakého velkého mága? Graume, ty něco zamlčuješ! Tahle organizace se nepodobá pánům ze Spojenectví. Možná, že tady ani není ukrytá ta pravá vlažka; není vyloučené, že se jedná o past, a..." Na chvíli jí došla slova. "Ráda pomohu, ale volavku dělat nehodlám!"

"Vojsko tedy poslali: dneska se srazilo u ústí řeky," poznamenal Graum suše. "Proč nemohou přijít sami Bohové války, to si slyšela před chvílí: část jich padla, ti, co zůstali, se nemohou vystavovat takovému nebezpečí. Lovci lidí jsou tu, a že jich mohlo přijít jen tolik, to je zcela pochopitelné. Jejich síla je v tom, že jejich přítomnost až do teď zůstala utajená. Nepřítel neví, kde je vlažka ukrytá, neví ani to, kdo a kdy pro ni přijde!" Dívka žasla, když viděla jeho zarputilý úšklebek. Byla to grimasa goblina, památka na jeho nesčetné zlodějské řemeslo. "Toronští čekají zřejmě někoho takového, z koho vyzařuje moc, někoho, kdo se jim otevřeně postaví na odpor."

"Pokud i nastražili past, neudělali ji podle našich měr. A pak... ať už tam nahoře upekli cokoli, nebudou to věšet na nos takovému přivandrovalci, jako jsem já. Mě požádal jeden přítel, abych sem přišel, a tebe jsem zavolaal, protože jsem si myslel, že bys to ráda vrátila té alidaxské ženské. Můžu já snad za to, že se situace mění z hodiny na hodinu?"

Rosanna začala bubnovat prsty po opěradle křesla. To bylo zlověstné znamení. "Přesněji!"

"Naším úkolem mělo být jen tolik, že dopravíme vlažku nepozorovaně knížecímu kapitánovi, tábořícímu se svou falangou u hradeb města. Teď, když ho donutí k bitvě, musíme ten prokletý předmět odvézt do Doranu my. Nemalý úkol, nemalá sláva. A zpráva o tom se pak zcela určitě donese až k pánovi Eligoru..." Poslední větu goblin jen tak lehce prohodil, ale cíl neminul: věděl, že Rosanna v jednom kuse chce něco dokazovat erinskému knížeti.

"Pokud jde o to, že nepozorovaně..." přerušil je muž s vybledlými vlasy tiše, "... nedělejte si iluze. Nevím, jak narazili na naši stopu, ale jeden toronský lovec lidí nás hodný kus cesty sledoval."

Graum vztekle zasyčel. "Doufám, že jsi ho vyřídil, i když to nic nemění na skutečnosti, že tam, kde se objeví jeden z Blíženců, tam musí být i ostatní!" Rozhodil pažemi, obrátil se k Rosanně. "Tento obrat vyjasnil situaci, krásná dámo. Ať už je to pastička na myši nebo panteon hrdinů, já do toho jdu. Musím vědět, jestli jdeš se mnou. Nemusíš, pochopitelně, a teď, když to vypadá tak, že to bude dost těžké, není ani radno se do toho pouštět..."

Muž s bezbarvými vlasy viděl jeho šaškovský obličej a ani se nepokoušel zakrývat svou dobrou náladu. I úsměv se mu tentokrát docela podařil.

"Hloupost! Samozřejmě, že jdu s tebou!" Rosanně zlostně blýskaly oči, ale její hlas zůstal bezbarvý. "Chodíš teď podivnými cestičkami, milý pane goblino: netuším, kam která vede. Teď nemáme čas, ale upozorňuji tě, že jednou z tebe dostanu celou pravdu. I kdybych tě měla mučit. Prosím, ty teď víš všechno!"

Graum nevypadal nijak naštvaně. Byl zvyklý na mnohem horší vyhrožování - jeden Jižan mu vyhrožoval čtvrcením, dokonce mu sliboval, že ho nechá obrátit naruby. Bavil se vlastní drzostí a opětoval dívčin pronikavý pohled. "Z velké většiny dobrodruhů," říkal si v duchu, "se stávají opravdu fajn agenti."

"Kde je ten prapor?" zavrčela Rosanna.

"Nemám tušení," přiznal Graum. "Jiný můj přítel sem dorazí během dne, ten to bude vědět. Brzy ho vyhledáme."

"Podívejme," Rosanna zvedla obočí, pokud možno, s ještě větší nevolí. Pustila se do riskantního podniku a všechnu slávu chtěla sklidit sama. "Jak se ten chlapík jmenuje?"

"Tier Nan Gorduin."

V pokoji se rozhostilo ticho, uctivé ticho.

"Ten ilanorský bard?" vyzvíдалa dívka úplně zbytečně. "Slyšela jsem, že je to samotář a svých cest se nevzdává jen tak pro někoho. Jeho služby jsou strašně drahé: musíš tam nahoře mít vlivné, ale hlavně majetné přátele, když si ho mohli koupit. Málo mluví, málo toho prozradí, zrovna jako ty: takové tajnůstkářství jsem nikdy neměla v lásce. Je dost spolehlivý? Můžeš ho s klidným srdcem přizvat k tak vážnému případu?"

"Gorduin je starý dobrý přítel," sdělil jí Graum. "A ať už tomu věříš nebo ne, pomáhá nezištně. Našla bys jen málo spolehlivějších společníků, milá dámo!"

"Možná," připustila s vlčím úsměvem Rosanna. "Třebaže zřejmě víš, že jeho matka byla Toroňanka, a hlas krve občas potlačí každý jiný hlas..."

"Matka Tier Nan Gorduina byla Kyrka," řekl goblin s velkým důrazem, aby naznačil, že považuje hádku za ukončenou. "A teď, nemáte-li nic proti tomu, bych na pár minut odešel. Jakmile budu připraven, můžeme vyrazit!" Rozhodným krokem přešel ke dveřím, vedoucím do vnitřního pokoje, odtamtud zkoumavě pohlédl na dívku, která se tvářila znechuceně. Z téhle nálady by ji dokázala vytrhnout snad jen čarodějnice Alidaxu svým jízlivým smíchem...

V tu chvíli někdo zaklepal.

Přítomní okamžitě konali v dokonalém souladu: bezhlesně a hbitě každý udělal, co měl. Graum jako by se propadl do země; než muž s vybledlými vlasy položil ruku na kliku, odnesl lehký průvan i zbytky kouře z jeho doutníku. Mac-Lier se postavil před Rosannu, jeho pravice spočívala na rukojeti dýky, a nepohnul se z místa, ani když spatřil vstupujícího. Bylo ticho, jen podlaha občas zavržala; lovci lidí stáli, připravení ke skoku.

Na prahu stál, s pažemi nedbale svěřenými, vyčouhlý sluha. Buď už měl s podobnými návštěvníky co dělat, nebo ho dole důkladně poučili. Když promluvil, byl jeho hlas přijatelně rozhodný:

"Dámo a pánové... večere je připravená."

Dívka se snažila zakrýt úsměvem to, jak se jí ulevilo. Pociť, že není schopna držet krok s událostmi, ji teď natolik netížil: v hloubi duše byla zřejmě vděčná osudu, že jí přivedl do cesty Tiera Nana Gorduina namísto nějakého nezkušeného a nespolehlivého dobrodruha. Pokynem ruky propustila vytáhlého sluhu, pak se rozhlédla - a dech se jí zastavil.

Z vnitřního pokoje vykročil zle vypadající trpaslík v drátěné košili. Byl to trpaslík podivný: menší než průměrný, širokoplecí, s dlouhými vousy, obstarožní figura. Strašlivě připomínal jednoho z pomocníků Graumova bytného,

klenotníka. Oblečený byl v barvách tarinských tuláků - červené a hnědé, u pasu měl jeden z goblinových krátkých mečů; jeho prsty, to byly prsty kapesního zloděje, dlouhé hbité goblinské prsty zvyklé otvírat zámky, oči byly žlutě blýskající, šikmé oči goblina...

"Večeře?" zasyčel tím nejdokonalejším vanirským přízvukem. Vůbec si nevšiml nechápajících pohledů lovců lidí, ani Rosannina zájmu, přeběhl k vnějším dveřím a s hlavou ke straně naslouchal. "Zacházíš marnotratně s drahým časem druhých, milá dámo!"

"Tvůj čas je teď i mým časem, na to nezapomínej!" odsekla okamžitě dívka. "Máme všichni za sebou dlouhou cestu a žádný z nás nešetřil své síly: musíme se najít, najít v klidu - kdo ví, kdy se k tomu zase dostaneme? Zatáhl jsi nás do temných záležitostí, to je jednou jisté! Tvůj přítel Gorduin může chvíli počkat. Věřím, že to pochopí..."

Graum v ledové masce a hadrech trpaslíka mávl rezignovaně rukou. O Rosannině umíněnosti kolovaly legendy; své nejnesprávnější rozhodnutí nikdy neměnila - proč by právě teď, proč právě kvůli pár tuctům miliónů by dělala výjimku?

"Dobře," zamumlal, zatímco hledal v kapse nový doutník. "Za čtvrt hodiny na vás čekají u brány..."

Postavě - stínu mezi stíny - ukryté v přítmí za oknem, to stačilo a stáhla se.

Opravdu spokojeně.

Velký sál hostince byl bohatě osvětlen: hosté, jako by seděli v srdci některé ze svatyní Nebeského světla. Pancíře, štítů seřazené podél stěn zrcadlily plameny více než stovky svící a lamp. Z nádob, umístěných v rozích sálu, stoupala exotická vůně ("aroma Východních pust!"), sluhové, balancující naloženými tácy, chodili bezhlesně a téměř nepostřehnutelně od stolu ke stolu.

Rosanna a její společnost dostali místo u jednoho ze středních nosných pilířů. Z místa, kde seděli, viděli výborně na ostatní, a co bylo ještě důležitější, viděli i na dveře.

K nemalé zlosti se jim okamžitě podařilo stát se středem pozornosti. Hosté Dračího hřbetu byli převážně zámožní mužové, ze všech koutů je přitahovala pověst a kouzlo alidarských žen. Přicházeli, aby zadali objednávky pro sebe, pro své syny, přicházeli, aby smlouvali, skřípali zuby a pak platili - a taky, pokud na to měli - aby se zatím i trochu pobavili. Dívky z Vnějšího města - někdy ne bezdůvodně - byly považovány za snadnou kořist. Rosannina krása a pýcha působila tak, že muži znejistěli. Sledovali ji jako vyhladovělé šelmy, ale jinak si nikdo nic nedovolil. Nejbliž seděl trochu zehoulostivělý muž s mastnou pletí, vysoce postavený Abasisan, a zíral se špatně skrývaným zájmem na nově přichodící. Čas od času přepočítal své zlatáky, jeho levička se mazlila s medailí vykládanou drahokamy; Rosanna nepovažovala za vyloučené, že na ni co nevidět začne dělat oči.

"Lidi, bydlící na jižním pobřeží, se nikdy nenaučí slušnému chování, má paní," zašeptal muž s vybledlými vlasy. "Ať jsou to šlechtici nebo střední stav, všechno jsou to pařezy. Byl jsem u nich a můžu říct, že bych tam už nikdy nechtěl. Svůj soukromý život žijí na ulici a svá ošklivá malá tajemství přetřásají hrozným způsobem. Táhle ten chlap se nijak neliší od ostatních - je zjevně spokojený sám se sebou a při řeči divoce gestikuluje."

Rosanna nemohla nechat tu poznámku bez úsměvu. Upila ze svého vína, vyhnula se Abasisanovu pohledu.

"Jen se podívej táhle, paní!" pokračoval lovec. "Táhle, u toho rohového stolu, sedí opravdový severský hrabě. Tiadlanského šlechtice bych poznal podle jeho puritánského oděvu, nedbalé elegance, i kdybych ho náhodou neznal. Byl rádcem jednoho panovníka, který před nedávnem zemřel. Potomek slavné rodiny. Vidíš, ten tě pozoruje diskrétně, takže vidíš, že se o tebe zajímá, ale jenom svým vlastním vznešeným způsobem..."

Rosanna si prohlížela hraběte, na jehož kostnaté tváři seděl trochu cynický, všeodsuzující výraz. Jeho pohled vyzařoval: ty ztratíš víc, nebudeš-li mě chtít. Nehnutě snášel dívčin pohled, a pak, když se hnědé láně očí zahleděly na jiného, se odvrátil. Na jeho rtech se chvěl jízlivý úsměv. Přikývl: slov nebylo třeba, aby všechno pochopil.

Než mohl lovec lidí komentovat i tento pohyb, donesli jídlo.

Rosanna byla s jídlem hotová raz dva. Odložila vidličku, odsunula prázdný pohár, zamyšleně hleděla do světla svíčky - potom si povšimla toronského muže.

Tento urostlý šlechtic se sněhobílými vlasy a ocelově šedými očima seděl u stolu, stojícího u jedné dveří. Měl na sobě uniformu kapitána toronské Bleskové gardy. Byl zjevně přímým potomkem některého kyrského šlechtice: jeho zjev a chování nenechávaly nikoho na sebemenších pochybách. Opatrně pozoroval Rosannu, a když se k němu severská kráska otočila, taktně zachytil její pohled. Jeho pohledy svědčily o úctě a obdivu, jeho urozenost postrádala jakékoli manýry. Jeho hrdé chování dávalo tušit moc, skutečnou moc, a jakmile si všiml, že Rosannu znervózňuje nepokrytý zájem ostatních přítomných, stal se ještě opatrnějším.

Osmělil se teprve tehdy, když po něm dívka blýskla úsměvem, ale ani potom nebylo jeho chování dotěrnější.

Rosanna trochu zděšeně kvitovala, že shledává toho muže přitažlivým. Třebaže z celého srdce nenáviděla říši čarodějů, kněží, přinášejících lidské oběti, úkladných vrahů a degenerovaných aristokratů, mužův zjev a jeho styl si ji opravdu podmanil. Že je to voják nepřítel? K čertu se všemi předsudky! Jednoduše je pohledný, ne dotěrný, ale nápadným způsobem... A když se nad tím zamyslela, musela uznat: něco v tom člověku je. Co, to ani sama nevěděla - provokace docela jistě, ale důstojný druh... Nuže, chtějí-li tomu Nebesa tak, brzy se to ukáže. Bylo by přehnané tvrdit, že se zamilovala na první pohled, ale pozornost, kterou věnovala gardovému kapitánovi, byla každopádně větší, než zájem příslušející pohlednému cizinci.

Rozpaky - nebezpečný stav pro dobrodruha - způsobily, že zapomněla na opatrnost. Nezpozorovala ani všezahalující psycho-štít, obstupující mužovu mysl jako hradba, ani zvláštní, magickou auru. Podobné chyby se může člověk dopustit za své kariéry obvykle jen jednou. A vždycky musí nést důsledky.

Když skončili s večeří a vycházeli ze sálu, by se připojili ke Graumovi, našťavaně čekajícímu venku, toronský muž také vstal a vytratil se. Jeho pohyby by sloužily ke cti kterémukoli lovcu lidí - ani to, ani výraz jeho úzké tváře, se opravdu nehodily k důstojníkovi císařské jízdní gardy...

Pomalů za sebou nechali řadu osvětlených ulic - v blízkosti hradeb neustále vířil dav vzrušený zprávami o bitvě - pečlivě se vyhýbali strážím, a brzy byli nuceni použít Graumovu příruční lampu.

Jezdci, vedení "trpaslíkem", nevzbuzovali při této příležitosti vůbec žádnou pozornost, takže jejich stopu - baron Sigur se nad tím marně vztekal - prozatím všichni ztratili.

Nepozorovaně se za nimi kradl jediný stín, opatrněji než kterýkoli lovec lidí - tato bytost by je však za všechny poklady světa nevydala na milost a nemilost Toroňanům.

V hlavě se jí honily úplně jiné plány.

12.

Byla tichá - abychom použili výrazu astrologů - kovaná noc, jenom mírný větřík cuchal hladinu jezera. Nestvůry, hlídající Alidar, se po vykonané práci zase stáhly, okolo hradeb nebyla jediná známka, nasvědčující tomu, že předtím došlo u ústí řeky ke srážce. Město samo němě, v celé své děsivé pompéznosti, opětovalo studený pohled druhého měsíce. Okolo Vodní brány pohupovaly vlny břichatými bářkami rybářů, nad modrostříbrným světelným mostem se proháněli svatojáci, rákosí na pobřeží šeptalo neochvějně svá pradávna tajemství. Dokud, ...

Nejdřív oněměly cikády. Jejich příkladu následoval i žabí sbor. Svatojáci zmámeně poletovali, potom se náhle rozlétli - jako tisíce pomrkávajících hvězd mezi hvězdami.

Vítr silil. Stoupal přímo zdola, z bezdných hlubin noci, přinášel jemný, mrholivý písek - a trpkou vůni vzdáleného moře. Spustil se inkoustově černý plášť, zamlžil tpyt modrostříbrného mostu; v jeho stopách kráčela hrůza, všechno živé zmrazující, už skoro hmatatelný strach.

Na dvě míle od hradeb města, tam, kde se na vodu položil nejtemnější stín, se teď objevila na jezeře brázda. Pořádná, určitě delší než sto stop, stále se rozšiřující brázda, jako by Kyel, Stvořitel, zaryl do zrcadla svým obrovitým pluhem - ale nehybnost dávala tušit blízkost jiné, hrozivější mocnosti. Inkoustově černý plášť se rozevřel, jak se nad vlnami rozprostřel kouř, z chomáče houstnoucího v srdci kouřové clony uhodil první blesk. Hmění ho nedoprovázelo.

Křížovaly se nové a nové, stále silnějšíblesky: černé srdce pomalu, rytmicky bušilo, nad brázdou vířil modrý opar. A najednou...

Najednou se objevila galéra.

Byla to galéra dlouhá sto stop, černá jako bezhvězdná noc, zdobená na přídi salamandrem, zhotoveným z ebenového dřeva. Tělo galéry, ověšenéblesky, vklouzlo hladce do brázdy pro ni vyhloubené, vesla se zvedla, a pak s ozvěnou dopadla na vodu. Lana se napjala, temné plachty letěly nahoru. Všechny je nadouval hučící vítr.

Na hedvábí vlajky kalich a koruna. Barvy - obávané barvy alidaxské čarodějnice.

Inkoustově černý plášť se zatřepal, potom se v posledním, nejoslnivějším záblesku rozplynul. Z neustále se zužujícího hrdla Brány pršely magie zmračené, žalostně se svíjející mořské ryby a nořily se do krvavé pěny - potom se všechno opět utišilo.

Na palubě nehlaholily výkřiky, nebylo slyšet ani dunění bubnů, ale veslaři přesto věděli, co je jejich úkolem. Mohutné plavidlo se začalo důstojně otáčet, přidí směrem k hradbám Města tužeb.

Klouzalo kupředu jako stín; zdálo se, že nemá žádnou zátěž, ba co víc, vypadalo jako po vymření, a z určitého hlediska tomu tak opravdu bylo: listy vesel otáčely tam dole živoucí mrtvoly se žhnoucímá očima, otevřenými ústy, masem visícím v cárech. Každý jejich pohyb usměřovala síť, spletená ze světla. Vlákna sítě pronikala i stěnami, opřádala těla němých dozorců v černých kapucích, vpalovala se do jejich očí a mozků a předávala jim tak rozkazy jediného skutečného pasažéra galéry.

Strašidelné plavidlo mířilo přímo k Vodní bráně - za ním se po hladině jezera táhla stopa stříbrné pěny a tiché hrůzy...

13.

Gorduín si po čtyřech, pěti hodinách s příjemnou jistotou uvědomil, že zaspal nové hrůzy, které se staly ve městě - a hlavně kolem města.

Jeho radost trochu kalila jenom jistota, že zatímco on odpočíval, někdo mu přišel na stopu.

Opřel se o loket, svažtil čelo, soustředil se - a sotva po minutě už věděl, kdo je to.

Nesáhl po zbraní. Odhadoval, že bude trvat asi hodinu, než jeho návštěvníci dorazí až sem.

Do té doby musí vyřídít to i ono.

Drak v lázeňské komoře, ta břichatá, okrasná potvůrka celá z mědi, byla právě tak letitá jako sám hostinec. V břichu draka pomalu plápolal oheň, z rozevřené tlamy jen tak tak, že kapala horká voda, ale bard byl přesto spokojený, vždyť tentokrát - jaký přepych - se ponořil dobrovolně a nemusel sebou tahat ani svou kuši. Důkladně se umyl, oblékl si suché šaty, usadil se, zapálil si doutník a čekal.

Po krátké době odpočinku se mu vrátila část jeho moci: uslyšel blížící se kroky dřív, než se ti dva objevili nahoře. Slyšel zazvonění stříbrňáku, který tomu menšímu vypadl z ruky, a překvapivě hluboký, sametový hlas toho vyššího, jak se po něm ptá. Slyšel pochopitelně i odpověď podomka, a byl s ním spokojený, vždyť ten chlapec - stříbro sem, stříbro tam - neřekl o jediné slovo víc, než kolik mu on dovolil...

Povzdechl.

Alidare, pohádkový Alidare...!

Kroky prozrazovaly sebevědomí přichozích. Ve vlnách, které vyzářoval ten větší, tušil sice jakousi nejistotu, ale Gorduín se už dávno naučil rozlišovat mezi zdrženlivostí a váhavostí. Vyfoukl z plic voňavý kouř, pozvedl pravou ruku

- potom ji opět nechal klesnout. Lampa apartmá, zařízeného s pyarronskou jednoduchostí, nezhasla; stín vyhraněných rysů bardovy tváře se promítal na stěnu. Tak tomu chtěl.

A tehdy se ozvalo zaklepání.

"Jen pojd', Graume," řekl Gorduin s úsměvem.

Rosanně, vstupující ve stopách "trpaslíka", zůstala tato chvíle na dlouhou dobu ve vzpomínkách. Nebyl to v první řadě proslulý Ilanořanův zevnějšek - už se setkala s muži přitažlivějšími - spíš kvůli jeho vystupování.

Bard se nepohnul, nepromluvil okamžitě. Jeho pohled se střetl s dívčím, zalétl níž a zase se vrátil, pak se opět zatoulal. Rosanna překvapeně zjišťovala, že neochraňuje žádnými prostředky svou mysl - její vlastní psycho-štíť byl i teď takový jako erenská Velká brána. Trochu se zastyděla a štít pootevřela - okamžitě došlo ke spojení: věděla, že Gorduin je vyčerpaný, věděla, že bojoval v té bitvě, která se tam venku před nedávnem odehrála. Dostalo se jí dílu z horkosti, choulící se hluboko v Ilanořanově duši, a otřásla se. S úžasem si uvědomila, že vidí člověka, který už víc jak půl století bloudí cestami kontinentu, a třebaže by mohl, ani se nepokouší zahalit stopy let, která mu už uplynula. Byl zdrojem magických energií; Rosanna, když se patřičně zkoncentrovala, uviděla chvění jeho aury, a užasla nad jizvami, hyzdicími astrální tělo. V boku palčivá bolest - vyzařuje odtamtud, z mužových žeber zhojených kouzelnou silou, na tváři žhavé slzy; bolí, je to bolest, jakou Ilanořan cítil tehdy, po zápase vybojovaném s příšerným (mrtvým?) člověkem...

A najednou to pominulo. Zmizelo. Dívka zvedla vzdorovitě hlavu, aby naznačila, že je připravena na pokračování, i když, po pravdě řečeno, by se bez něho obešla; jen velice obtížně se jí podařilo skrýt slzy, které zrodilo všechno to utrpení.

Vnímala Gorduinův neradostný úsměv.

Jsem otevřená kniha - vyzařoval ocelově šedý pár očí. Listuj ve mě podle chuti - ale měj se na pozoru!

Rosanna se začala stahovat zpět, ale najednou se jí zatočila hlava, znovu padala. Řítily se na ni zvláštní představy. Jako by zírala do bezedné studně - vyschlé studně, kam se pomalu prosévá prach tisíciletí, aby pohřbil vše, úplně všechno... Pod tou vrstvou prachu ale vytrvale žhnulo něco, něco pradávnějšího a záhadnějšího, než dokázala její mysl zachytit, a proto si představila prach sypající se na prchajícího; když potom otevřela oči, věděla už určitě, že ať se stane cokoli, nikdy nebude schopna toho muže milovat: je tak nebezpečný, tak nezlomný a tak... no cizí...

Náhle si vzpomněla na tvář toronského gardového kapitána, vyzařujícího klidnou důstojnost. Usmála se a tím se jí podařilo překvapit nejvíc samu sebe.

Graum dráždila ta nová, pro něho nepochopitelná hra. Byl to bystrý chlapík, ale magii užíval jenom ke svému kejklřství.

"Oněměli jste snad?" zajímal se se zlověstným klidem. "Jestli ano, tak jenom kývněte, a už někoho pošlu, ať utíká pro pero a papír!"

Gorduin potlačil úsměv a vstal. V bílé košili s rozhalenkou a širokými rukávy, neoholený, bez zbraně, nevzbuzoval zrovna strhující dojem: spíš vypadal jako černokněžník, než jako všemi mastmi mazaný dobrodruh. "Bůh tě pozdrav, Rosanno," řekl.

"Pane..." Dívka byla opět chladná, už zase vypadala skoro jako královna. Vzpomínka na předchozí duševní otřes rychle odumírala - tušila, že to tak zařídil bard. "Mám radost, že tě mohu poznat. Jsi Graumovým přítelem, tudíž i mým; tvoji pomoc přijímám s radostí."

Ilanořan čekal na vysvětlení - zašilhal na goblina v jeho přestrojení. Ten hluboce povzdychl, snažil se dávat najevo, že tíha celého světa spočívá na jeho bedrech. Bez zvláštního přesvědčení opět začal:

"Začalo to tak, že mě někdo požádal..."

Bard přikývl. "Jestli se nemýlím, ten dotyčný byl Alyn Arkhon. V poslední době žádá o laskavost soustavně."

"Pro boha, tišeji!" zasyčel Graum. "Město je plné špiónů, kteří..."

"... kteří hledají uloupenou vlajku Rudých bohů války, dále jednoho nápadně vyzáblého trpaslíka, který má místo vousů koudel," pomohl mu Gorduin ochotně. "Ze špiónů si stejně nemusíš nic dělat: necítím nablízku ani v dáli..." Zamyslel se "...ani jediného."

Graum si pod svou maskou oddechl. Pozvedl bradu s důstojností, která mohla soupeřit s Rosanninou: hle, jak je jeho kumpán mazaný!

Dívka hledala, kam by se mohla posadit a protože nenašla nic, co by jí bylo po chuti, zůstala stát. Přistoupila blíž ke stolu a pozorovala bardovu proslulou kuši. Ze tří zásobníků byly dva prázdné.

"Byl jsi tam," řekla tiše. "Dnes za svítání jsi i ty bojoval tam u ústí řeky."

"Tvoje třetí oko je neobyčejně ostré," přikývl uznale Gorduin. "Většina nedokáže ani přečíst moje jméno, takový je tady zmatek."

Rosanna předstírala, že přeslechla kompliment pochybné hodnoty. "Co se stalo?"

"Kapitán Calyd Karnelian se svou falangou čtyř tisíc bojovníků vyrazil proti císařskému vojsku, čítajícímu deset tisíc osob. Antohovi kněží, Tharrovi kněží, čarodějové..." bard mávl rukou. Nejraději by byl na to celé zapomněl. "Musel to být pekelný zápas. Viděl jsem z toho jen málo."

"Jak to?" nechápal Graum. "Málo?"

Ilanořan se opět natáhl. "Karnelian mě požádal, abych vyřídil toronský velitelský sbor. Takže jsem na ně vystřelil šipky, ti, co stáli kolem mě, jich vystřelili asi šest set. Když jsme skončili, už jsme tam dál neokouněli. Kapitán chtěl, abych zmizel. Tak jsem to udělal." "Moudré rozhodnutí," povzdychl goblin. "Na tvém místě bych ani já neudělal nic jiného."

"Děkuji."

"To opravdu nestojí za řeč..."

Rosanna ještě pořád hleděla na opakovací zbraň. "Takže si shrňme situaci! Ten prapor je ve městě, jenomže nemáme ani poněti, kde. Většina Abasisů s největší pravděpodobností vykrvácela v té srážce, doufejme, že velká část toronských taky. Paní Alidaru je na cestě sem, pokud ovšem už nedorazila. Po ulicích se potloukají davy čarodějů a lovců lidí. Na naší straně stojí všeho všudy dva - a je tu ovšem i pan Gorduin, vyčerpaný a zatrpklý, s jedinou dýkou a šesti šípky... Po něčem takovém jsem vždycky toužila. Po dobré příležitosti, abych mohla vyřídit tu ženskou: jsem ti vděčná, ó, trpaslíku s vousy z koudele!"

Goblin zašilhal na Gorduina, který lhostejně civěl na strop.

"Ty k tomu nemáš co dodat?" "Něco přece, Graume: klid!"

"Děkuji."

"To opravdu nestojí za řeč..." bard otočil hlavu k Rosanně.

"Jinak mi zůstaly aspoň tři dýky, drahá dámo. A co je ještě důležitější: vím, kde najdeme tu vlajku."

Rosanna se strnule usmívala. Dlouho předem vycítila, že to tak bude. Na scénu vystoupí Velký On, a dá všechno do pořádku. Úlohy jsou rozděleny, hudba zkomponována - divadelní společnost musí nacvičit taneční kroky. Nikde žádná chyba. Svět mužů.

"Nuže?"

Ale Gorduin nespěchal učinit prohlášení. Znovu zkontroloval jejich bezprostřední okolí; výběžky jeho vědomí dospěly až k dívčím průvodcům, čekajícím tam dole. Viděl jejich očima jednu ze zavřených městských bran, temný vnitřní dvůr. Ticho. Lovci lidí Spojenectví oddechovali rovnoměrně, jejich tváře byly jako kamenné masky.

Bard se zvedl, šel ke stolu. Na levé ruce se ve světle zatřpytil knížecí pečeti prsten, který až dosud unikl Rosannině pozornosti.

"Ve Vnitřním městě," řekl Ilanořan, "vychovávali snoubenku pro Karneliana. Správněji, vychovávali: zítra by se měl objevit, aby si ji odvedl. Něco mi našeptává, že to nebude moci udělat."

"Považuješ za myslitelné, že by tam zůstal?" ptal se Graum. "Protože pokud ano..."

Dívka mávla rukou.

"Našel báječné řešení," pokračoval Gorduin. "Poslal pro svou snoubenku mě - a pochopitelně i pro vlajku."

Rosanna zalapala po dechu. "Světil prapor takové ženě? Jak to?..."

Goblin využil příležitosti: významně zakašlal. "Perly Alidaru jsou jen velmi zřídka kdy takové ženy, krásná dámo. To mohu tvrdit bez přehánění, vyhovují jakémukoli požadavku."

"Z kapitánových slov usuzuju, že vlajka se dostala do dobrých rukou," poznamenal Ilanořan. "Jeho nastávající je zřejmě vycvičená bojovnice, a není vyloučené, že se trochu vyzná i v kouzlech. Z Alidaru se za ta století dostaly do světa četné poklady." Usmál se. "Legendy vyprávějí o dívce, žijící v Gianagu, která dokázala prstem udělat otvor i do mramoru, a o jiné dívce někde na východě, která měla čtyři paže a tři oči. Naskytla se i taková, která, když to bylo třeba, zabíjela svým hlasem. Změna uchvacuje, říkali naši předkové."

"Hrůza," šeptala Rosanna. "Zlosyni, zvířata to jsou, ne obchodníci!"

"Budeš-li to brát takhle, můžeš nazývat vrahem každého zbrojře, navíc každého výrobce opia a koňského handlíře," připomněl jí Gorduin. "Pracují na objednávku cechmistrů a asi by je moc nepotěšilo, kdyby něco takového slyšeli. Ale co mohu dělat? Osud není nakloněn hříšníkům, ani tehdy, když jsou náhodou nádherní."

Rosanna měla v zásobě najednou pohotovou odpověď pro takové případy, ale v zájmu klidu raději mlčela. Ilanořan ji za to byl zjevně vděčný.

"Takže, co si počneme?" zajímal se Graum.

"Obstaráme si kočár, a to ihned," odpověděl Gorduin s nečekanou rozhodností. "Přihlásím se o dívku, naložím ji společně s praporem, pak odtud zmizíme. Do zítřejšího rána můžeme s trochou štěstí udělat i patnáct mil. Když mezitím dorazí ta alidaxská čubka, když se nás Blíženci budou držet. Zmizíme jim pod zemí: odtud na severozápad je pod pohořím rozsáhlý systém jeskyní. Toronští ho sotva znají tak dobře jako já..."

Dívky se na chvíli zmocnila hrůza a rozhořčení. Takhle si to nepředstavovala.

"A co já?" zašeptala nakonec chraptivě. "Co mám dělat já?"

Bard jí pohlédl do očí. "Zkus držet krok," doporučil jí.

Rosanna opravdu velice málokdy cítila potřebu vyplakat se někomu na rameni, tato chvíle ale patřila mezi ty vzácné příležitosti. Gardový kapitán by ji určitě ochránil od takových nedůstojných věcí. Objal by ji, snad by se i usmíval...

...a s úsměvem by ji odvedl do té nejhlubší a nejvlhčí šatlavy černokněžníků.

Tak už se vzpamatuj, hlupáku!

Gorduin zvedl a velice pečlivě zkontroloval svou kuši. Nasadil zásobník, přitáhl o několik palců strunu, cvrnkl do ní a zavile se usmál.

"Tolik už vím, že si na mě čekal," obrátil se ke Graumovi. "Ale nemám ani poněti, jak se ti podařilo mě najít."

"Trpaslík" pokrčil rameny. "Nebylo nic jednoduššího. Pomohl mi můj čich."

Když viděl škodlivý výraz Rosanniny tváře, uznal za vhodné k tomu dodat: "Poznám na míle daleko, když se ke mně blíží někdo známý. Podobně jsem vycítil i tebe, krásná dámo."

"Ale vždyť..."

"Nevadí mi ani protivítr. Někdy..."

"Dost!" Dívka skoro křičela. Začínala ztrácet půdu pod nohama, Gorduin se pořád zabýval svou zbraní, nepodpořil ji ani pohledem - nebo snad přece - vždyť právě jeho lhostejnost poskytla Rosanně vzdor nezbytný k pokračování.

"Rada samců rozhodla. Co bych mohla dělat já, křehká žena?" Okázale se k nim otočila zády. "Až budete hotovi, můžeme vyrazit."

14.

Graum, třebaže to přiznával jen velmi zřídka, často toužebně myslel na svůj "předchozí" život. Jako nespoutaný, polodivoký goblin mohl dělat skoro všechno, a riskoval přitom nanejvýš svou kůží. Teď měl zodpovědnost vůči svým druhům, ba co víc, vůči historii. To ho trochu svazovalo. Snad proto se rozhodl, že přece jen kočár neukradne, ale raději ho najme.

Bylo mu líto zlatáku, ale zase tak moc ho to nemrzelo. Majitel kočáru bude litovat zítra večer, že důvěřoval neznámému trpaslíkovi, a tak je to v pořádku: řádný člověk by před odjezdem určitě nakrmil a napojil koně...

Goblin seděl vzpřímeně na kozlíku v kruhu světla lampy: podobně jsou zobrazováni legendární tarinští formani, známí svou výdrží. Náměstí Svatyní, kam zabočil, bylo v tuto pozdní hodinu už liduprázdné, dlažba byla jakoby poprášená sněhem, věže vrhaly protáhlé, sametové černé stíny. Tier Nan Gorduin neslyšně vykročil z přití, Rosanna ho následovala. Zada jim kryli dva lovci lidí.

"Zůstanou tady," zašeptal bard Graumovi. "Budou hlídat vůz. Ty budeš mít pozorovatelnu na střeše paláce naproti bráně Vnitřního města, dívka půjde až k bráně. Když uvidíte Blížence, okamžitě dáte znamení. Ostatní je moje práce." Zkontroloval podkovy koní, kola a nápravy povozu. "Zásoby jsou v pořádku?"

"Jídlo na čtyři dny, vody je dost na celý týden," zamumlal goblin. "Za sýr a ovoce chtěli nestydatě moc stříbrňáků. Olej a pokrývky můžu ještě ukrást, když to uznáš za vhodné."

"Nepokoušejte už dále štěstí," pravil Ilanořan. Natáhl se, zhasil lampu. "Odvedl jsi dobrou práci, Graume. Už jsem si na to pochopitelně mohl zvyknout..."

Ohyzdné stvoření si s úsměvem vyhrnulo límec své haleny. Druhý měsíc už pěkně dlouho nesvítil na špiona šťastlivějšího, než byl on.

"Můj vzkaz se před hodinou vydal na cestu," řekl Gorduin. "Dali jsme cechmistrům dost času, aby to strávili. Jdeme!"

Postupovali hbitě a přesto neslyšně, jako zkušení dobrodruzi, až do konce zůstávali ve stínu, přibližovali se k jediné bráně Vnitřního města Alidaru. Graum se zastavil u posledního zákřutu, pak na bardův pokyn vyrazil po stěně paláce vzhůru na vyhlédnutou pozorovatelnu. Rosanna vyměnila s Ilanořanem rychlý pohled. Poslední úsek museli zdolat na volném prostranství, sledování případnými pozorovateli. Hluk kroků tlumili každým dostupným způsobem a přesto měli pocit, že jsou nesnesitelně hlasité. Od té doby, co se setkali, se teď po prvé stáhli blíž k sobě.

Pod ohromnou klenbou brány hořela lampa, v jejím světle němě vyčkávali lidé z cechu. Gorduin tušil, že nahoře na zdech jsou i ozbrojenci, ale věděl, že jich se obávat nemusejí: tyto čepele slouží pouze k tomu, aby zadržely nepovolané a horké hlavy. Před Kamelianovým pečetním prstenem se pořadě otvíraly všechny dveře, až k těm posledním, za nimiž čeká budoucí královna Abasisu...

Ohlédl se zpátky na ulici, odkud přišli - nikde nikdo. Rosanně se opět dostalo pouhého postranního pohledu. Ale ani na dívčině tváři už nebylo vidět žádné rozladění.

"Když tě někam povedou," šeptal Ilanořan, "neodporuj. Když se usadíš na jejich pohovku, sed' slušně; když ti nabídnou něco k pití, klidně si vezmi, ale pij s mírou, a co je nejdůležitější: nepodepisuj žádný papír! Jsi pohádkově krásná a zdejší muži, co bychom si povídali..." "Nenávidím tě!" Gorduin se usmíval. "Já vím."

Když došel do kruhu světla, ukázal prstem. Lidé z cechu se po sobě podívali. Ani jeden z nich nepromluvil, ale cesta před bardem byla volná. Rosannu postrčili zdvořile, ale rozhodně k nižším bočním dveřím. Zaskřípal klíč, v přití zaplála svíčka, na vínově rudém čalounění stěn se pohupovaly stíny. V půlkruhu stály stoličky, na nízkém stolku džbán s víčkem a poháry, všude sladká vůně vína a hřebíčku.

"Udělej si pohodlí, urozená dámo," doporučil jí jeden z mužů s tichým obdivem. "Je možné, že budeš muset čekat dlouho..."

Dívka se usadila s odvahou hodnou bohatýra. Stáhla si kapuci, shrnula vlasy s čela a zhluboka se nadechla.

Jen to zkuste, kramáři! Uvidíme, kam spolu dospějeme!

Než uhladila široké záhyby svého pláště, už se za ní dveře zavřely.

Pokuse, které ji Gorduin sliboval, odpadlo. Nechali ji samotnou.

Nevěděla ani, jestli se z toho má radovat, nebo se zlobit.

Bard stál pár minut nehybně v té temnotě. Mohutná křídla brány se zavřela neslyšně, jen komplikovaný mechanismus zámku vydal zvuk, který sem nepatřil - boháči z Vnitřního města si mohli ze svých několikátých denních příjmů koupit ten nejlepší severský olej...

"Máš zbraň," ozval se odkudsi shora melodický hlas.

"Jako obvykle," řekl Ilanořan. "U nás je teď svět jaksi v pohybu."

Majitel hlasu to chvíli zvažoval. "Ve svém vzkazu jsi uvedl jen pravdu, a pečetní prsten je pravý," prohlásil nakonec, "nemůžeme tě v ničem omezovat. Vejdí!"

Gorduin až do této chvíle viděl výborně, ale protože světlo náhle vzplálo, pro jistotu předstíral, že ho oslepilo. Pomrkával, hledal kliku.

"Skvělé!" Nebylo pochyb o tom, že chlapík, až dosud skrytý, ho prohlédl. Stál před vnitřními dveřmi, zdobenými erby knížete a cechu, a odtud pohlížel na přichozího. Mohl to udělat jen proto, že bard čekal na úpatí krátkého schodiště - i tak byl Alidařan o dobré dva palce menší než on. "Promiň mi ten kompliment, pane, ale jsem přesvědčen, že sis zmýlil povolání: v Erenu by tvé místo bylo mezi dvorními kejklíři!" S upřímným nadšením zatleskal, potom trhnul řetězem, visícím mu u ruky. "Následuj mě, prosím!" Bard uposlechl. Překročil nový práh, octl se v úzké, rovné chodbě, kterou prošli na volné prostranství, do fantasticky uspořádané zahrady. Na hladině malého jezera se třpytivě odrážel svit měsíce, vrby, jako nešťastně zamilovaní, resignovaně skláněly hlavy nad zrcadlovým obrazem Nebeského přivozníka. Mezi lotosy plavaly bílé labutě, a Gorduin náhle pochopil, že to, co vidí, je pro zdejší zřejmě důležitý symbol. Je obecně

známé, že není ošklivější, nemotornější stvoření, než právě vyhlhlá labuť. Chce to čas, než se z ní stane pečlivě strážný poklad zahrad - a jinak tomu není ani v případě alidarských dívek... "Máš-li chuť, můžeš si tu odpočinout," řekl človíček.

Nemohl mít daleko do padesátky. Řídnoucí vlasy si na zátylku svázal do čupku, měl brýle ve stříbrných obroučkách, na tmavěmodrých sametových šatech stříbrné knoflíky. "Většinu z našich návštěvníků ukolébá zdejší vzduch. Jak se říká, to dokáže vůně Ráje."

"Že bys byl filozof?" zeptal se ho bard. Nezapomněl, že se mu před chvílí nepodařilo človíčka podfouknout. "Nebo snad chirurg duší?"

"Ó!" - Alidařan se spokojeně zasmál. "Bohové si mě vybrali pro mnohem všednější úkoly. Sloužím jednomu z cechů jako klíčník, dohazovač a revizor účetních knih. Nepřipravoval jsem se na dráhu vědce, ale obchodníka, ale na takových místech časem... člověk zmoudří. Dokážu rozpoznat lež od pravdy, pravé od falešného, člověka od zvířete, a to je dneska velká věc. Mimo to..." nabral do plic voňavý vzduch, "učím naše chovanky zacházet s lehčími zbraněmi. A konečně," mdlý úsměv, "poznám vynikajícího bojovníka, když nějakého uvidím."

Ilanofan kvitoval uznání sotva postřehnutelným přikývnutím. Podíval se znovu na labuť - za nic na světě by nepřiznal, že má odpor k pečlivě udržovaným zahradám. Ty jsou dobré tak pro bohy, studené mramorové sochy a unavené starce...

"Kapitán Karnelian je opravdu šťastný člověk," pokračoval človíček lehce. "Pro důvěrný úkol se v našich dobách jen tu a tam najde vhodný člověk, a pokud se týká jeho snoubenky..." Pohyb ruky zůstal nedokončený. "Nedáváme každý den z rukou takový poklad, jako je Salina."

"Mohu ji vidět?"

"Nic tomu nebrání." Alidařan zachrastil klíči. "Jak se na tebe dívám, dobře ses obrnil proti všem otřesům. Jsi tvrdý bojovník, opravdu tvrdý... Kde tvá vlast?"

"V Ilanoru."

Malý muž se zahleděl do dále. "Ó, Krásné pole... Lid lučistníků! Já ti vlastně závidím, mladý příteli: závidím ti všechno, co jsi a co ještě můžeš být." Důvěrně se k němu naklonil: "Snaž se dobře sloužit pánovi, kterého sis zvolil, statečně zacházej se svým mečem - a jakmile budeš moci, vrať se k nám, aby sis také našel vhodnou družku!"

"Udělám, co jen bude v mých silách," slíbil Gorduin.

"Skvělé, mladý bojovníku, skvělé!" Malý muž luskl prsty. Po dlážděné pěšině, vedoucí zahradou, přicházeli čtyři lidé: dva muži v nejlepších letech, vzbuzující respekt, a dvě ženy s tvářemi zahalenými závojem.

"Náš cechmistr prosí o prominutí, že tě nemohl přijmout osobně," omlouval se malý revizor. "A také doufá, že náš drahoušek bude v každém ohledu sloužit ke spokojenosti milostivého pána Karneliana. Pojď a pozdrav svého průvodce, Salino!"

Vyšší žena pokročila kupředu, uklonila se bardovi. Gorduin se rozhodl pro úklon, jaké si zaslouží příslušnice šlechtického rodu, potom, když vycítil, že formalitám bylo beze zbytku učiněno zadost, vyrukoval s nejdůležitější otázkou. "Jsi připravena na cestu, má paní?"

"Jsem, pane..." Vrušení, skrývající se v dívčině hlase, nepřekvapilo ani malého muže. "Podle přání mých učitelů a mého nastávajícího. Veď mě, pane!" A podala bardovi ruku.

"Svěťujeme ti vzácný poklad, bohatýře," promluvila svým sametovým hlasem menší - a zřejmě starší žena. "Salina uposlechla přání svého pána, téměř všechno tu zanechala a sbalila si jen ty nejnnutnější věci. Nežádá od tebe ani, abys nesl její zavazadlo, je silná a vytrvalá. Budeš s ní spokojný, uvidíš!"

"O tom nepochybuji," Gorduin držel zlehka dívčinu ruku: pokoušel se s ní navázat spojení způsobem osvědčeným mezi dobrodruhy - povedlo se.

To, co viděl v Salinině podvědomí, ho naplnilo úžasem. Dívka stěží skrývala obavy - během dne si i mezi tyto zdi našly cestu zprávy šířící se Vnitřním městem.

Calyd, ó, Calyd. Jestli se mu něco přihodilo...

Uklidni se, šeptal beze slov bard. Žije.

Ulehčení se k němu přeneslo jako chladivá vlna.

Díky bohu! Kdy ho uvidím?

Jakmile dorazíme do Doranu. Musíš být trpělivá a statečná. Ve městě i mimo ně je spousta nepřátel. Chtějí naši krev a taky to, co kapitán svěřil tobě.

Salina téměř neznatelně sraštila obočí.

Upozornil mě, že to tak bude. Kvůli mně si nemusíš dělat starosti.

Bard se pousmál. "Kde je tvé zavazadlo, má paní?"

Starší žena pokynula a objevil se sluha s holou hlavou v modrém oděvu, nesl objemný kožený vak a zelený plášť. Gorduin beze slova převzal vak, plášť přehodil Salině přes ramena.

"Milostivý pán Karnelian je vám všem vděčný," obrátil se k alidarským. "Vyřídte jeho pozdravení i vašemu cechmistrovi. A teď..." Ohlédl se. "Rádi bychom zůstali, ale povinnost nás volá."

Klíčník přikývl. Sluha nahřál vosk a na poslední stranu foliantů s kovovými sponami, který drželi oba muži, ulil pečeť velkou jako talíř.

"Tuto knihu, kroniku Salininy výchovy, budeme strážit třicet let počítáno ode dne, kdy jsi Salinu převzal," vysvětloval malý klíčník. "Bude-li si kniže abasický přítel, může do knihy kdykoli nahlédnout. Může si ji třeba i koupit - naše ceny jsou v takových případech neobyčejně výhodné."

Gorduin pohlédl na dívku, ale Salina potřásla hlavou - nic zajímavého.

"V tom případě," povzdychl Alidařan, "zbývá pouze jediná maličkost. Prosím tě pane..."

Bard obtiskl do měkkého vosku Karnelianův pečetní prsten a zamyšleně hleděl na maličkou kopii lodi, klouzající pod plnými plachtami. Mohlo se snadno stát, že řekl dívce nepravdu, že kapitán v bitvě padl. A jestli se to stalo...

Ale bude lepší přemýšlet o tom cestou.

Když zůstali sami dva před bránou, vedoucí na ulici, stáhla si Salina závoj a obdařila ho důvěřivým úsměvem. Gorduin si přitáhl její malou pravici a do chladné drobné dlaně vložil prsten.

"Tak si to přeje on."

Dívce hořely tváře. Když se na ně snesla tma, zachytila se bardovy paže a vroucně zašeptala:

"Svět nás čeká, pojďme!"

Zaskřípěly veřeje: Ilanořan svíral rukojet' své kuše, stál připravený ke skoku, k boji.

Cuir ann ra ghabhas á déanam: jsem oddanost sama - a smrt!

15.

Pole magické energie, chránící východ, polevilo; potom, kdy překročili práh, opět zesílilo. Gorduin měl dojem, že slyší - snad v katakombách - bručení prastarého mechanismu, trvalo to ale jen chvíli, potom se za nimi brána s mocným zaduněním zavřela. Kolem dokola číhal... Život.

Salina se rozesmála a odhodila závoj.

A byla tam Rosanna, byl tam Graum, po křivolaké ulici, vedoucí na náměstí Svatyní se tryskem blížil lovec s vybledlými vlasy. Jeho kroky byly neslyšné, v pravici třímал obnažený meč.

Bard, pátraje po zdroji nebezpečí, udělal krok stranou a málem zakopl o postavu v mechově zeleném plášti, která se krčila u zdi a svírala v ruce dlouhou hůl ve tvaru rohu jednorožce.

"Alyre!"

V měsíčním světle se nekromantova bledá tvář zdála úplně bílá. "Musíme si pospíšet," zašeptal. "Paní Alidaxu už je ve městě, může tu být každým okamžikem." Změřil si s ledovou lhostejností Salinu, které se pomalu vytrácel úsměv z tváře. "Teď už nic neskrývá vyzařování vlajky, a ta přitahuje Bohy války, ať už Rudé nebo Černé, jako světlo lampy noční mýry... Jdeme!"

"Vlajka Bohů války?" Rosanna odstrčila Grauma, který neměl vůbec nic proti tomu, že se nevyptává jeho. "To znamená..."

"Později," přerušil ji poloelf. "Až budeme venku."

"Bliženci na náměstí," hlásil ve stejný moment lovec lidí. "Ve skupinách po třech, minimálně devět. Kde jsou ostatní, to vědí jen bozi. Mysleli jsme..."

"Zpátky do té ulice!" zasyčel goblin a číchal ve vzduchu. "Pozor!"

Gorduin nadzvedl plášť a zamířil kuší: z blízké střechy se zřítily dva s prostřeleným srdcem - třetí hmatl po šípů, třícím mu z hrudi, a zřít se dozadu. Kolem Salininy hlavy proletěla dýka a zazvonila o kámen. Další odrazil svou čepelí muž s vybledlými vlasy. To udělalo svoje: útočníci se dali na rychlý ústup.

Jako první postupoval Alyr. Na jeho pokyn zhoustly stíny, ztlumily se zvuky: prchající se ponořili do vod temné noci, obyčejní lidé už je nemohli vidět, nemohli jim ublížit - pravda, před těmi se je doranský mág nepokoušel ochránit...

Bliženci, vyslaní, aby vypátrali špióny Spojenectví, byli zmateni. Jejich pátrači, ty prastaré, chytré kouzelné předměty, byly vůči neznámému nepříteli nepoužitelné; museli se spolehnout na své instinkty, ty byly ovšem trochu oslabeny vyčerpáním a také strachem z hněvu barona Sigura. Slepá náhoda přivedla prchajícími do cesty ještě dvě skupinky - pod ranami Gorduina, Narima a Rosanny padli všichni co nevidět. Bard, nemaje po ruce nic lepšího, se oháněl goblinovým mečem a svým tělem kryl Salinu.

"Alidaxská čarodějnice je nám na stopě," řekl Graum. "Ve vzduchu je smrt."

Rosanna otřepala krev z úzké čepele. Pohlédla na Alyra, pak na ostatní: smrt číhala i z jejího pohledu.

"A co kdybychom na tu čubku počkali? Koneckonců stejně nemůžeme uniknout. Vždycky jsem věděla, že jednou se s ním musím znovu setkat... Abych viděla, aby ona viděla, co se ze mě stalo. Lepší příležitost už mít nebudeme!"

"Pro tebe to možná vhodná příležitost je, ale pro vlajku ne," zašeptal nekromant, blýskl očima a ukončil tak další spor. "Vlevo a pak zase vlevo! Pak si odpočineme."

"Co svět bude světem," poznamenal trpce lovec s vybledlými vlasy. "Mimochodem, existuje kratší cesta na náměstí Svatyní."

"Kratší snad," řekl poloelf důrazně, "ale lepší sotva..." Černá nosítka nesli čtyři urostlí muži v černých drátěných košilích. Ani jejich pohyby, ani výraz jejich tváří neprozrazovaly, jakou tíhu nesou: jejich lehký krok mohl soupeřit s chůzí lovců lidí, kamenný výraz jejich tváří jim mohl závidět ne jeden mnich východních klášterů. Na zádech měli okrouhlý štít, po boku meč s čepelí širokou jako dlaň. Bez zaváhání procházeli labyrintem ulic, jejich oči rudě žhnuly - polomrtvému kapitánovi k smrti vyčerpaných kopiníků bylo opravdu zatěžko držet s nimi krok. Stále znovu a znovu museli překračovat padlé: měli na sobě uniformy městské stráže, ale patřili do jednoho k sektě Bliženců.

"Čáry!" mumlal alidaxský důstojník. "Má paní, snad by bylo lepší..."

Zpoza záclonky nosítek se vynořila úzká, šperky ověšená ruka a jediným pohybem ho umlčela. Kapitána, který byl před tím člověkem, dokonce snad mužem, se při pohledu na grimasu spatřenou za záclonkou, zmocňovala hrůza.

"Rozkaz," zamumlal zbytečně a hloupě, "rozkaz..."

Mezi domy se přehnal nápor větru. Ze zahrad rval suché listí, pohrál si s ním, pak je ponechal osudu; někde nablízku štěkal pes, pak i ten náhle zmlkl: i on vtušil to, co žáby a svatojánské mušky už věděly. Obyvatelé Alidaxu se přikrčili za dveřmi zavřenými na závory, za uzavřenými okenicemi. Krčili se vojáci, kteří zůstali naživu, a krčil se i sám kníže - nemohl se dočkat, až pomine ta hanebná smrť, nazývaná dějinami...

Paní Alidaxu dala zastavit.

Muži, nesoucí nosítka - na rozdíl od kopiníků vlastně nikdy nebyli muži a snad ani lidmi ne - se zarazili. Vyčkávali s nehybnými tvářemi, než se čarodějnice vynořila, a ani potom nezevlovali. Věděli a viděli už všechno, co bylo zajímavé k vidění.

Černočerná koruna vlasů zdobená zlatou tiarou. Na hrdé, studeně krásné tváři jízlivý úsměv. Plášť slézové barvy vlál, jako by se žena chystala vzlétnout. Ovšemže nevzlétla. Rozhlédla se. Její pohled pronikal mlhou, která se náhle snesla. Rty se zkrivily pohrdavým, povýšeným úsměvem.

V pravicích mužů v drátěných košilích se zablyštěli meče.

Čarodějnice vyrazila. Pospíchala za svou kořistí: mlha se rozevřela, ustupovala jí z cesty - ale za ní se opět v zuřivých vlnách uzavírala.

Sjel blesk, podobný tomu, který ohlašoval příjezd galéry - jenže tento barvil smaragdově zeleným světlem tváře otáčející se k obloze, a trhal cáry ze zbytku sametu noci. Suché prásknutí, pak ještě jedno. Mračna zakryla druhý měsíc. Nový nápor větru uchopil fialový šat, škubal, potom, když se ho nedokázal zmocnit, vybil si zlost na moři mlhy. Vlny par se zvedly, převalovaly a jako živé bytosti vztahovaly svá chapadla po odcházející.

Zahřmení.

Na zdi jednoho z domů se objevila zářivá světelná skvrna. Chvilku jen pulzovala, potom vyrazila: přímky, čtverce, kola a runy se rodily tam, kde skvrna procházela: jakási neviditelná, mocná ruka psala runy smaragdově zelených pentagramů...

A to už se vznešená paní zarazila. Váhala, pohledem sledovala formulující se symboly: ta podívaná ji uchvacovala a... no, trochu ji i tísnila. Rychle ale potlačila pochybnosti a už už by pokračovala v cestě, když...

Na stěnách vzplály nové skvrny. Zelené plameny plápolaly na dlažbě ulice: stovky zběsilých svatojánků... Pohnuly se najednou tak rychle, že se zdálo nemožné sledovat jejich dílo. Za pár minut několik tuctů pentagramů a dalších symbolů zářilo hrozivým, ostrým, živým světlem a přikazovalo čarodějnici, aby zůstala stát.

Paní Alidaxu, šestá z Černých bohů války, třebaže poznala, že jí hrozí nebezpečí, pokračovala v cestě. Vlajka ji volala. Chtěla zabít.

Až je najde...

"Tudy dál jít nemůžeš!"

Tichý hlas, při němž krev tuhla v žilách. Vzněl se z mlhy, z toho chuchvalce, který nedokázala ani prohlédnout, ani rozptýlit.

"Co víc," pokračoval neznámý, "od této chvíle je pro tebe uzavřená každá cesta."

Čarodějnice nedbala varování. Laciný trik. Byla by očekávala, že mágové Spojenectví dokážou víc.

Náhle se mlha zvedla, jen světlo smaragdově zelených žhnoucích run bolestivě bodalo do očí. Naproti čarodějnici se komíhal stín neurčitých obrysů: postava, zahalená v zeleném plášti, s tváří ukrytou v kapuci.

"Nevěříš mi," konstatovala. V hlase se teď zachvívalo špatně utajované uspokojení. "Neděláš dobře!"

"Na hlouposti jsem zatím nikdy neplýtvala časem," odsekla čarodějnice. "Pospíchám. Ustup. Ustup nebo zmizni navždy!"

"Nemůžu. A ty taky ne..."

"Řekla jsem, táhni odtud!" Výkřik alidaxské paní dopadl na dotěravce magickou silou mohutného perlíku. Tenhle perlík už mnohého poslal na onen svět - ani tentokrát nechyběl oslepující blesk, jenomže...

Nic jiného se nestalo. Stínová postava zůstala na místě, její obrysy byly teď určitější.

"Musíš uznat, že odtud pro tebe nevede žádná cesta. Ani ty nemůžeš beztréstně vzdorovat jakékoli moci..."

Čarodějka se suše, netrpělivě zasmála.

A mezitím odnášejí vlajku!

Nevěřila bych, že stín může být tak zatvrzelý, šeptala a vykročila. Totiž byla by vykročila: ale ke svému úžasu zjistila, že nemůže.

Opět pronikavě vykřikla. Rukou s dlouhými nehty psala před sebe znamení. Promluvila, ale její hlas, to už nebyl hlas smrtelníka. Vzduch se naplnil energií. Smaragdové světlo zesláblo, okna v některých okolních domech praskala, komíny, sloupy u vchodů se zřítily.

Viun me dcanir'urhew kyal deagh groghen! Nyglewys ef dhe wul drok bythqueth!

Zdi budov praskaly, obloha potemněla, pobledly i hvězdy.

A'cram wyd infeasgair eirich un chorcac'cahsairean!

Země pukala, železné mříže oken a domovních dveří se rozžhavily, některé se zaduněním spadly na dláždění.

Smaragdová světla pohasla. Už nezářil jediný pentagram, jediná runa.

Jenom stín stál nehnutě na svém předchozím místě.

"Zašla jsi daleko, Sinil Diallaid, které se říká první žena Alidaxu," zamumlal. "Dál, než by si kdokoli pomyslel..." Klidný hlas. Snad uznání? "Nemřela jsi ani časem, ani mocí, o níž jsi oloupila druhé."

Čarodějka udělala krok kupředu. Potom ještě jeden. Nic už jí nestálo v cestě. V očích jí plál oheň. Její kupředu vrhaný stín vzrostl do obrovitých rozměrů.

"Znáš mé jméno a přesto mi kladeš odpor. Nosiš zelený plášť a máš mě za hloupou, Alyre Arkhone! Nepředpokládala jsem, že jsi tak nadutý. Zahyneš, hůř než kdokoli před tebou! I ty se změníš v živou mrtvolu, abys sloužil, stejně jako to dělají tvá vlastní stvoření. Rozdíl je pouze v tom, že ty budeš sloužit mně!"

"Až na věky, že?" Stín se otrásal smíchem. "Ne, ne krásko, tentokrát se mýlíš. Ať poručíš jakýmkoli silám, mně se nemůže nic stát!"

"Řeči!" zasyčela čarodějnice, ale zůstala na místě. "Brzy ti dojdou síly, ty doranský pse! Budeš můj! Smrtelník mě

nemůže zničit!"

"To vím i já, krásná paní..." Stínová postava se pomalu blížila. "To, že mě považuješ za Arkhona, není nijak překvapivé: tak tomu mělo být. Říká se, že toho umíš hodně, hodně věcí dokážeš předvídat, a teď se přece jen mylíš. Pokud tuším dobře, naposledy."

To, jak se rychle přibližoval, bylo hrozivější než jeho odměřená slova. Paní Alidaxu se poprvé po dlouhé době otřásla strachy.

"Ukaž se!" zakrákorala. "Ukaž tvář, proklatče!"

Stín mohl být nanejvýš na tři kroky od ní, když se zarazil a pozvedl kapuci.

Černé oči. V hnědé tváři zbrzděné vráskami dvě černočerné jamky. Třetí - ústa roztažená k němému smíchu, Na strmícím čele rozlévající se smaragdové světlo pentagramu, na bradě starobylé znaky, rodinné přízvisko v jazyce pouštních džadů: Dagar reneb - Pán zesnulých.

"Ty... Ty!" Úžas čarodějnice neznal mezí. Její hlas odumřel v dušeném šepotu. "Abdul al Sahred!"

"Osobně," přikývl legendární nekromant. "Al Sahred, jehož moc se snažíš uchvátit, jehož hrob jsi vyloupila a znesvětila, a jehož znovuzrození jsi překazila. Jsem Abdul al Sahred, obyvatel onoho světa. To je tvůj konec!"

Čarodějnice v hrůze couvala. "Ne! NE! Nic nejsi! Jsi přelud! Sama jsem spálila tvou mrtvolu poté, co jsem uvěznila tvou duši a..."

"Určitě myslíš na toto, hloupá ženo!" Džad vytáhl mnohoúhlý krystal opálu, velký jako pěst. "Myslela sis, že jsi skoncovala i s tímhle? Že je možné mě, slavného mága nekromantiky, zástitu moci bohů, jen tak jednoduše zničit?" Dlouhé minuty se hlaholivě smál, potom znovu pohlédl na čarodějnici. "Věříš na předurčení a přesto jsi se mnou nepočítala. Překvapil jsem tě, že?"

Paní Alidaxu bleskurychle zvedla obě ruce. Chtěla vykřiknout - ale tu se opět rozhořela smaragdová kouzelná znamení.

"Už nemáš žádnou moc!" řekl Abdul al Sahred s důrazem.

Čarodějnice se zapotácela, ustupovala, paže jí poklesly. Její stín byl každým okamžikem menší, z hrdla se jí draly neartikulované, nežensky znějící zvuky.

"Už nemáš ani strach!"

A ze stěny okamžitě zmizel stín Černé bohyně války.

Al Sahred se usmíval.

"Čekám na tebe na Druhé straně, ženo. Brzy se opět setkáme. A potom ty budeš sloužit mně - a nebude to služba ledajaká!"

Z místa, kde stál, vyrazily náhle zelené plameny, ale co nevidět opět pohasly. Vyhasly pentagramy. Na labyrint ulic se snesla temnota - zjevení se vzdálilo.

Čarodějnice klesla na kolena. Za jejími zády se ozval dusot nohou. Zazvonil kov: meče se širokou čepelí, kopí.

"Má paní! Nestalo se ti nic, má paní?"

Kapitán.

Žena ve fialových šatech k němu vzhledla a chlapík okamžitě ucouvl - z jeho pohledu čísel hrůza. Strážci nosítek stáli němí, nehybní: už zpozorovali postavu, blížící se z protější stany.

"Ted! Pro lásku boží, ted!" zvučel Rosannin hlas. "Bude-li třeba, sama ji vyřídím."

Žena, která byla před několika minutami obávanou alidaxskou čarodějnici, jednu z nejmocnějších kouzelnic Severu, povstala. Zvedla pravici...

...ale okamžitě ztuhla v nehybnosti - uviděla vrásčitý hřbet ruky, ulámané nehty. Na ramena, na prsa jí padaly zažloutlé, šedivé chomáče vlasů.

S velkým utrpením se jí přece jen podařilo vytáhnout dýku. Potom, jako by se probudila ze zlého snu, pohodila hlavou a vykřikla příšerným hlasem.

16.

Když zelené plameny vyšlehly i podruhé, pohlédl Gorduin užasle na Alyra. Poloelf se opíral o zeď domu, křečovitě svíral svou hůl, jako někdo, kdo se bojí, že už už spadne do bezedného víru.

"To's udělal ty," zamumlal bard. "Vlákal jsi ji do pasti, skoncoval jsi s ní - ty sám!"

Nekromant těžkopádně přikývl. Ruce se mu třáslly, rychle dýchal. "Potřeboval jsem... aby se rozlítla. Potřeboval jsem... i Mistrovu podobu. Tušil jsem, že z něho má do dneška hrůzu, a... měl jsem pravdu. Ted' už je bezmocná.

Ted' už..."

Světlo za rohem pohaslo.

Ale Rosanna se rozběhla. V ruce se jí zableskl dlouhý, rovný meč.

"Smrt!" vykřikla. "Smrt pro tebe, milenko démonů!"

Lovec lidí se bez váhání pustil za ní. Gorduin chvilku zvažoval, potom, když viděl, že s Alyrem nemůže na nějakou dobu počítat, se taky rozběhl. Graum pohlédl váhavě na nekromanta, ale ten ho pokynem poslal za ostatními.

"Já už ohlídám.. vlajku i tu dívku. Utíkej! Budou tě možná potřebovat..."

Goblin odběhl.

V uličce, zpustošené magickou energií, se znovu rozpoutal boj.

Jeden z mužů v černé drátěné košili - zarazil se na délku paže od své stále ještě ječící paní. Jeho nehybnost, podobná strnulosti model, nemohla pomýlit Rosannu, jejíž čepel vypadala v porovnání se strážcovým mečem jako hračka. Když těžká zbraň sekla, zavřel Graum nevědomky oči. Nemohl vidět, jak se dívka bleskurychle přikrčila, ani rychlý, přímý

výpad, který zhasil život alidaxského strážce. Viděl ale, jak se Gorduin zarazil, zamířil a vystřelil: druhá robustní postava se s hlavou prostřelenou šípem zřítíla na dlažbu. Kapitán kopiníků - oživlých mrtvol se už už vrhal na Rosannu, když se mu do hrudi zavrtaly dvě světelné střely a skolily ho: Alyr Arkhon ve svém úkrytu začal nabývat síly...

Rosanna od sebe odstrčila mrtvolu v drátěné košili a otočila se proti čarodějnici, snažící se doběhnout k nosítkám. V tutéž chvíli padl třetí Alidaxan, jehož Narimova rána skoro rozsekla vedví. Ale pro severskou dívku neexistovalo nic - viděla jen nenáviděného nepřítele, který tak trpce ovlivnil její osud, a viděla ovšem v ruce ženy ve fialovém třípytíci se dýku. Nemohla slyšet dupot koňských kopyt, hřmot kol kočáru, s nímž přijížděl Mac-Lier, a nevšimla si ani čtvrtého strážce, který zaútočil zleva.

"Tiere!" zavřískal Graum, co mu hrdlo stačilo - a ovšem maska dovolila. "Vlevo! Na něj!"

Gorduinův pohled se zachvěl. Vystřelil. Ve stejnou chvíli se goblin začal ohánět svým mečem, přikrčil se a vyhnul se tak živé mrtvole se strnulou tváří a těžkému hrotu kopí. Pozdě! U Krana, teď jsme se tedy opozdili!...

Čepel, široká jako dlaň, udeřila na Rosannu.

A skoro zasáhla cíl, ale najednou ji zadržela jakási elementární síla.

Narim neměl ani čas se otočit. Věděl, že to tak bude; věděl to už v té chvíli, kdy se odrazil. Jeho pohled se střetl s Rosanniným. Zachytil ránu určenou dívce svým tělem - a ať už to bylo cokoli, co ho v tomto posledním okamžiku dostihlo, byl na to připraven. Odcházel, s mdlým úsměvem na rtech.

Rosanna ztuhla. Ani se nepokusila setřít si z tváře krev. Okolo uší jí zasvištěl Ilanořanův šíp, ve výši stehna goblinův meč, ale ani se nezachvěla.

Zavřískla jako poštolka a vrhla se na čarodějnici, chystající se bodnout.

Muž v drátěné košili s prostřeleným hrdlem a přeraženou páteří spadl naznak - přímo pod kopyta koně. Konec paní Alidaxu byl stejně rychlý a stejně neslavný...

Rosanna by nemohla říci, kdy upustila zbraň. Vzpatovala se, když ji bard pomáhal na nohy - a stejně ji překvapila něha toho gesta. Byl tam i Graum a byl tam už i Alyr a Salina. Mac-Lier s tváří sokola klečel vedle svého padlého druhá. Koně se plašili, ržáli, pod koly tu a tam zapraštěl hrot kopí: nekromantův rozkaz přinutil oddíl živých mrtvol k nečinnosti.

"Do vozu!" zašeptal Gorduin. "Tady už nemáme co dělat."

Dívka beze slova uposlechla jako dítě. Trhlinou v plachtě přihlížela, jak Ilanořan přispěchal lovcí lidí na pomoc. Spojenými silami naložili Narimovo tělo, zabalené v plášti, na kozlík. Graum si beze slova opíral o koleno Gorduinovu opakovací zbraň. Zkušeným pohybem nechal vyskočit zásobník a raz dva ho naplnil šípy, které bůh ví odkud sehnal.

"Musíme si pospíšet..." Na Mac-Lierově tváři nebyla ani stopa po jeho pocitech: snad jen rty měl staženy víc než obvykle. "Ve městě se to jen henží Blíženci. Většina jich má uniformu strážce."

Bard ani nevzhledl. "Já vím."

Lovec lidí přikývl, obešel vůz a vyšplhal se na místo pro přední jezdce. "Jdeme!"

Gorduin pohlédl na Rosannu. Na jeho čele, stejně jako na dívčině, byly stopy Narimovy krve. Nesetřel je. Vrhel pohled na padlé alidaxské strážce - jejich pozůstatky se už z velké většiny proměnily v prach. Prach se v prach obrátil. Alyr hodil na mrtvolu čarodějnice hořící pochodeň. Okolo se začal šířit štiplavý kouř.

Rosanna se opatrně dotkla visící Narimovy pravice. V očích měla slzy. "Neznal jsi mě," zašeptala. "Neznal jsi mě, a přesto jsi naléhal, abychom tě nechali vzadu. Proč?"

"Protože patří k nám," řekl bard a chopil se opratí. "Takže už nežije, na věci nic nemění. Na této věci nikdo nic nezmění..."

Toto byl moment, kdy ho Rosanna - proti svému přesvědčení - začala mít ráda.

Vůz vyrazil šílenou rychlostí. Pod plachtou panovalo ticho; lovec se sokolí tváří beze slov, prastarým způsobem naznačil Gorduinovi: K Západní bráně ne! Většina jich na nás bude čekat právě tam.

Bard se odhodlal k prudké otočce na volném prostranství. Kování kol křesalo jiskry o dlažbu, koně běsnili, ale dostáli zkoušce. Alidarští špioni, krčící se na střeších, zasykli a zakrývali si oči, když vůz přejížděl přes padlé - netušili, že truchlí pro nelitostné členy sekty Blíženců... Vůz uháněl směrem k Vodní bráně. Z labyrintu ulic se náhle vynořil a k vozu se přidal jakýsi jezdec. Byl to muž hrdého držení těla, zahalený do potrhaných hadrů, jeho jezdecký kůň byl skvostný válečný oř. V pravici držel jezdec meč s úzkou čepelí.

Gorduin předal otěže Graumovi, v levici držel svou kuši a pozvedl se, aby se rozhlédl.

Na dalším rohu vyčkával další cizinec a když spatřil vůz, se širokým úsměvem pobídl svého koně. Co nevidět se počet jejich samozřejmých průvodců rozrostl na tři, čtyři, potom pět - ale to nebylo na věci to nejpodivnější.

Podél zdí, pod klenbou bran leželi nepřátelští lovci lidí - z jejich hlubokého spánku je mohl probudit nanejvýš Darton, věčně dobře naladěný bůh mrtvých...

A z uliček se vynořovali stále noví rozedraní jezdci. Mezi bardem a Mac-Lierem křížovaly nevyřčené vzkazy. Graum, skrytý za hloupou maskou, se vztekle šklebil.

"Co je to už zase?" vybuchla Rosanna, která se konečně jakž takž vzpatovala ze své otupělosti. V nitru jí zuřila hořkost a vztek. Zaplatila za svůj úspěch vysokou cenu a záležitost s vlajkou Bohů války považovala teď už opravdu za svou. "Co je to za lidi?"

Alyr pokrčil rameny. Útrapy - jako obvykle - způsobily, že byl ještě mlčenlivější.

To bys to měla vědět, má paní - uslyšeli všichni ve voze Mac-Lierův neutrální vzkaz.

"Já?" vybuchla Rosanna. "Jak to, že já? Nikdy jsem ty lidi neviděla."

Snad, aby ses podívala na pravou stranu...

Rosanna instinktivně uposlechla. V čele průvodu, na vyšisovaném oři, opravdu seděla postava, která jí připadala známá.

Žebrák.

"Ten chlapík byl na náměstí Svatyní," zašeptala. "A před Dračím hřbetem..."

Jak říkáš, má paní. Zeptej se tedy rychle, co chtějí, protože tento čestný doprovod neruší jenom mě - ani bardovi není po chuti!

Rosanna se vyklonila z okénka. Žebrák, jako by čekal jen na to, zpomalil a zdvořile sklonil hlavu.

"K tvým službám, drahá dámo!" zvolal, ještě než znovu popohнал koně do klusu.

Vůz citelně zpomalil. Trhlinou v plachtě zakřičel Graum dozadu na cestující:

"Připravte se! Zatarasili i Vodní bránu: musíme se probít!"

Nad městem zářil v celé své nádheře druhý měsíc. V jeho kovovém světle se na protější straně pohupovala kopí, stěžně.

Otrhaní jezdci - mohlo jich být snad devět - následovali žebračka a o hodný kus předjeli vůz.

"Podle tváří a zbraní bych soudil, že jsou to urození šlechtici," poznamenal Mac-Lier, "ale jejich oblečení by svědčilo spíš o tulácích. Podívejme se, jak a hlavně na čí straně budou zacházet s meči!"

Otrhanci se jako smršť vrhli na nepřítele, který stál vozu v cestě. Zabýskly se, dopadly meče - jejich ostré řinčení nemohly přehlušit ani chraptivé výkřiky a klapot podkov.

"Blázní!" šeptala Rosanna.

"No právě," přikývl Graum. "Na každého případnou aspoň tři Blíženci..."

"Ale jsou to aspoň blázní s dobrými úmysly," poznamenal Alyr. "Ať je to kdokoli, prokazují nám opravdu velkou službu."

Řinčení zbraní rychle umlklo. Otrhanci pozvedli do výše své zkrvavené meče, pobídl koně do klusu a opět se pustili za vozem. Dostihli jej, když vyjížděl doširoka otevřenou Vodní bránou. Někteří byli v boji zřejmě ranění - kudy projížděli, objevovaly se na dlažbě tmavnoucí krůpěje krve, výraz jejich nápadných tváří se však vůbec nezměnil.

"Dobrotivá Arel!" zasténal Graum. "Přehnali se přes Blížence, jako by to byla jen tlupa ozbrojených sedláků...!"

Rosanna neodpověděla, ale usmála se tak pyšně, jako by otrhance sama zverbovala a vycvičila.

Žebrák se mezitím opět přiblížil. Gorduin si ho už už chtěl vzít na mušku, pak se rozmyslel a spustil zbraň.

Rosanna vykasala plachtu, vyklonila se, a žebrák, jedoucí teď už krokem, se před ní opět uklonil.

"Prosím o prominutí za tu mezihru před chvílí, drahá dámo," začal nenuceně, jako by se právě setkali v nějaké plesové síni. "Nemohl jsem se představit a nemohl jsem tě ani ujistit, že naše úmysly jsou poctivé. Mé jméno je Timul cwa Anrem; pokud jde o můj původ, ten je šlechtický, ale mé sklony patří spíš vagabundovi - podle druhých jsem ten, kdo se dopouští urážky Veličenstva, znesvěcuje kostely, co víc, odvrací se od víry, každopádně štvanec bez domova, stejně jako ostatní. Rád bych ti pomohl, jestli dovolíš. Seběhlo se to tak, že jsme se dozvěděli o všem a..."

Alyr a Graum zasykli oba najednou - opravdu zuřivě.

"... a rozhodli jsme se, že pro tuto ušlechtilou věc se budeme bít dál, pokud k tomu bude příležitost. Duhový démant, v místě vypěstovanou květinou, může člověk uloupit kdykoli - ale tvůj úkol je mnohem důležitější, a zdá se ovšem, že to bude i větší vzrušení..."

Rosanna se i proti své vůli usmívala, ale na odpověď jí nezbyl čas. Žebrák jí vesele zamával, pak vyrazil kupředu.

Teprve tehdy poznali cestující svatý symbol, visící podivnému cizinci na krku.

Byl to Sokolí měsíc bohyně Arel.

DRUHÝ DÍL

Antožina říše

Bohové!

Kdybychom mohli číst Knihu
osudu a mohli vidět proměny času
Hory se k horám sklánět a jak
starý Ynev znuděný sám sebou
splývá do moře a že břehy oceánu
se mohou stát těsnými Antože;
Jak kolotání plní kalich
Novým a novým nápojem -
žasli bychom dozajista!

Gerum Olofra: Svatokrádežná Píseň (část)

1.

Gorduin předal otěže Graumovi, vstal a otočil se dozadu. Pár Blíženců, kteří přestáli útok otrhanců, se vyhouplo na koně. Ujížděli ven z města, aby svou práci dokončili na dlouhém molu, vybíhajícím do jezera, na některé ze zakotvených lodí, snad ve vodě. Pobízeli jeden druhého ostrými hýkavými zvuky, jejich čepele blýskaly v měsíčním světle falešným stříbrným leskem.

Bard se levou rukou přidržoval kostry vozu, na níž byla napnutá plachta, pravou paží vysunul a střílel.

Neozval se žádný šramot. Jediný kůň neupadl, jediný toronský lovec nespádl ze sedla - rychlé a přesné zásahy ale uvolnily lano, které drželo vnější lehké mřížové. Pod klenbou se o minutu později všechno rozhoupalo. Ve vzduchu se vlnily uvolněné konce kotoučů, z rozstřílených lamp stříkal na všechny strany olej, do Blíženců, uvězněných za

mřížemi, se zakously plameny. V této zkoušce by neobstáli ani sebelépe vycvičení jezdečtí koně: pořadě shazovali své jezdce, nelítostně dupali po každém, kdo byl tak neopatrný a zůstal v jejich blízkosti...

"Před námi!" vykřikl Graum.

V otvoru plachty se objevila Alyrova hůl. Do skupiny, snažící se odříznout cestu k molu, uhodil žlutý blesk. Těžký povoz, zbavený kol, který toronští špioni s obrovskou námahou dotáhli doprostředka, jako by někdo odfoukl - uprostřed hlučného praskání a praštění spadl mezi čluny vytažené na souši, čekající na dehtování. Gorduin opět svěřil svou kuši goblinovi a pevnou rukou zarazil koně. Ani Mac-Lier neotálel: řítil se vpřed a vrhl se s nožem na tměny koňského postroje.

"Do sedla," zasyčela Rosanna. "Podél zdi se ještě můžeme dostat k některé bráně na souši. Vůz tu zůstane. Teď už..."

"I já zůstanu," pravil nekromant. "A vám bych doporučoval dát se jinou cestou. Tam nahoře se ještě může skrývat Graum, já uháněl v patách. Když uviděl krčící se lidi z města, křičel na ně:

"Ten vůz, co zůstává za bránou, je majetkem Edvina, bydlícího v ulici Kolářů! To, co najdete pod plachtou, si mohou nechat ti, co to potřebují! Jinak," - dodal, když se zbavil své dokonalé masky - "... nejsem trpaslík!" Doufal, že to vysvětluje mnohé.

Gorduin se otočil, zašeptal něco svému bílému hřebci do ucha - potom skočil i se Salinou na palubu alidaxské galéry. Goblin a Mac-Lier ho následovali okamžitě, Rosanna trochu váhala. Otrhanci dorazili na břeh, pobízeli jeden druhého i své koně, a pořade zopakovali bardovu produkci.

"Skvělé, skvělé!" rozplýval se pohledný velitel. "Třikrát hurá hrdinovi, který opatřil a ubránil jeden z nejtřeženějších pokladů Alidaru!"

Lodníky - živé mrtvoly - jako by to uši drásavější provolávání vyburcovalo: dali se do práce. Zatáhli můstky, spustili vesla, galéra se pomalu otočila přidi na otevřenou vodu. Zbývající alidaxští důstojníci nehodlali snášet společnost dobrodruhů a raději se rozhodli pro koupel.

"Oprav mě, jestli se mýlím," zabručel Graum, který se objevil vedle Gorduina, "ale vypadá to tak, že jsme před chvílí ukradli galéru... Celou zatracenou galéru!"

Bard pomohl Salině ze sedla. "To je Alyrova zásluha," přiznal s úsměvem. "To on zařídil, aby mužstvo poslouchalo nás. Je to tak lepší: ke kormidlování takového plavidla je potřeba víc než vítr a štěstí."

Galéra neustále zrychlovala, klouzala po vodě v slábnoucím modrostříbrném svitu měsíce. Na hradbách Alidaru vzplály strážní ohně - knížecí vojáci v zarputilém boji získali zpět svá postavení. Pod hvězdným nebem se rozléhal vítězný pokřik.

Gorduin odstrkoval živoucí mrtvoly, pletoucí se mu do cesty, pospíchal na přední palubu a hleděl do dálky. Odhadoval, že potrvá dvě, až tři hodiny, než najedou na mělčinu v tichém zálivu na východním konci jezera. Zásoby, nahromaděné na galéře, budou stačit třeba až do Doranu i pro společnost, která se náhle tak rozrostla... Pokud tam ovšem vede cesta otrhaných dobrodruhů. Přistihl se, že se usmívá. Rosanna si určitě už dlouho nemusela poradit s tolika obdivovateli: jak je udrží na uzdě, to je její starost. To nejhorší mají každopádně za sebou. Mají vlajku, mají dívku, teď už se musí objevit jen knížecí kapitán, no a ten tajemný zrádce. A pak...

"Gorduine!"

Otočil se na patě, podal ruku Salině, spěchající nahoru po strmých dřevěných schůdcích. Dívce v patách, jako groteskní stín, běžel Graum.

"Za námi!" vykřikl. "Podívej se? Voda se rozestupuje!"

Byl to ovšem nesmysl, to věděli všichni... a přece všichni beze slova civěli, ta podívaná si je podmanila. Podobné úkazy vyvolávají někdy mělčiny a bludné proudy - ale jen na dalekých mořích, o jejichž divech se zpívá v písních a baladách námořníků. Bard, který nedávno viděl nestvůru žijící v hlubinách Anublienu, poručil veslařům, aby zrychlili. Pohledem blýskl po Salině.

"Už jsi někdy slyšela o takovém kouzlu?"

Dívka potřásla hlavou. Jako očarovaná sledovala stále se prohlubující brázdu, do níž jako by nějaká neviditelná, tajemná ruka nasypala hvězdný prach; mezi vodními stěnami se rodil modravý žár, falešné ranní červánky... Otrhanci seskočili s koní, tlačili se u palubních planěk, jejich koně zděšeně tančili - věřili nebezpečí.

"Graume! Ke kormidlu!" zasykl Gorduin.

Goblin přeběhl přední palubu, pak začal s produkcí, při níž se tajil dech: zachytával se lan, tyčí, skákal z jedné veslařské lavičky na druhou, jako by se to celý život učil. Za okamžik zmizel bardovi z očí, ale o tom, že ke svému cíli dorazil, nebylo pochyb - galéra se začal otáčet, aby se vyhnula strašidelnému úkazu. Gorduin ve své bezmoci skřípal zubama, když uslyšel praštění tříštěného dřeva.

"Vesla na levé straně!" vykřikla Salina. "Okamžitě!"

Živoucí mrtvoly, připoutané k veslařským lavičkám na spodní palubě, si snadno poradily s kratšími vesly, z delších vesel však spoustu ztratily. Rosanna, na níž většina otrhanců na chvíli zapomněla, využila té příležitosti a od plic zaklela. Lodím moc nerozuměla, tolik ale věděla, že plachtění je pro pohyb lodi ještě složitější způsob než veslování. A oni spěchají minutu od minuty víc a víc...

Salina se zamyslela. S čelem pokrčeným pohlédla na Gorduina, pak si začala měřit námořníky, čekající s planoucíma očima na rozkazy.

"Poslechli by i mě?"

"Zcela určitě," odpověděl Ilanořan. "A máš-li ponětí, či je v takové situaci třeba dělat, zkus to, prosím!"

Dívka se zhluboka nadechla. Napřímila se - s harmonií jejích rozevlátých vlasů, zářících očí a štíhlé postavy soupeřit jen její důstojnost. Gorduin nevědomky ustoupil, ale zpozorněla i Rosanna: poznala krev královskou, když ji viděla.

"Ke kladkám!" vykřikla Salina. "Rozvineme plachty!" Živoucí mrtvoly poslechly s překvapivou hbitostí. Gorduin

uhnul z cesty mrtvole urostlé jak jedle, s rukama jak háky - chlapík mohl být ve svých nejlepších letech korzárem nebo třeba i králem pirátů - a vzhledl užasle k "oživlému" lanoví. Mohutná trojúhelníková plachta se spustila z výšky stěžně jako nějaký příkrov. Napínací kladky skřípěly. Všechny drážky vrzaly, praskaly a galéra vyrazila: barda by ani ve snu nenapadlo, že takový běžný úkon bude vyžadovat tolik práce.

"Po směru větru!" přikázala nyní Salina. "Napněte ta lana!"

Několik lodních délek od zádi a od stanoviště kormidelníka, kde se Graum trápil s velkým kolem a s nechápavými živými mrtvolami, vzplál blesk. Zahřmění hromu - pokud to vůbec zahřmění bylo - otřásl palubou, k smrti vyděsilo koně a ochromilo několik námořníků s planoucími pohledy. Jen stáli, jako v minutách před příjezdem dobrodruhů, když se je jejich důstojníci snažili přimět k práci..."

"Magie!" vykřikla Rosanna na otrhance. "Dávejte pozor!" Blesk vzplál i podruhé, na bledé tváře a ruce zaťaté v pěst dopadlo oslepující světlo. Brázda dostihla galéru.

Mohutné plavidlo se zakymácelo. Lopatky vesel se zvedly do vzduchu, sekaly vzduchem jako nožky ušlápnutého brouka. Lana praskala, živé mrtvoly přepadaly přes palubní plaňky a mizely navždy v naprosté temnotě, která náhle nastala... Bard už neviděl břeh. Pokud jde o to, neviděl ani záď lodí, ale ani svého vlastního koně; jeho smysly podivně otupěly, slova se v něm nakupila, řvoucí vítr Nicoty mu je zmrazil v hrdle. Salina ztratila rovnováhu, padala naznak - Ilanořanovi se v posledním okamžiku podařilo ji zachytit a přitisknout k sobě. Dívka se třásla.

"Pane Gorduine..."

"Oslovuj mě Tier, a uklidni se! Mysli na Karneliana! Mysli na svou lásku, pak se ti nemůže stát nic zlého!"

"Pro boha, co se to stalo?"

"Spolkla nás jedna..."

Slovo Brána zůstalo nevyslovené: opět se okolo nich rozsvětlo, nastalo světlo a příšerný hřmot. Galéra s ohlušujícím plesknutím dopadla na vodu a vřítla se do sytě zelené vlny, tyčící se před ní jako zeď. Přívál vody se přehnal přes palubu a nešetřil živé ani mrtvé; když se přehnal, snesla se slaná sprška, pak se dostavila hrůza jako starý, věrný přítel.

"Tiere..."

"Pst, děvče!" Gorduin vzal Salinu do náručí a shlížel dolů na střední palubu. "To co jsi udělala, bylo báječné. Tebe nám seslali bozi..."

Z okénka kormidelnické kajuty jim mával Graum. Působil příšerným dojmem ve svém promočeném oděvu, lepícím se mu na tělo - jako by mu jej zhotovil ve své dílně nějaký šilený alchymista. Graum nevypadal nijak nadšeně, ale šklebil se: tolik je pořádný dobrodruh povinován svému jménu.

Žebrák a Mac-Lier dorazili skoro najednou k Rosanně.

"Všechno v pořádku, má paní?"

"Pochopitelně..." Severská krasavice hledala pohledem Gorduina, Salinu a snad i balík obsahující vlajku. Když všechno uviděla, velice si oddechla. "A bude mi ještě líp, až někdo sežene pro mě a druhou dámu suchý plášť."

Anrem sklonil hlavu. "Tvé přání je mi rozkazem..." Vrhl rychlý pohled na Rosanniny cestovní šaty. Mdlý úsměv. - "Škoda jich, velká škoda."

Krásná dobrodružka se otočila na podpatku, zimomřivě se schoulila, potom se trochu vzpamatovala a zahleděla se do dálky.

Bylo kam se dívat.

Alidar zmizel, a zmizely i břehy. Od obzoru k obzoru se kolem nich prostírala Antožina říše: bezmocná galérie, unášená proudem, se pohupovala na hřebtech vln tam, kam ji hnál silící mořský vítr. Na pravé straně dosahovala uvolněná lana do mořské pěny, na konci s nimi lhostejně zápolil námořník - živá mrtvola. Rosanna usoudila, že tímto tempem mu bude trvat aspoň čtvrt hodiny, než se dostane na palubu - pokud se tam vůbec dostane. Sama nevěděla proč, ale přistoupila k němu a vytáhla ho nahoru. Promodralá tvář mrtvoly zůstala lhostejná. Na malíku levé ruky měl stříbrný prsten pokrytý patinou - erenská práce.

"Jdi po své práci!" Rosanna se pokoušela přísností zakrýt své ohromení. "Do východu slunce ať je tu pořádek!"

Fantom, který snad kdysi mohl být i Ereňanem, potácivě vykročil, ale uposlechl. Jeho druhové, které přívál vody ušetřil, se pomalu odvážili na palubu a opět se pustili do práce. Otrhanci se pokoušeli uklidnit své vyplašené koně. Fialové chvění na východním horizontě oznamovalo svítání.

Gorduinovi neušlo, že se Salina chvěje. Už už si stahoval s ramen černý plášť, když si uvědomil, že i ten je promočený. Vždyť to není jeho vlastní.

Navíc jsou pryč i oba mé meče...

"Pojď," zašeptal. "Je načase najít kapitánovu kajutu. Snad tam budou i suché šaty."

"Kde to jsem?" zeptala se dívka sotva slyšitelně. "Kde?" "Někde na moři," pokrčil bard rameny. "Spolkla nás 'Brána', to je vlastně..."

"Já vím, co je Brána," usmívala se chabě Salina. "Teď už jen nevím, jak se to mohlo stát. Mágové z města..."

"Mágové z města jsou břidilové," mávl rukou Ilanořan. "Taková produkce daleko přesahuje jejich síly. Mnohem pravděpodobnější je, že sice se zpožděním, ale dorazil nějaký velice mocný toronský čaroděj. Zastavit už nás nemohl a tak v rychlosti vymyslel... tohle."

Došel v řeči až sem, když se dole, někde v hlubinách galérie, rozlehl smrtelný výkřik.

2.

Bard dostihl úpatí schůdků, vedoucích na střední palubu už jako třetí: předběhli ho Arelin kněz i Mac-Lier. Rosanna

dělala všechno možné, aby se tam dostala, ale otrhanci jí sice zdvořile, ale velice rozhodně zastoupili cestu.

"To je práce pro muže, milostivá paní... Nevystavuj se zbytečně nebezpečí!"

Gorduin si konečně mohl pořádně prohlédnout vůdce potulné společnosti. Šlechtické rysy, pohled otevřený a snad ještě otevřenější myšlenky - ke svému úžasu zjišťoval, že dlouho už ho osud nesvedl s tak přímým člověkem. Špinavá tajemství, postranní úmysly - nikde nic. Vědomí blízkého nebezpečí vyloudilo na semknutých rtech slabý úsměv, v pravé ruce blyštěl runami bohatě zdobený meč...

"Ty dveře!" zasykl Mac-Lier. Dva otrhanci okamžitě vyrazili a sekerami s krátkými topůrky se vrhli na překážku. Byl to více nerovný "zápas" a netrval dlouho: kování povolilo, cesta byla volná.

Ve vlnách se na ně vyvalil pach zmaru. Tady dole se sténání veslujících živých mrtvol stalo mnohem žalostnějším, prkna podpalubí byla už dávno-dávno pokrytá limonkou a plísni. V úzké uličce se na druhém konci mezi bílé skvrny mísily skvrny krvavě rudé: u zdi klečel alidaxský důstojník a třesoucí se rukou se pokoušel uchopit rukojeť dýky, trčící mu z boku. Když uviděl přichozí, otevřel dokořán ústa, ale už mu zůstala síla jen na zachroptění. Světlo v jeho očích pohaslo a mrtvý přepadl kupředu, než se k němu Gorduin a jeho druhové dostali.

Bard pohlédl na meč, ležící vedle důstojníka, potom jej zklamaně odkopl. K úžasu okolostojících se v jeho ruce náhle objevila dýka. Připravený k boji, překročil jako první další práh.

"Odhoď zbraň, pane! Nejsem tvůj nepřítel!"

Úzkou místnost - v dávno uplynulých dobách opravdové slávy Alidaxu - používali ke skladování zásob. Velká část prkenné podlahy zůstala světlejší, v prknech se táhly hluboké brázdy, vyryté hranami těžkých beden, posouvaných sem tam. Na těchto prknech ležela mrtvola dalšího důstojníka. Krvavé skvrny hyzdily podivný mechanismus, roztahující se za ním - krvavé skvrny byly i na oděvu muže, který se pomalu zvedal naproti bardovi.

"Nejsem nepřítel," opakoval cizinec. "Nemám zbraň, jak můžeš vidět. Už sotva chodím. Prosím tě, pane..."

"Jsi Toroňan," konstatoval Gorduin. Něco mu našeptávalo, že by s tímhle chlapíkem měl okamžitě skoncovat. Ale zdravý rozum zvítězil. "Dokonce, jak se na tebe dívám, jsi bojovník císařské jízdní gardy. Před chvílí se ti podařilo skoncovat se dvěma alidaxskými, a sám jsi zůstal nezraněný: nemáš proč si ztěžovat. Jaký vítr tě sem přivál, pane?"

Mac-Lier se postavil vedle barda. Špička jeho meče mířila na hrdlo muže, vypadajícího jako Kyr.

"Toho člověka už jsem viděl. Ubytoval se v Dračím hřbetu zrovna jako my," zašeptal. "Je to špion nebo vrah; je načas..."

"Zpátky!" vykřikla Rosanna, která se konečně dostala až k vyraženým dveřím. Srdce jí divoce bušilo. "Neubližujte mu! Jeho zápěstí! Podívejte se na jeho zápěstí!"

Toroňan s mdlým, zmučeným úsměvem natáhl před sebe ruce. Provazy, jichž se mu před nedávnem podařilo zbavit, mu na obou zápěstích způsobily hluboké, bolestivě vypadající rány.

"Dotáhli mě na tuto krásnou galériu jako vězně," řekl chraptivě. "Pokud se nemýlím, hodlali mě pověsit na hlavní stěžeň. Jak říkali, zradil jsem říši, zhanobil jsem císaře. Podle nich jsem měl nečinně strpět, aby připravili o život jednu urozenou dámu. Dámu, pro níž..."

Jeho pohled teď blýskl po Rosanně. Zmlkl.

Lovec lidí, připravený ke skoku, pozoroval váhajícího Gorduina. Cítil, že v tomto případě se může spoléhat jen na jeho úsudek.

"Jestli myslíš, že by nám mohl uškodit, okamžitě s ním skoncuju," zamumlal v tajném jazyce Severní země. "Lže ten chlapík?"

Bard potřásl hlavou. I on pohlédl na Rosannu - se stěží skrývanými obavami.

A trhl sebou, když uslyšel žebrákův zdušený výkřik. Anrem si vůbec nevšímal Toroňana. Ukazoval za něho, na mechanismus sestavený ze dřeva, z mědi, ze stříbra a kdo ví z jakého ještě materiálu.

Uprostřed bizarní, mohutné klece, mezi tyčemi, kotouči a zrcadly visel s rozprostřenými křídly mrtvý pták s vybledlým peřím...

"Počkej!"

Ale velitel otrhanců už vytrhl jednomu ze svých druhů z ruky sekeru a s klením udeřil do toho bezbožného výtvaru.

"Čáry, kouzla!" vykřikl Toroňan a začal couvat. "Dávejte pozor! Tomu ptákovi se nesmí nic stát!"

Žebrák po něm mezi dvěma ranami vrhl pohrdlivý pohled a s dvojnásobným elánem pokračoval ve své práci. Razdva rozsekal všechno, co mohl, ptáka vytáhl něžně z klece. Držel ho na dlani, jako by to byl drahokam nebo pravá perla.

"S pomocí téhle mašiny," mumlal císařský důstojník, "dokázala loď té čarodějnice v jediném okamžiku udělat tisíce mil. Ti dva, co zůstali vedle mě, uvedli tuhle mašinu znovu do chodu. Z jakého důvodu, to nevím. Mě si vůbec nevšímal - spoléhali úplně na má pouta. Ale byla to pouta mizerná - toto je důkaz!"

Gorduin zasunul svou dýku zpět do pouzdra, které měl upevněné na předloktí, potom podřepil, aby prohlédl i druhého padlého. Barda ovšem i nadále to i ono uvádělo do rozpaků - ale stačilo mu vrhnout postranní pohled na Rosannu a toronského důstojníka, aby pochopil, že se svými otázkami musí počkat. Konec konců říkal ten chlapík pravdu. Dostal se na palubu jako vězeň. Zřejmě se dozvěděl, že ženě ze Severu hrozí nebezpečí, takže se vypravil, aby ji upozornil, snad jí spěchal na pomoc, jak se na džentlmena starého ražení sluší. Prastarý vzorec, prastaré ponaučení: láska (stejně jako rovnost) nezná hranic...

Anrem strčil hřbetem sekery do svatokrádežního mechanismu - těžká konstrukce se převrátila a rozsypala se na kusy. Zrcadla popraskala. Na místě, kde býval pták, se objevil zásvit, potom pohasl.

"A jak je to teď, s tou magií, pane hrabě!" zajímal se nevinně jeden z otrhanců.

Toroňan, který stále ještě pozoroval Gorduina, pokrčil rameny. "Všichni voníte mořem. Vlnobítí je silné, fouká čerstvý vítr, a navíc se brzy rozednívá. Z toho všeho jsem musel usoudit, že jsem se svým zásahem přišel pozdě. Alidaxští otevřeli Bránu, a my jsme jí propluli. Plavíme se na otevřené vodě, a kam plujeme, to zřejmě vědí jen bozi..." Rozhlédl se.

"Ať oni tedy řídí naše cesty a jsou k nám milosrdní!"

"Toroňan sem, Toroňan tam, tohle řekl pěkně," přikývl uznale otrhanec. "Mluvil dobře, že? To se mi líbí."

Na tváři císařského renegáta zazářil úsměv. "Stal se ze mě nikdo," řekl tiše, hledaje Rosannin pohled. "Už nejsem víc vojákem říše. Toho všeho jsem se zřekl v naději, že bych mohl dosáhnout jedné věci - a zatím jsem ničeho nelitoval. Darujete-li mi život, budu vám vděčný. Pokud ale chcete mou krev..." Otočil se zády k mečům, "...do pekla s vámi!"

Mac-Lier pohlédl úkosem na Gorduina, pak na Rosannu, potom sklonil meč. Žebrák ukryl ptáka na své hrudi a zachmuřeně přikývl.

"Tak tedy žij," řekl Ilanoňan s nechutí.

Jásot otrhanců ho skoro ohlušil.

Uchopil Salinu za ruku a chodbou, páchnoucí rybinou, ji vedl zpátky na palubu. Byl neklidný, ale neviděl důvod sdělovat to své chráněnce. Budou mít starostí dost a dost i bez toho.

"Je načase, aby ses převlékla."

Ale dívku nemohl oklamat. "Lituješ toho. Už teď toho lituješ!" žasla. "Máš vážný důvod, abys tomu toronskému nedůvěřoval?" Mimoděk ztlumila hlas, třebaže živý člověk se sotva mohl vyskytnout v jejich blízkosti. "Vždyť jsi říkal, že nelhal..."

Takže zná tajný jazyk - pomyslel si bard. Jaké stvoření! Členové cechu nepřeháněli: opravdový poklad!

"Nelhal," opáčil. "Je to skutečný hrdina. Osobodil se z pout. Sám vyřídil zbylé Alidaxy, kteří nám ještě mohli nadělat spoustu starostí. Rozhodnutí, co s ním uděláme, nechal na nás. To všechno je moc pěkné. Ale..."

"Ale co?"

"Rosanna," zamumlal Ilanoňan. "Ten chlapík od prvního momentu staví na její náklonnosti. Jak si může být svou věcí tak jistý? A jak může Rosanna k němu mít takovou důvěru?"

Salina se zasmála od srdce. Viditelně se jí ulevilo: jako by počítala s něčím mnohem horším.

"I to je druh kouzla, pane Gorduine. Říká se mu láska..." "Ten cít znám," sevěl rty bard. Ale nic bližšího k tomu neřekl.

Prohledání galérie jim trvalo dvě hodiny, a tuto práci - jak to formuloval Žebrák - vykonali zcela bez nároků, spíš pro pořádek. Každý z otrhanců se vyznamenal, ale nejlepším výsledkem se přece jen mohla pochlubit Salina, která v jedné tajné příhradce ve velitelské kabině narazila na nejdražší poklad ynevských námořníků - na mapy, tabulky a nástroj, který nazývali Kradovým palcátem.

"Slouží k určování postavení nebeských těles," vysvětlovala Gorduinovi. V široké pánské košili, v námořnické blůze s vyhrnutými rukávy, s vlasy staženými dozadu, vypadala téměř jako dítě. Opravdu rozkošné dítě. "Není to nástroj nejnovější, ale snad nejspolehlivější. Potíž začíná tam, když člověk zrovna nevidí ani slunce, ani měsíc, ani hvězdy..."

"A co si počne někdo jako ty, když všechna věda selže?" zajímal se bard. Jistota, že od mořského dna je dělí dobré čtyři míle a od příšer, žijících ve věčném přitnutí ani tolik ne, ho totiž znepokojovala. "Nebo když se setká s nepřítelem a má pocit, že tato nedozírná říše je pro oba příliš malá?"

"Když jsme bezradní, uděláme přesně to, co nedávno navrhoval náš toronský přítel: modlíme se k bohům," smála se dívka. "A když dojde k boji, záleží jenom na tom, jak silná je kostra lodi a jak snadno ovladatelné jsou plachty - a jak daleko dosáhne vrhací zařízení a zbraně plivající oheň!"

Graum, který se babral s kotouči lan - kormidlo po dlouhém přemlouvání opět svěřil živým mrtvolám - uznale mlaskl. "Plivající oheň! To se mi líbí."

"Líbil by se ti i jejich účinek," ujišťoval ho Gorduin.

"Říká se, že jejich plameny neuhasí voda, nezastaví je ani magie, během poslední velké války, ještě než jsme se ty a já narodili, zničili z moře těmito zbraněmi město Arguren, a jsou lidé, kteří tvrdí, že pod popelem spálených zdí, v hloubi zborcených sklepů, jsou až dodneška žhnoucí oharky."

"Dobrotiví bozi!"

"Ti s tím nemají nic společného."

Zůstali při tom, že se všichni tři pustí do studia tabulek. Pořadě přicházeli otrhanci, kteří v hávech bývalé čarodějnice, zdobených jejím erbem, už vůbec nevypadali jako otrhanci. Žebrák si je s uspokojením prohlížel, potom se uklonil Rosanně, která sem vpadla v Mac-Lierově doprovodu. Zdálo se, že vývoj událostí ho naplňuje uspokojením.

"Kde zůstal náš nejnovější spojenec?" zeptal se Gorduin.

"Hrabě Gangwel odpočívá..." Severská kráska vyslovila to jméno se zvláštním důrazem. "Byl by se k nám velice rád připojit, ale rozmluvila jsem mu, aby se zúčastnil obřadu. Měla jsem pocit..."

"Že by to ani Narim nechtěl," pomohl jí lovec se sokolí tváří. "Jste připraveni?"

Gorduin kývl, že ano, a vykročil ke dveřím. Jeho druhové ho následovali.

Seřadili se na uklizené střední palubě, stáli němě ve stínu obrovitě plachty. Slunce se občas skrylo za vysoko plujícími oblaky, a vypadalo to, jako by světem táhly ve velkých skvrnách světlo a tma. Galéra v přímém kursu klouzala k jihu.

"Připadl mi úkol," pozvedl hlas bard, "abych promluvil ve jménu Spojenectví. Kněz by snad byl při této příležitosti vhodnější, ale ten jediný, kterého osud postavil po našem boku, usoudil, že se nemůže důstojně rozloučit s bojovníkem, jehož neznal. Svěřujeme tělo našeho druhá, Narima, milosti Antožině, svěřujeme mu Narima, který se příliš brzy zasnoubil se smrtí, který šel v ústřety svému osudu, Narima, který má a bude mít jméno, ale vlast už nikdy více." Pokročil, s pomocí Mac-Liera zvedl padlého na zábradlí. Mrtvý lovec lidí byl teď přikrytý vlajkou padlého na zábradlí. Mrtvý lovec lidí byl teď přikrytý vlajkou protkanou runami - nalezenou vlajkou Rudých bohů války ze Severu.

Žebrák a jeho druhové zvedli k počtě meče. Graum pohlédl na Rosannu - v dívčiných očích se opět zaleskly slzy. Napadlo ho moudré učení předků; tušil, že této myšlenky se bude zbavovat ještě obtížněji než hořkosti.

Krevní msta nemá začátek - a nemá ani konec... "Pravda," šeptal. "Je to pravda."

Vlajka se zatřepetala, když z ní jako z improvizovaných nosítek sjela zátěž do vody. Gorduin se ohlédl. Jeho pohled se zastavil na Rosanně. "Pomoz mi!"

"Nemůžu..."

"Ale ano, můžeš. Salina se musí starat o řízení lodi. Jestli nám štěstí vydrží, a nezhorší se ani počasí, mohli bychom dorazit až ke Karnelianově ostrovní říši, poslat vzkaz do Doranu a ukončit naše poslání. O tuto věc - ukázal na složenou vlajku - se od teďka musíš starat i ty. Přístup blíží!" Rosanna nejistě uposlechla.

"Dotkni se jí!"

Rosanna tak učinila.

A zachvěla se.

Hedvábí?

Bylo to tak, a bylo to víc než hedvábí. Živé tělo, tělo prastaré bytosti, která toho hodně viděla - vyzařovala teplo a hovořila k ní. Nevyprávěla tajemství, jen příhody. O těch, kteří se jí zmocnili, kteří pod ní došli slávy, kteří pod její záštitou předčasně odešli do hrobu - a o těch, které kromě ní nikdo neznal a ani je nikdy nemohl poznat...

"Dýchá", žasla. "Žije!"

Salina přikývla. "Velice mocný kouzelný předmět. Někdy v noci zpívala, ale neslyšel to nikdo jiný, jen já." Usmála se. "Řekla mi, že budu moc šťastná."

"Bude tomu tak," zamumlal Gorduin. "A teď..."

"Okamžik!" přerušil ho Mac-Lier. "Přicházejí nám návštěvníci."

Skupinu dobrodruhů obestoupily ve velkém kruhu živé mrtvolky. Ani jedna z nich se nepohnula. Jejich žhnoucí oči se upíraly na vlajku. Ústa měly pootevřené v tiché, jak se zdálo, věčné vroucnosti.

"Možná, že i jim ten předmět něco vyprávěl," soudil Žebrák. "Ať je tomu jak chce, střežte ji dobře! To mi našeptává Arel, vězte jejím slovům..."

Salina víc nepotřebovala: pevným slovem, s rozhodností hodnou skutečného kapitána, opět přiměla mužstvo k práci: vesla zabrala, plachty nadouval čerstvý severozápadní vítr. V dálce prosvítaly břehy ostrova Sindvil, v modravé mlze tonuly kužele vulkánů. Okolo zádi lodi přelétali rackové, potom, jako by je vyděsily mrtvolky babrající se s lany, letěli s pronikavým křikem dál.

Rosannina dlaň ještě stále spočívala na hedvábí vlajky. Bylo zřejmé, že v mysli je daleko. Její rysy ztvrdly, oči mdle zářily jako roztavená ocel.

Trvalo hezkou chvíli, než pochopila a přijala to, co jí věštila vlajka.

3.

Gorduin v den pohřbu jedl málo, málo spal - i tak o dost víc, než na kolik si zvykli v útrapách uplynulých týdnů. To, že by si měl odpočinout po duševních strážních, ztratilo význam po prvním doušku alkoholu, při třetím už se mu to málem zdálo zábavné. Shodil holinky, z koší a halen, které našel ve skladišti, si složil polštář, natáhl se a ihned začal dřímát. Jako poslední dobou tak často snil opět o bílém vlkovi a sokolu stěhovavém. Pomalu se mu navracela síla, do jeho vědomí proudila magická energie; jak se pohnul, když se obracel, chvěla se okolo něho ve vzduchu záře, po tom, jak povzdychl, se stáhla zpět do jeho těla a pohasla. Plémě vládnoucí nebeské říši (Gerum, jeho Mistr, je nazýval brádky) mu ze své vůle opět vrátilo jeho moc, byl připraven na všechno - s jedinou výjimkou.

Cítil přítomnost vlajky. Vycítil i volání z ní proudící, ale rozhodl se, že se mu nepodvolí. Volání sirén starobyklých run se jen usmíval. Netoužil ani po moci ani po vázanosti, ale cítil, že někdo z jeho druhů by obojí ochotně přijal. Někdo, kdo je určen k tomu, aby byl Bůh války...

Rosanna.

Neměl nijak zvlášť rád impulsivní, zlostnou, umíněnou a lehkomyšlnou dívku, ale věděl, že od této chvíle ručí za její život svým vlastním životem. Nebude lehké dát jí na srozuměnou, že její hříběcí léta skončila. Nebude to ani příjemné. Jenže je to zkrátka nevyhnutelné.

"Nenávidím tě!"

Je to tak lepší, krásná dámo. Jsem otevřená kniha. Listuj ve mně podle chuti - ale měj se na pozoru.

Ozývá se dusot koňských kopyt. Mezi hradbami staletého města vysoko vyšlehnou plameny; za jednou sochou se krčí muž, svírající kuši, jeho oči - to jsou přivřené oči nočního dravce... Loví, ale nevidí cíl: cíl mu zakrývá něco paličatého, něco nádherného; to nemůže v žádném případě zahubit! Co má dělat? Kus tmy na sebe bere lidskou podobu, pohybuje se, směje se. V pravici drží dýku s úzkou čepelí, otrávenou dýku... "Miluji tě..." Na skalním výstupku nad mořem zavýje v tu chvíli opět Vlk. Volá ho.

Bard se probudil.

Okamžitě vycítil, že něco není v pořádku. Salina, jejíž rovnoměrnému oddechování naslouchal, když se nořil do spánku, nebyla na svém místě. Kováním zadního okna kapitánovy kajuty nemilosrdně škubal vítr, dožadující se vstupu. Světlo prvního měsíce rudě barvilo stěny. Vodní tříšť tam venku vířila jako rubínové krůpěje; hřebeny vln se tyčily nad zádi lodě. Zlověstné vrzání lodního trupu bylo pro barda zcela novým zážitkem; vstal, hlava se mu točila, vykročil ke dveřím. Pach moře se nyní zdál mnohem pronikavější než před tím, v Gerumově domě na pobřeží, za bouře.

Za bouře...

Vykročil na palubu a v okamžiku byl znovu úplně promočený, ale skoro si to neuvědomoval: jako očarovaný hleděl na masy vody, valící se naproti němu. Živé mrtvolky lhostejně pracovaly, sem tam se některá přidržovala křížového ráhna stěžně nebo lana plachet a čekala na svůj osud. Vesla čněla jako les kopí, a když se přival vody přehnal po celé

délce galéry, zlomila se vpůli jako pouhá tříška. Nástavbu přední paluby smetla voda, ale dva velké vrhače kopí zůstaly na svém místě - prozatím.

"Držte se!" vznesl se Salinin výkřik pod lhostejnými hvězdami. "Kormidlo doprava, pane Gobline!"

Ozdobná příď galéry na vrcholu kyvadlového pohybu pohrozila nebeskému lampáři, známému jako srdce noci, pak se s hrůzou konečné platnosti obrátila k hlubinám. Gorduin se zachytil lodních planěk. Až v morku kosti cítil jistotu: co nevidět bude muset opět skočit a plavat. Graumovi se ale podařilo způsobem, hraničícím se zázrakem, zůstat pánem situace - třebaže svým manévrem rozdrtil na padrť i zbytek vesel na levém boku, plavidlo se dostalo do vodorovné polohy, a poměrně klidně, obklopeno strmými masívy vln, klouzalo dál.

"Upevnit kormidlo!" přikázala dívka. "Nehýbejte se!"

Bard se přikláněl k tomu, že ji poslechne, potom se vzmužil, překonal nevolnost, postupoval podle zábradlí, zachytával se, až k zadnímu kormidelnímu stanovišti. Na úpatí schůdku se krčili otrhanci, přivítali ho zachmuřeným kývnutím. Mac-Lier se lopotil s kotoučem lan vedle Saliny. Goblin s tváří zešedlou svíral velké kolo - jeho pohled prozrazoval, že toho všeho má plné zuby.

"Rosanno!" zasykl Ilanořan.

"Tady jsem..." ozvala se krásná dobrodružka zpod plachty, napnuté zjevně ve velkém spěchu. "Jsem v pořádku." "Toroňan...?"

"Když to začalo, ještě spal jako ty. Probudil se, běžel dopředu, aby pomohl s plachtami. Dostal se k přednímu stěžni, když se přes nás převalila první vlna. Výsledek sám vidíš. Ztratili jsme čtyři živé mrtvoly, i hrabě byl zraněn, ale podařilo se mu dostat se zpátky. Teď..."

"Takže je v dobrých rukou," konstatoval bard. "Co se stalo?"

"Našli nás," odpověděla okamžitě Salina. "Dostali jsme strašně silný jižní vítr. Fouká už dobře čtyři hodiny; a kdykoli se pokusím o otočku, obrací se spolu s námi. Skoro jsme se převrátili, než jsem pochopila, co má v úmyslu." "V úmyslu?" vybuchl jeden z otrhanců. Salina umíněně přikývla. "Obloha je bez mraků, voda několik mil odtud hladká jako zrcadlo. Co je to za vichřice? Co je to za vichřice, která nás vytrvale žene k severu, přímo k toronskému pobřeží? Bardovi to stačilo. "Rychlost?"

"Větší než je žádoucí, Tiere. Jsme bezmocní. Za svítání dorazíme k špičce poloostrova Narvila. Nezmění-li se počasí, nevyhnutelně najedeme na mělčinu. Bude-li nás ta "vichřice" unášet k severovýchodu, bude konečnou stanicí přístav v Shuluru - jestli nás dřív nepošle ke dnu císařská karakal." "Zlořečené kouzlo čarodějů!" mumlal Žebrák. "Už jsem o tom slyšel. Co budeme dělat?"

"Mohli bychom vytáhnout alidaxskou vlajku," řekla Rosanna. "Na chvíli by nás určitě ochránila. Ale v blízkosti hlavního města na nás zřejmě čekají ty nejlepší válečné lodě a starostlivě poučení velitelé. Naproti Shulurskému zálivu je ostrov čarodějů - na okolních vodách nemůže jejich zraku uniknout živá duše!"

"Svatá pravda." Zraněný Toroňan suše zakašlal. "Ještě v noci musíme opustit loď. Snad jen s jedním lehkým člunem..." "...abychom se stali snadnou kořistí," dokončil za něho Graum. "Děkuji, o to nestojím!"

"Mimoto," poznamenala Salina, "už nám ani nezůstaly čluny."

Rosanna se ztěžka postavila, odhrnula plachtu a přešla k Salině. Gorduina se zmocňovala zlá předtucha, když viděl výraz její tváře. Chtěl promluvit, potom si vzpomněl, co všechno se dívce přihodilo v uplynulém dnu - a rozhodl se, že počká.

"Ten vítr nás hlídá a nepustí," začala severská krasavice; její hlas zněl překvapivě klidně. "Loď nemůžeme opustit. Kouzlo nemůžeme zlomit, z pasti není úniku..." Její povýšený úsměv všechny překvapil - až na barda a ještě někoho. "Mělčin se ale nemusíme obávat. Nepřítel nás potřebuje živé: kdyby si přáli naši zkázu, už bychom tu nebyli. Poplujeme, poplujeme až k zálivu Shulur - tam kouzlo pomine!" Zasmála se. "Má-li to tak být, pánové, ať je to tak! Vždyť ta past nás i chrání. Když se vítr neutiší, neodváží se do naší blízkosti jediná loď, jediný prokletý zaprodanec čarodějů. Ještě nadejde okamžik, kdy budeme moci volně manévrovat. Pobřeží bude blízko, blízko bude ostrov; blízko bude i nepřítel, ale budeme muset jednat. Uděláme to, co můžeme udělat jenom my, hodíme jim rukavici, postavíme se proti nim!" Usmála se na Salinu. "Buď i nadále tak rozhodná, a zůstaneme naživu!" Rychlý pohled na Žebračka: "Buďte i nadále neochvějní, vysloužíte si slávu! A co se týče ostatních..."

"Uděláme, co bude v našich silách," zabručel Graum jménem lovce i barda, třebaže moc nechápal, co bude jejich úkolem. Síla vyzařující z Rosanny si ho úplně podmanila. A nebyl sám.

Na pár okamžiků panovalo u kormidelnického stanoviště ticho, jenom vítr nařikal v plachtovi. Vroucnost chvíle přerušil hrabě Gangwel: přistoupil k Rosanně a něžně ji objal:

"Jsi báječná, má drahá..."

Nejzapeklitější na tom celém je to - dumal Gorduin, zatímco se otočil k páru zády - že to jindy tak hrdé, tak nedostupné stvoření, jediným slovem, jediným pohybem neprotestuje..."

4.

Měli průvodce.

Druhý den kolem poledne se vynořili na bílých zpěněných vodách východní strany poloostrova Narvila tři- a čtyřstěžňové císařské karaky, samá vlajka skvostných barev, hrozivé ozdobné příďe, skutečný les plachet, na velitelských můstcích stáli opravdu zkušení, pečlivě vycvičení důstojníci. Graum, jehož Salina už brzo ráno vyslala do stěžňového koše, pozoroval Gorduinovým dalekohledem obzor a nepřítel; mohl spatřit přípravu toronské námořní pěchoty oděné v lehkých pancířích, a jako první uviděl i doky obrovského přístavu hlavního města říše. Ostrov čarodějů se zpoloviny ponořil, čněl tam naproti jako temná katedrála. Skalní útesy, lemující rozeklané pobřeží,

opracovaly vlny a vítr, že vypadaly jako dračí zuby... "Dobrotivý bože...!"

Pluli k snad nejrušnějšímu opěrnému bodu flotil celého Severu. Gorduin, který hlídal na přední palubě vrhače kopí přikryté plachtou, sdílel goblinův úžas. Nejednou procházel temnými uličkami Shuluru, jednou hledal azyl před svými pronásledovateli v labyrintu starého města; jedné měsíční noci spatřil i moře ze střechy jakéhosi paláce (ukryl se tam s jednou dívkou, které se v mladickém zápalu okamžitě zmocnil) - vzpomínal si dobře na ten pocit, který v něm vyvolala zářivá obloha zrcadlící se na vodní hladině, nebezpečí a polibky té dívky. Všichni ti, které viděl hemžit se tam dole, byli jeho nepřátelé a zároveň i jeho krev. Bylo to zvláštní, ale nacházel v té dvojakosti radost. Zřejmě proto, že - pokud nepočítal sám sebe - nenesl odpovědnost za nikoho, protože mohl být třeba i zamilovaný, a proto, že za falangou mečů - jak se později ukázalo, byly víc než křehké - číhající na něho, ho čekal velký svět...

Teď se zarputile usmál a pozoroval opatrně manévrující toronské válečné lodě. Dvě z nich se odvážily docela blízko - ostré výkřiky jejich kormidelníků nemohlo přehlušit ani hučení větru. Jeden ze čtyřstěžníků - nebylo pochyb o tom, že ten vedl celou eskadru - vytáhl řadu drobných barevných vlajek: žlutou, černou, modrou.

"Rozmlouvají," zamumlal jeden z otrhanců. "Kéž bychom jim mohli odpovědět!"

"I pro to nastane čas, milý rytíři, nastane co nevidět!" uklidňoval ho druhý. "Už jsi někdy viděl námořní bitvu, pověz?"

"Jenom na nástěnné malbě."

"Skvělé, skvělé! Budeš účastníkem jedinečné podívané, to ti slibuji!" Muž ukázal kolem sebe. "Protože co je zmatek jedné bitvy na souši proti vznešenosti této chmurné kavalkády? Národy, žijící u moře, se vyznají v tom, jak učinit ze své zkázy co největší podívanou. Poslyš! Během čtvrt hodiny na nás několik tuctů lodí vyhrlí kopí a šípy. Většina jich bude dštít oheň jako nějaký zatracený drak, a až bude v plamenech každá plachta, každé lano, každé druhé prkno, teprve pak nastane ten tanec! Meč proti sekerě, dýka proti trojzubci, člověk proti člověku, jak tomu kdysi bývalo zvykem. Kdo toho bude mít dost, bude si moci dopřát studenou koupel, třebaže ve zdejších vodách údajně číhají tisíce žraloků..."

První otrhanec pokrčil rameny. "Já neumím plavat. A nebudu se to učit kvůli pár ničemným toroňanům, to mi můžeš věřit!"

Mac-Lier, stojící Rosanně po boku, zavětlil. S fantastickou lhostejností a závidění hodnou působivostí si brousil čepel meče.

Zalesněné pobřeží poloostrova se pomalu začalo ztrácet v mlze - o to hrozivěji blíž vypadaly ale skalní útesy; goblin se domníval, že za nimi objevil hřbety lodí, zbytky stěžňů. Na tlejících prknech se usadily chaluhy, na nazelenalých, vlnami olizovaných kostech, byly přisátá ulity...

"Vítr!" vykřikl náhle toronský hrabě. "Vítr se utíhl!"

"Jenom se zmínil," řekla Salina. "Zmínil se a obrátil." Její rysy ztvrdly. "Vytáhněte bramovou plachtu! Kurs vpravo!"

Živé mrtvoly napjaly lana, potom ztuhly v nehybnosti. Hřmot vln, narážejících na mělčinu, se zdál stále silnější; Gorduin jasně viděl racky, odpočívající na strmých březích ostrova, a viděl i tisícileté zdi obávané pevnosti. Tam se skrývali nejmocnější černí mágové Severu, přímí potomci Mocných, kteří se vzbouřili proti poslednímu kyrskému panovníkovi; nejmocnější z černokněžníků, kteří byli považováni za mýtické bytosti už v dobách pradědečků dnešních návštěvníků, teď zapomněli na své plány a vyčkávali příjezd galéry... "Kormidlo doprava," poručila Salina. "Připravte se!" Před Graumem, dřepícím ve stěžňovém koši, se prostírala nepřehledná řada shulurských doků. Stovky otroků otáčely obřími koly, která přinášela vodu, zvedala břemena. Někteř nablízku, možná že v hlubinách země, hořely ohně, na tuctu míst se převaloval hustý kouř: tam bušilo zocelené srdce říše, by zásobovalo zbraněmi a krví kdesi v dáli bojující oddíly, které vedly boj ve jméno dávno zmizelé civilizace, kvůli několika zarputilým a zvrhlým...

"Nejdřív Alidar, teď ještě Shulur... Dostaneme se do pekla jako planoucí lidské pochodně, pánové!" smál se otrhanec, který neuměl plavat. "Ale kdo si odnese krásnou a hlavně pravdivou píseň oslavující naše skutky?" "Já," řekl Gorduin. "Slibuji."

"Slovo barda je slovem božím!" přišla srdečná odpověď. "Mně to stačí."

Jedna z karak se znovu odvážila do větší blízkosti, plula téměř souběžně s galérou na druhé straně hradby vln. Na vrcholech jejích stěžňů nebyly koše, temně tam strměly úplné pevnosti: Tisnilo se v nich po pěti lučištnících. Na hlavní plachtě toronský lev, blýskající tesáky a drápy, na menších plachtách gryfové s roztaženými křídly, koruny a mečíky; kapitán, obklopený svými důstojníky, stál s tváří nehybnou, civěl na Salinu, s vrkočem jeho bílých vlasů si pohrával vítr, pronásledující plavidlo. A hle, kapitán náhle zvedl pravici k pozdravu - jeho příkladu následovali i jeho druhové. Námořníci, seřazení u palubních planěk, svírali háky a čekali na rozkazy.

"Opravdový pán," zasykla dívka. "Ale jen ať to zkusí! Zbývá mu ještě několik minut..."

Mělčiny nechali za sebou. Buráčení vln se ztišilo. Citadela čarodějů teď ukázala přejíždějícím své severní, mechem obrostlé hradby - bašty, brány nikde, a chyběl záliv, chráněný před nárazy vln, vhodný pro přistání: vládci tohoto pustého kusu země zřejmě neměli v oblíbených návštěvníky.

"A co když na nás okamžitě začnou chrlít oheň?" zvažoval Toroňan; zahleděl se Rosanně do očí - "Mohli by to udělat..."

"Schopní toho jsou, ale přesto to neudělají. Nás chrání císařovy milované lodě: nemohou se k nám dostat tak, aby zároveň nepoškodili i své lodě!" Pokud šlo o tvrdý výraz tváře, mohla severská krasavice klidně soupeřit se Salinou. "Důvěřuj - a mlč!"

Dřív, než mohl užaslý hrabě odpovědět, byla pryč. Zmocnilo se jí podivné omámení. Zdálo se, že každé rozhodnutí je nasnadě, každý krok by se rozuměl sám od sebe, jakoukoli pochybnost zahnal kouzlo vlajky. Už se nemohla dočkat, až tu sílu uvolní - jen ať její záře oslepuje!

Gorduin jako by četl její myšlenky: oslovil ji s úctou, jaká přísluší veliteli nebo - no ano, Bohyni války.

"Ještě pár minut a hladina kolem nás se uklidní. Ještě pár minut, a obrácíme. Běž! Tvé místo je vedle Saliny a vlajky."

"Děkuji," zašeptala Rosanna bezděčně, potom se slabě usmála a dodala: "Kryj se, ano? Kdyby se ti něco stalo..."

Gorduin ji s veselým kývnutím nechal jít a doprovázel ji pohledem. Jednou - a jenom jednou - bleskl pohledem po hraběti, čekajícím u palubních planěk. Povzdechl.

I ty ses dostal k pokladu, císařský kapitáne! Dávej na něj pozor - ani já se nemohu starat o všechno a o všechny!

Okamžitě na to jako by se okolo nich rozprskla neviditelná bublina. Panorama byla až mrazivě ostrá: shulurské doky, les stěžňů pohupujících se po celé délce nábreží. Toronské lodě se ze dvou stran přibližovaly ke galéře, která teď plula bez plachet a vesel, a neustále zpomalovala. V tichu, které je zalehlo, slyšel Graum jasně supění mužů, tmácejících se s lany, jasně viděl oční bělmo střelců, svírajících samostřily.

"Ted!" vykřikla Salina.

Plachty alidaxského gigantu se pořadě rozvinuly. Na vlajkovém stožáru na zádi se runami zdobená vlajka božstev války šplhala do výšky, plála jako ohnivý jazyk.

"Kormidlo doprava!" praskl další rozkaz dívky, vychované v Alidaru. "Upevniť!"

Z karaky, která se odvažila nejbliž, se ozval vzteklý řev. Ocelové kostry se třemi rameny se s praskáním zahryzly do dřeva - napínající se lana ale ihned přesekli othanci příkrčení za palubními pláňkami. Šípy, určené Graumovi, se mu zdaleka vyhnuly: plachty nadouval čerstvý, přirozený západní vítr - a salamandr, zdobící příď galéry, který až do teď zíral na shulurský přístav, se začal pomalu otáčet proti císařské válečné flotile...

Gorduin už neviděl na druhé straně kapitána s přísným pohledem. Strhl plachtu z těžkých vrhačů kopí, zamířil na jícen chrliče ohně karaky, útočící zleva, a otočil páku. Masa, pokrývající hrot kopí, hustá jako smola, se okamžitě rozzhavía, střela rozčísila vzduch jako kometa a s vražednou přesností narazila do nadouvajících se měchů. Ilanořan zavřel oči.

Výbuch nafty rozmetl příď menšího plavidla, strhal jeho plachty. Trojstěžník se ponořil na pravý bok a rychle se potápěl. Po vlnách se rozběhl ohnivý koberec. Kouřová clona zahálila ostrov čarodějů.

O chvíli později přejela galéra dalšího nepřítele, který se jí nedokázal vyhnout. Jak hřbet karaky povolil, ozvalo se strašlivé praskání. Obávaný měch plival oheň k obloze jako nějaký drak v posledním tažení, stěžně se s hromovým rachotem zřítily do vody; Graum, s dechem zatajeným, pozoroval zoufale se zmítající námořníky, kteří to přežili - pak hlasitě vykřikl, když uviděl zápalnou střelu, letící k nim ze vzdálenější lodě.

Střely však zpravidla minuly cíl a žádnou škodu jim nezpůsobila ani kopí, svištící nad palubními pláňkami. Galéru chránil neviditelný štít, kouzlo vlajky vztyčené nad baštami na zádi; Salina je s rozhodností, příslušící knížecí nevěstě, vyvedla z dýmu a směřovala loď na otevřené moře.

Na palubě válečných lodí, kotvících v zálivu, se rozběhla horečná činnost. Rozvinuly se plachty: na všech černí jednorožci, zlatí orli, delfini a hvězdy. Vlajkové signály o překot ukazovaly nový směr plavidlům Torořanů a spojenců, mířícím do zálivu. Sedm z nich se pustilo po stopě dobrodruhů - zbylé čtyři karaky, jedna břichatá bárka nacpaná Orly, jedna rychlá karavela s vlajkou Mořských měst na vrcholu hlavního stěžně a jedna lehká koga.

"Goblinové," zamumlal se špatně skrývaným odporem goblin, když uviděl poslední plavidlo. Už chtěl zavolat na Gorduina, když se na mělčině dalo do pohybu ještě něco.

I to bylo břichaté jako bárka, ale nebylo to poháněné plachtami. Graum měl dojem, že se v tom velkém spěchu jen někde něco uvolnilo, ale manévry podivného plavidla ho rychle vyvedly z omylu. Když se pak svinuly plachty, zakrývající větší část paluby, usoudil, že dál už čekat nemůže: "Tiere!"

Gorduin si zastínil oči a pátral naznačeným směrem. Osmý pronásledovatel - na boku stál nápis vyvedený kyrskými znaky Oheň Sindvilu - si to namířil před karavelu. Bylo zjevné, že za pouhých pár minut bude v jedné linii s karakami a začne střílet na galéru.

A neuzíval k tomu lečjaké zbraně.

S paluby, jako mohutný bronzový ukazovák, čněla k obzoru namířená roura, kouřící v dračí hlavě s dokořán otevřenou tlamou. Bard odhadoval průměr ústí na dvě stopy - díky přátelství, které ho vázalo k Talmanovi, khareskému mistru zbrojírů, věděl bard to i ono o podobných mechanismech. Netušil, že se v toronských dílnách zabývají konstrukcí střelné zbraně takových rozměrů, a teď, když viděl hotový kus, ho zamrazilo. Ale první opravdový cíl se ukázal jako nevděčný. A byl by ho strhl sebou do náruči smrti. Tančil jako zrno prachu v té nesnesitelné temné záři - ale pár modrých očí mu nakázal, aby se zastavil, jediným mrknutím ho vytrhl z toho zničujícího víru. Najednou měl opět tělo. Tělo a bolest.

Jsi rychlý, Bratře. Rychlý a nebezpečný. Ale tvoje moc - promiň mi - je na něco takového příliš slabá.

Bard se svíjel v příšerných křečích. Za zavřenými víčky žhnula ohnivá koule a strávila každou jeho myšlenku.

Jednou jsi ke mně byl milosrdný - našeptával mi pár modrých očí. Stalo se to dávno, ale já jsem na to nezapomněl. Ušetřím tady tvůj život, a ušetřím i životy tvých druhů - můžeme se konečně setkat. Zapamatuj si to dobře - stejně jako jsem učinil já... Stín úsměvu. Co může být přednější než Bratrská láska?

Plamenná koule narazila do mraků, vyhasla. Ilanořan, jako velká, raněná šelma, zvedl hlavu. Pohled měl zamlžený slzami utrpení - zdálo se mu, že vzdalující se, holý ostrov, čára pobřeží Daumyru, se vlní. Dávka světelných střel bičovala vodní hladinu za zádi galéry, ale žár rychle bledl: z Pevnosti čarodějů už se nestřílelo.

"Gorduine!" vykřikly Rosanna a Salina najednou. "Gorduine!"

Objevil se vedle něho Mac-Lier, pomohl mu na nohy. Žebrák mu vnutil pár doušek silného vína, vonícího po medu lesních včel. Na tváři mu seděl nepokrytý úžas.

"Tys ji odvrátil," šeptal. "Odvrátil jsi ohnivou kouli vystřelenou z Daumyru! Zřejmě nosíš znamení bohů, pěvče; ať zachovají tvé zvyky!"

Gorduin překotně lapal po dechu. Obě paže měl strnulé, ještě je nemohl používat. Při zmínce o znamení se usmál, ale hned se zase zachmuřil: vzpomněl si na to všechno, co před chvílí slyšel na Temném místě.

A vzpomněl na loď, vyzbrojenou chrlíčem ohně, plující bez plachet a bez vesel...

S pomocí lovce lidí doklopýtal k palubním plaňkám. Vzdálenosti ho naplnily úžasem - jako by v tom ledovém přítmí nestrávil jen několik minut, ale roky. Z rozkousaných rtů mu na bradu stékala krev, ale neotřel ji: dokud krvácí, žije. Takové drobnosti jsou občas důležité. A pak... "Co může být přednější než Bratrská láska?"

"Je ti dobře?" vyptával se Mac-Lier. "Otrásl ses."

"To dělá ten vítr," zahučel Gorduin. Zhluboka se nadechl a znovu a znovu zatínal ruku v pěst, aby překonal chvění. Promluvil k němu čaroděj. Čaroděj ho nazval Bratrem. Nechal ho běžet. Proklaté záhady! A rok od roku je jich víc. Jakmile bude moci, pustí se za tím, aby zjistil, co-kdo vlastně je. Ten tam v citadele to ví dávno. Proč se s ním nepodělí o to tajemství. Zůstalo by to koneckonců v rodině...

"Dvě karaky obracejí!" volal Graum nadšeně. "A další dvě jako by..."

"Ke Kranovi s nimi!" Bard se vzmužil, stanul pevně na nohou.

"Kde je nejmenší loď?"

"Spustili kotvu. Na palubě je vidět pohyb. Vytahují vlajku. Počkej... Ano, je to císařská vlajka!"

Gorduin se ušklíbl. Čarodějové zahálají, ale flotila ne. Její velitelé prahnou po pomstě - kdo jim to může mít za zlé?

"Pár zmatených chlapíků dřepí u chrlíče ohně," hlásil goblin. "Jeden drží pochodeň."

"Připrav se, Salino!" vykřikl bard. "Máme bouři na krku!" Polkl. "Graume! Jestli uvidíš kouř..."

Nestačil větu dokončit. Jeho slova přehlušilo zahřmění, a všechny je oslepil blesk. Mimoděk se přikrčili, někdo potichu, jiný hlasitě proklínal toronské bohy a všechny ty duchy, jimž mohli zbrojící říše děkovat za svou moc. Galéra - za skřípění týraných lan - zahájila otočku, ale střely zdáli nepřilétaly.

"Vidím kouř! Velký kouř!" povykoval goblin. "Tak hustý kouř, že..."

Gorduin potřásl hlavou, ale marně namáhal oči: po Ohni Sindvilu nikde ani stopy.

Tam, kde kotvilo nízké plavidlo, se moře doopravdy vařilo. Výbuch živelné síly strhl plachty nejbližší karaky a bárkou, nacpanou Orky, točil, jako by to byla ořechová skořápka. Rowonští žoldáci, toronští námořníci, goblinové a trolové, držící se trosky, zápasili o život: jako živé bóje uzavřeli pronásledovatelům cestu ze zálivu.

Bard pomalu vypustil vzduch páchnoucí kouřem, pravicí si zajel do rozčuchaných vlasů. Trochu shovívavě teď myslel na nebešťany - ať už je to kdokoli.

"Co to bylo?" vykřikla Rosanna. "Co to k čertu bylo?"

"Nejnovější kouzelná zbraň císařské flotily," odpověděl Gorduin.

"Je strašně účinná, ale zdaleka ne tak dokonalá! Ještě dá svým tvůrcům pořádnou práci..."

Potrhané plachty nadouval severovýchodní vítr, vlajka Božstev války se vzpínala jako křídla sokola; hlavní město říše, poloostrov, nechali co nevidět za zády. Zbytek živých mrtvol se pustil do úklidu paluby.

"Námořní bitva!" rozplýval se otrhanec, který ani plavat neuměl. "Myslím, že to bude moje oblíbená zábava."

Salina konečně opustila můstek. S nadšením svých sedmnácti let běžela k Ilanořanovi a objala ho.

"Povedlo se, Tiere! Dokázali jsme to!"

"Byla jsi fantastická!" usmíval se Gorduin a políbil ji na čelo. "Calyd na tebe bude nesnesitelně pyšný."

"Na tebe taky," řekla dívka s rozzářenými očima. "Jestli si nedáš pozor, zadrží tě na ostrovech a udělá z tebe nejvyššího komořího nebo něco podobného."

"Před několika lety už to zkoušel..." Bard se ošíval. "Stálo mě dost času, než jsem mu vysvětlil, že ze mě by byl špatný politik. Jsem nepřijemný chlap a násilník. Ten nejhorší druh."

"Omyl! Omyl!" odporovala Salina. "Řekněme to spíš tak, že..."

"Ahoj!" zahřměl Graum ze stěžňového koše. "Ahoj, tam dole! Devět císařských válečných lodí se blíží na návětrné straně!"

5.

Na palubě devíti čtyřstěžňových karak je místo pro dobrého půltisíce námořníků. Devět karak může za několik minut svými vrhači zapálit, zbourat menší osídlení; s devíti současně útočícími karakami nemůže soupeřit ani neporušená alidaxská galéra, a zchátralá galéra s nedostatečnou posádkou a poškozenou výzbrojí, ta už nemá vůbec žádnou šanci. Tato fakta si Salina uvědomovala přesně, Gorduin zhruba také. V té věci netápali ani otrhanci - jak o tom alespoň svědčily jejich zrychlené pohyby, ke všemu odhodlané výrazy.

"Ať uděláme cokoli, brzy nás dostihnou," šeptala alidaxská dívka. "Tisíce háků, tisíce lan. Nemůžeme uniknout."

Mac-Lier si prohlížel zvířata na erbech. Zlatý mantikor, dva černí krahujci, nefritové zelený drak, jeden krvavě rudý gryf, jeden bílý jelen a ještě tři lvi - jeden stříbřitě modrý, držící palaš, jeden cínově šedý a jeden sýrově žlutý - to všechno se rychle přibližovalo. Stožárové vlajky, nositelé nerozluštitelných zpráv, se rozvinuly všude, v hrdlech chrlíču ohně plápolaly jazyky plamenů: eskadra byla připravena k boji.

"Vydržte!" posmívali se otrhanci. "Posily jsou na cestě."

"Nechám skasat plachty," prohlásila Salina. "Nemohou se tak snadno vznítit. Když nám zbyde čas, nechám pokropit i palubu..." Obrátila se k Rosanně. "Spust' vlajku a vezmi si ji k sobě! Budeš vědět, co máš dělat: runy ti to pošeptají. Využij té moci, běž! Tvoje poslání je nejdůležitější."

"Mé poslání?" opáčila Rosanna. "Vždyť podle Gorduina je to tvým úkolem..."

"Vlajka rozhodla. Bohyně války jsi ty," pozvedl hlas bard. "Už sis toho mohla všimnout. My jsme si všimli. Utíkej!"

"Zůstanu tady!"

Gorduin zvedl oči k nebi. "To jsem si mohl myslet. Nepomohlo by ani, kdybych ti vyhrožoval, že?"

Rosanna na něho umíněně hleděla. V jejím hlase zaznívala hrůza - hrůza ze zodpovědnosti. "Uhodls. Ať se stalo v

minulých dnech cokoli, patřím k vám! Nikdy jsem netoužila po tom, být Bohyní války, a..."

"Jeden z Bohů války je vždycky bezejmenný," připomněl jí Gorduin. "On je velitelem třetího stavu, těch, co pouze bojují, svobodných - k jeho druhům ho pozvedá příležitost a ne úděl. Dávej dobrý pozor, Rosanno! To, co děláš v těchto okamžicích, to už je historie!"

"Ať je to tedy historie!" vykřikla dívka. "Rozpoutám bouři. Budeme bojovat!"

"Bouři?" naklonil se k ní se zájmem Arelin kněz. "To není špatný nápad. Jak to uděláme?"

Rosanna se rozběhla na žád. Mac-Lier v patách za ní.

"Připravit plachty na skasání!" vykřikla Salina, potom zhluboka povzdechla. "Dal by mi někdo meč? Budu na něj dávat pozor, slibuji..."

"Ahoj, tam dole!" zakrákoral Graum. "Karaky mění směr. Podívejte se!"

Dobrodruzi nevěřícně civěli, jak se nepřátelská formace rozpadá. Zlatý mantikor - velitelská loď flotily - vytáhl celou řadu nových stožárových vlajek, potom vyfoukl třicet stop dlouhý ohnivý věchet: drak, holedbající se svou silou. Velitel lodi byl zřejmě rozumný a schopný důstojník, ale Gorduina se mu nepovedlo oklamat.

Pokoušejí se zbavit se zápalných látek - pomyslel si. Neboli počítají s ohnivým deštěm. A protože my už nemáme naše vrhače kopí...

Zvrtl se na podpatku, utíkal k zábradlí na druhém boku - a začal se smát.

"Salino!"

Od jihu se blížilo půl tuctu abasiských skoggů, na vrcholu každého hlavního stěžně pleskala ve větru zelená vlajka Calyda Karneliana.

"Lodě knížecího kapitána! Tak teď..."

Skoggy se rozvinuly do jedné linie, jejich vrhače začaly pracovat téměř současně. Gorduin nikdy ani neslyšel o podobné přehradně palbě. Vlny kolem císařské flotily jako by chytily plamenem: v modravě jiskřícím pekle se převracely obě karavely, jelen, dva váhaví lvi: Drak dostal čtyři, rychle po sobě následující zásahy. Velké lodě s trojúhelníkovitými plachtami plály jako lampióny, zčernaly, po celé délce lodního trupu začali zuřit Sogronovi hadi a hltavě žrali všechno, k čemu se dostali. Karaka se stala neovladatelnou, položila se na levý bok.

"Calyde!" křičela Salina. "Calyde, tady jsem!"

"Držte směr!" přikázal bard, který k ní přiskočil. "Žlutý lev míří pořád ještě k nám!"

"Tharrův perlík!" zašeptal toronský hrabě, když uviděl tříhlavou ozdobu přídě, svatý symbol zdobící předpalubí.

"Přijíždí s větrem v zádech! Nic ho nemůže zastavit... Kryj se, Rosanno!"

Žebrák rozhodil paže, upřeně zíral na blížící se loď. Vzlétly šípy, ale zpravidla se jim vyhnuly, tucty jich narazilo na palubní plánky, tam, kde lhostejně pracovaly živé mrtvoly. Některé šípy hořely plamenem, páchnoucím po síře.

Otrhanci se chopili věder, potom...

Potom se vítr otočil.

Císařská karaka soptila oheň, ale pustošivý oblak naftových výparů zarazil orkán, který náhle propukl. Jeho síla strhávala Tharrův perlík a hnala ho dál, přímo do srdce záru - předpalubí okamžitě rozmetalo vítr, stěžen na přídě se skácel dozadu, strhané plachty se jak pohřební přikrov snesly na velitelský můstek.

Další šípy z této strany nepřiletěly.

"Afrad!" křičel vítězoslavně Žebrák. "Arel bojuje na naší straně."

Otrhanci (s ukoptěnými obličejí, blýskajícími zuby, v roztrhaných pláštích už zase připomínali lapky) provolávali hurá, rysy gardového kapitána ožily v úsměvu. Jeho pravice, zaťatá v pěst, dvakrát dopadla na zábradlí - pak vykročil, aby vyhledal Rosannu.

Galéra se trochu stáhla z dějiště bitvy. Pořadě okolo nich proplouvaly abasiské skoggy, kromě velitelské lodi, která zkrátila své plachtoví. Rychlost přizpůsobila rychlosti uprchlíků. Ti, kdo se zaobírali rudou vlajkou, mohli jasně vidět mořskou pannu, zdobící příd, a pod ní jméno: Salina.

"Calyde..." šeptala alidarská dívka.

Gorduin pozoroval loď přivřenými očima. Na zádi Saliny stál v kruhu svých důstojníků vysoký muž v zeleném plášti, a stejně jako předtím toronský kapitán, vedl pravici v němém pozdravu. Dal zřejmě znamení, protože v tom momentě se na vrcholu hlavního stěžně rozvinula dlouhá stuha: ve zlatavém poli nesčetná nachová srdce.

"Miluji tě!" tlumočil shora zcela zbytečně Graum.

"Probil se armádním sborem říše!" šeptala Rosanna. "Probil se až k moři, kde na něho čekala jeho flotila! Takový je to muž!" Pohlédla na Salinu, která s tváří rozzářenou mávala. "Runy zřejmě nepřeháněly: budeš s ním velice šťastná!"

Salina na ni vděčně pohlédla, potom se zachytila bardovy paže. "Ale teď už je opravdu konec, že? Už brzy se setkáme!"

"Doufám," mumlal bard. "Upřímně v to doufám..."

A přišla bouře.

Přítítila se na ně znovu z čistého nebe. Zvedala vlny vysoké jak věže, ze zuřícího větru spletla karabáč, který syčel jako had nahoře v lanoví. Mezi abasiskou velitelskou loď a galéru se v okamžiku navalila sta stop dlouhá vodní stěna, z jejího hřbetu stříkala do všech světových stran pěna. Nad vzdálenými břehy poloostrova plály blesky, zalily zlověstným světlem ostrov Daunyr. Na svět se snesla temnota, ve víru, připomínající soudný den, se rodily mraky - z nich se spustil liják černý jako sedlá krev. Ohně uhasly. Před Gorduinovými zraky se do vzduchu zvedla poškozená karaka, aby potom spadla přídí dolů; v téže chvíli se jeden skogg převrátil na bok, jak smrtelně raněný válečný hřebec... Arelin kněz proklínal, zapřísahal, jeho modlitby však zůstávaly bez účinku; neuplynula ani minuta, když úplně vyčerpaný klesl na kolena. Salina vzlykala. Rosanna, které se konečně podařilo umístit vlajku na bezpečné místo, ji pevně objala. Z koše hlavního stožáru slézal šikovně jako opice Graum - usoudil, že nic moudřejšího nemůže udělat.

Gorduinovi náhle poklesla hlava ke straně. V zátylku mu vystřelovala bolest, jako by byl zasažen ledovou střepinou. Bolest ho oslepovala.

Lituji, Bratře - zvonil chladný hlas. Víc už pro vás opravdu nemohu udělat. Bylo by to nápadné a ovšem také nesprávné. Ať vás tedy chrání znamení!

Bard skřípal zuby.

Zmiz!

Tentokrát se jeho přání splnilo. Jeho zrak se rázem pročistil - než vlny odnesly galéru do dále, ještě viděl Karneliana na zádi Saliny.

Knížecí kapitán, hrdina nesčetných bitev, nejlepší vojevůdce Abasisu, v bezmocném hněvu hrozil pěstí proti nízké obloze.

TŘETÍ DÍL

Velmistr smrti

Přišel poutník zdaleka, jenž o troskách prastarých

pěl: V lese hlubokém strašlivé dva

pahýly nohou stojí. Opodál listí tlející

přikrývá kamennou tvář. Čelo zakryla tma

sevržené rty ještě se nezbavily rozkazů svých

divoká vášeň ještě plamenem hoří

v chladném kameni, do něhož ryla ruka pevně

a dávno pohřbené srdce, v němž pýcha zuří

na podstavci zpupných zaklínadel řada:

"Buď králem třeba, přijď a pohleď na mě,

mé jméno je Ozymundiás - a poznáš pánů pána."

Další znak žádný. Kolem zřícenin obrovitých

prostírá se jak pekel brána mrtvá džungle stromů věkovitých.

1.

mlha vznášející se nad vodou. mlha hustá jako kouř, mlha vše pokrývající. Ztlumila zvuky, zkalila vnímání; blízkost souše mohl hlásit jedině Graum, který se, jako v podobných případech vždycky, spoléhal na svůj čich. Kam je zanesl orkán, zuřící několik dní, to snad netušili ani sami čarodějové. Antoh blahorodá paní moře - to zřejmě věděla, ale ta mlčela.

Gorduino už hodiny pozoroval bouřící moře z koše hlavního stěžně, dřívějšího goblinova stanoviště, ale svým třetím, magickým okem nedohlédl dál než na půl sta kroků. Salina se ani na minutu nevzdálila od kormidla, jímž otáčely živé mrtvoly: neznámé území vyžadovalo jasné rozhodování, občas i rychlý zásah. Otrhanci se na prostřední palubě stáhli do přístřešku zbudovaného z plachty, trávili ten čas v poklidu. Pro Rosannu se našlo i několik ozdobných polštářů - na jejich hromadě teď trůnila a ospale naslouchala písniím žebračka Anrema.

A Arelín kněz vyprávěl. Loudavě splétal vlákna příběhu, hudba mu sloužila jen k podmalování, a přece tu baladu nepřehlušil ani hukot větru, ani mručení vln, ani skřípění drážek. Vyvstávala uplynulá staletí, v nichž se v nemilost upadli, zavržení šlechtici Severu našli. Nejedna z nich při svém dobrodružství zahynul - cesta se zdála nekonečná, nekonečným se zdál i boj. Bitvy, přepady. Neobydlená pohraniční pásma Gro-Ugonu, ediomadské jeskyně, jezero Ztracených duší - tahle nepřemožitelná tlupa Guriantů se vždycky vynořila ve zkázonosných dobách, v nejnebezpečnějších situacích, v nejneočekávanějších okamžicích. Třicet jich udeřilo na dvě setniny Orků. Přežili. Bylo jich asi tučt, když donutili k ústupu desetinasobnou přesilu Bleskových gardistů, nejlepších z těch, kdo v Toronu uměl zacházet se zbraní. V tomto zápase jejich řady nemálo prořídly. A ti, co přežili, pomalu zapomínali, že kdy pociťovali strach, hrůzu, že někdy ctili lidské zákony. Pro ně už existovaly jen zákony Areliny - zákony boje a přírody. Pokud měli, rozhazovali zlaťáky nepočítané, pokud ne, pěkným slovem požádali o půjčku některého zámožného měšťana - jejich čepelí podpořená žádost obvykle došla sluchu. Chodili neslyšně jako lovci lidí, bolest snášeli s úsměvem jako horští mnichové; znali skoro každou lest, ale netrápili se nijak zvlášť ani tehdy, když se museli dlouhé dny skrývat bez potravin, nebo se ploužit pod pražícím sluncem. Byli blázni do nebezpečí a smrti. Smáli se, krváceli, milovali krásné ženy - tak jich zůstalo deset. V jejich vlasti je čekala šibenice nebo dýka, kráčeli všichni prachem cest k nejisté budoucnosti - a přece svým způsobem zůstali pány.

Rosanna tomu všemu naslouchala vnímavě, užasle. Gardový kapitán chmurně přikyvoval. Mac-Lier, to ztělesnění klidu, se slabě usmíval: stejně jako otrhanci považoval i on nebezpečí za svůj opravdový živel.

Opoledne už značně pokročilo - nasvědčovalo tomu slábnoucí světlo. Gorduin, zachumlaný ve svém plášti, dřepěl venku, proklínal moře, galéru a toronské, osud však ne - budou možná koneckonců ještě potřebovat jeho přízeň. Oči mu přecházely - chvílemi je musel zavřít - to se potom trochu rozjasnil obrázek, který si v duchu udělal o svém okolí.

Písčité břeh, táhnoucí se do dálky, přesto zpozoroval. Pravda, trochu opožděně - asi to způsobilo vyčerpání a ta mlha. Vykřikl a protože to tak chtěl, uslyšeli ho všichni. Salina se naklonila přes zábradlí, zahloubala se a pak se rozesmála. "Země! Země na obzoru!"

Držte se! - vzkázal Gorduin a sám se taky držel. Galéra hladce, téměř neslyšně, klouzala přes mělčinu. Dlouhou dobu si udržovala tempo, ve vlhkém písku vyryla dlouhou brázdu, než s konečným drcnutím uvázla na mělčině.

"Jižní pobřeží," mumlal Graum. "To tedy ano!" Věřil s hlavou zvednutou. "Čerstvé vůně, málo kouře, skoro žádná smrt ve vzduchu. Ó, Abasis! Čas vinobraní už minul, ale v hlubinách sklepů... začne... co nevidět... dozrávat víno. Díky

bohům!" Zhluboka polkl, potom, když nikdo nepromluvil, vrhl pohled na rozloučenou na valící se šedivé vlny.

"Říká se, že cestování přináší poučení - ale příjezd, to je hotová slast. Koneckonců..."

Jeden z otrhanců, ten co neuměl plavat, se pohnul jako první. Přeskočil palubní plaňky, utíkal vodou dosahující mu po kolena, potom padl na kolena a civěl na pahýl ozdobné přídě lodi. Nabral do dlaně trochu suchého písku a začal ho se smíchem rozhazovat.

"Věřte mi nebo ne!" zavolal dozadu, "to je mi mnohem milejší."

2.

Stát!

Graum, aby svá slova zdůraznil, zvedl i ruku do výšky. Čtyři dny vytrvale ujížděli klusem, ale až do teďka nepotkali ani živou duši. Teď se k nim z blízkého pomerančovníkového háje blížili čtyři jezdci. Sluneční paprsky se stříbřitě odrážely od jejich pancířů, a Gorduin ani nemusel moc napínat oči, aby zjistil, že všichni svírají meče.

Vzdálenost mezi nimi se zmenšovala; cizinci už už pobízeli své koně do cvalu. Tři z otrhanců popojeli kupředu, aby, pokud by bylo třeba, se s nimi dali do boje. Předchozího večera losovali, kdo bude mít dnes to potěšení.

Zbylí členové skupiny okamžitě obstoupili Salinu, Rosannu a vlajku. Lovci lidí také vytáhl meč, a Gorduin si opřel svou kuši o koleno.

K očekávanému střetnutí ale nedošlo. Jeden z otrhanců s rezignovaným úsměvem podal Graumovi pár zlatů: uzavřeli sázku na výsledek zápasu a na to, kolik úderů jej rozhodne.

Obě skupiny se mezitím setkaly, ale místo řinčení mečů přinesl vítr jen vzrušené výkřiky. Brzy se společně vraceli.

"Ranilovi rytíři! Bojovníci Řádu slunce! Třikrát hurá pro ně!"

Zblízka byla na příjíždějící opravdu skličující podívaná: jejich jindy neposkvrněné pancíře hyzdila četná promáčknutí, zaschlá krev a špína. Štít se podařilo zachránit jen jedinému. Úder způsobil, že erb Unie Dwyll na pancíři byl skoro k nepoznání.

"Privítej je!" pošeptal Gorduin Rosanně.

"Proč já?" zarazila se Rosanna.

"Jsou zjevně zvědaví na našeho vůdce. Ty máš u sebe vlajku; a Rudá bohyně války, to snad jsi, ne?"

Dívka pokrčila rameny, chvíli ještě váhala, potom, po boku s Mac-Lierem a gardovým kapitánem, pokročila kupředu. Rytíři okamžitě sklonili hlavy. Služebně nejstarší zvedl k poutě zbraň.

"Má paní... Jsem lord Neuvar Kestel, komtur Ranilova řádu. Jsme v této zemi s tajným posláním - třebaže existují obavy, že mnohým muž je důvod naší přítomnosti zde jasný. V uplynulých čtyřech týdnech jsme toho vykonali málo, a popravdě řečeno, pochybuji, že budeme v brzké době moci učinit svým povinnostem zadost."

"Jsem Rosanna de Lamar," pravila severská krasavice tiše, potom, po krátkém uvažování dodala: "Šestá rudá bohyně války."

Rytíři si viditelně oddechli a seskočili ze sedel. Své úctyhodné břímě nesli s obdivuhodnou lehkostí.

"Dovol, má paní, abychom, třebaže jen na krátký čas, rozmnožili tvůj doprovod!" Lord Kestel opět sklonil hlavu.

"Posloužíme zprávami, a zprávy očekáváme výměnou - obyvatelé této krajiny nejsou právě sdílní, a ani o tom nejrozzumnějším se nedá říci, že by byl znalý toho, co se týká událostí, jež se odehrály na protějším břehu..."

"Pocítíte nás svou společností, pane," přikývla Rosanna. "Jak říkávali naši předkové - hrdinů není nikdy dost."

"Dělá to báječně," šeptal goblin Gorduinovi. "A to s tím začala až dneska!"

"Kde jsou ostatní?" zajímala se dívka. "Určitě jste nepřijeli jednomu čtyři..."

"Několik našich druhů," řekl lord Kestel pomalu, "jsme pohřbili tady nablízku. Další odpočívají o trochu dál, a jsou i takoví, jimž jsme nemohli prokázat ani poslední poctu. Obávám se, má paní, že valná část mé skupiny se předčasně odebrala ke Světlu."

Rosanna se pokoušela zakrýt, jak s ní vyprávění otrásl. "Veď nás!" řekla rozhodně. "Zaveď nás na takové místo, kde bychom mohli rozbít tábor a vyslechnout tvou zprávu."

Zdejší krajinu vůbec neznáme. Ve skutečnosti ani přesně nevíme, kde to vlastně jsme..."

Uchýlili se do stínu pomerančovníků, odsedlali koně, postavili stráž a tiše vyčkávali soumrak. Vzduch jako balzám, mírný větřík a klid krajiny naplnily jejich srdce hlubokým mírem, avšak suchý hlas lorda Kestela co nevidět propašoval do stmívání hrůzu. Fakta, která předkládal, znali jedině Gorduin a Graum - skupina dobrodruhů naslouchala v hlubokém tichu. Mac-Lier se chvílemi předklonil a přihodil na ohniček pár větvi.

"Potvrdilo se," mumlal utrmácený rytíř, "že do nejvyšších kruhů Spojenectví se vetřel zrádce. Co bych vám povídal, řídí své praktiky z Horního města Doranu, a to je jen jeden z mnoha předpokladů. Poté, co pan Eligor zmizel, a mágové bez úspěchu pátrali po zdroji zpráv nepřítele, nařídil pátrání i velmistr našeho řádu, lord Lauren. Vyslal naše agenty do všech světových stran - a jeho námaha byla nakonec korunována úspěchem: v poslední den Měsíce jsme dostali slibné zprávy. Jeden z našich potulných pěvců narazil na stopu legendárního Di'Luanského orákula. Náš velmistr přikázal, abychom ho tam doprovázeli a vyzvěděli jméno toho zrádce..." Zhluboka povzdechl. "Vyrázil jsem na cestu se čtyřiceti lidmi. Onzun, za jehož bezpečnost jsme se zaručili, je snad nejlepším stopařem a lučištníkem lorda Laurena. Setkali jsme se s ním v jedné příhraniční vesnici. Je to zachmuřený a málomluvný chlapík, ale hlavu a srdce má na správném místě. Blíženci ho švali po měsíce a třebaže s naší společností souhlasil, radost z ní neměl. Sám postupoval daleko tišeji a hlavně se mu volněji dýchalo, jak nám řekl."

"Jak se dozvěděl o tom orákulu?" zeptal se Graum. "Vždyť doranští ho hledají tak dlouho..."

"To neprozradil. Zmínil se o jakémsi městě v troskách, ale víc jsme se od něho nedozvěděli. Pravda, ani jsme moc nenaléhali."

"Pochopitelně."

"Problémy nastaly po uplynutí jednoho týdne. Baron Sigur, ta toronská hyena, nějak vyčenichal, na co se chystáme. Snad mu pomohla ta Alidaxská ženská..."

"Ať její duše nikdy nenajde klidu!" Rosanna vzhlédla k Ransenu, hvězdě Smrti, pomrkávající na západním horizontu. Není to ještě ani deset dní, co nás s ní svedl dohromady zlý osud," vysvětloval Graum. "Bídně tam zhynula, ale my jsme za to museli zaplatit vysokou cenu: jeden z našich druhů padl."

Ranilovi rytíři se po sobě podívali s pochmurným zadostiučiněním.

"Mnozí za to budou velebit vaše jména, má paní," zašeptal jeden z nich.

"Jednoho večera nás obklíčili bojovníci falangy velkokrále," pokračoval lord Kestel. "Prosekali jsme se z jejich sevření, ale museli jsme tam nechat sedmáct mrtvých a těžce raněných. Od té chvíle nenacházíme klidu. Ustavičně jsme nuceni ustupovat, ustupovat směrem k moři. Osmkrát jsme se srazili s menším nebo větším oddílem pronásledovatelů, až nás zůstalo jen sedm. Raněného Onzuna sužovala vysoká horečka. Potrava nám došla, naše koně byli vyčerpaní. Před třemi dny jsme požádali našeho velmistra o posily - jaký byl osud našeho vzkazu, nevíme. Především na nás opět zaútočili, ale tentokrát ne vojáci ani lovci lidí, ale vrhli se na nás Tharrovi řeholníci. Začalo to za svítání. Dva strážce vyřídili tak, že ani koně nevycítili jejich příchod. Onzunovy instinkty nebyly naštěstí ještě tak otupělé: vzbudil nás, ale moc jsme toho dělat nemohli. Jeho a ještě jednoho našeho druha odvedli sebou. Sledovali jsme jejich stopu až k sídlu toho jejich prokletého řádu, ale dovnitř jsme se neodvážili: bylo by to hloupé a bezúčelné."

"Okamžitě vyrazíme!" Rysy vždycky tak veselého Žebráka ztuhly, z očí mu sršelyblesky. On, kněz Arelin, viděl ve služebnících Tharrových odvěké nepřátele. A věděl, proč s nimi chce zúčtovat. "Na co čekáme?"

"Na rozkaz Boha války," řekl Gorduin. "Ale nebudeme čekat dlouho, uvidíš!" Proč by taky měli? Na galéře se zpátky na severní břeh nedostanou - trámy jsou zpuchřelé, živé mrtvoly se rozprchly: Alyrovo kouzlo, které nahradilo kouzlo čarodějnice, už úplně ztratilo svou sílu. Odvázat se do Ifinu, hlavního města Abasisu, by bylo hotovým šílenstvím - Brány už určitě zavřeli. Vydat se přes Edionadon by bylo nejen životu nebezpečné, ale i zdlouhavé. Ale obě legendární orákula, Di'Luanské a Di'Maremské - pokud lze věřit tradicím - také spojují Brány. Jestliže se jim podaří dostat se až do Di'Luau, mohla by se objasnit nejen totožnost zrádce, ale mohli by se co možná nejkratší a nebezpečnější cestou dostat zpátky na území Spojenectví. Z mnoha řešení je toto zřejmě nejvýhodnější. A přesto...

Už předem to celé nenáviděl.

Vlajky, Tharrovi kněží, Blíženci a čarodějové, no a taky orákula - to bylo moc najednou pro trubadúra, který ztratil iluze.

Alyre, tohle kdybych věděl předem...!

Stejně bych nemohl konat jinak.

Pohlédl na lovce lidí. Mac-Lier lhostejně přikyvoval. Rosanna už byla rozhodnutá, když Aneem dával hlasovat o odjezdu. Graum pozoroval okolní stromy. A třebaže by mnohem raději vyrazil kamkoli jinam, než z vlastní vůle dělat pořádek v Tharrově svatyni, moudře mlčel. Co op?

Bard se obrátil ke gardovému kapitánovi. Hrabě zachmuřeně hleděl před sebe, pak se podíval po Rosanně, potom zašilhal po otrhancích - a usmál se.

"Byl jsem vychován ve víře Morgany," řekl, "ale měl jsem možnost okusit Tharrovu moc. Jste všichni blázni, ale když jste se už tak rozhodli, jdu s vámi." Jeho pohled vyhledal Rosannu. "Vypadá to, že mi nic jiného nezbyvá. Až budete připraveni, můžeme vyrazit."

"Zůstaň při mně," zašeptal bard Salině do ucha. "Nestane se ti nic zlého, uvidíš."

"Slyším a uposlechnu, můj kancléři a strážce pečeti. Nehnu se od tebe. Život je samé dobrodružství..."

A políbila ho na čelo.

Rosanna vstala.

"Sedlejte koně!" v jejím rozkazu se ozvala nefalšovaná rozhodnost Bohyně války. "Okamžitě vyrazíme!"

Členové Společnosti se chystali.

Každý svým způsobem.

Chladný sál. Na dlažbě rudý koberec, na širokém mahagonovém stole jaspisové sošky. Příjemné přití - vhodné pro přemýšlení, plánování. Rytmičtý dupot kroků, sem tam zařinčení zvenku; kroky strážců v pancířích.

Po obou stranách stolu dva muži. Nemusejí se obávat, že by jim někdo naslouchal, přesto je jeden z nich nervózní.

Druhý ne. Ať se události vyvinou jakkoliv, on může jen zvítězit.

Vysoké čelo. Vlasy splývající na ramena, jemně řezané rysy. Pyšný muž, snad až příliš. Pravda, má být na co hrdý - koneckonců drží v rukou osud dvou říší. Kteroukoli může zatratit, nebo jí dopomoci k vítězství. Už si zvolil. Zvolil dobře. Bojuje o vzkříšení říše dávné minulosti - aby mohl být jejím pánem.

Pánem Severu. Pánem života a smrti.

"Alidaxská čarodějnice je mrtvá," pokračuje neklidný muž. Je to pouhý nástroj, poddaný; později snad i on sám bude pánem. "Doranští špioni uprchli na jejich galéře. Čarodějové je svou bouří zahnali až k Shuluru, císařské loďstvo se chystalo udeřit, ale na prahu úspěchu zasáhlo Karnelianovo loďstvo."

"Podrobnosti jsou nepodstatné."

"Ó!" Muž, podávající zprávu, se zachvěl. "Podle zpráv barona Sigura jsou v Abasisu."

"Ani hodnotit nejsou důležité."

"Zahnala je tam další bouře..."

"Odkud to Sigur ví tak přesně?"

"Má tam někoho mezi nimi. Sigur tvrdí, že by je ani ve snu nenapadlo toho dotyčného podezírat."

"Šikovný." To nebyla chvála, jen prosté konstatování faktů.

"Směřuji k Tharově thekselské svatyni. Tam střeží Laurenova špiona. Chtějí ho osvobodit, aby se přes orákula dostali zpátky na Sever."

Na pyšné tváři mdlý úsměv.

"Jsou i horší zprávy."

"Mluv!"

"Zmizel náš agent M.A.G.U.S. Už tři dny jsme o něm neslyšeli. Doranská velerada nezasedá. Ještě stále netušíme, kdo řídí jejich vyzvědače."

"To je důležité. Musíme se to dozvědět za každou cenu." - To nebyl rozkaz, ale prohlášení.

"Erik a jeho lidé jsou ještě pořád v Gro-Ugonu. Hledají Sheenwall." "Ještě něco?" "Ne, pane."

"Dobře." Pyšný muž vytáhl pergamen s pečeti. Nepsal po něm nikdo: pouhý úmysl nechal řádky objevit se na papyru. Síla vůle. "Mé pokyny pro Knížete."

Kníže.

Devátý Velmistř smrti.

3.

Staletá budova Tharovy thekselské svatyně se rozkládala v hlubokém údolí. Jeden z bývalých velkokráľů - který ten hrdý titul nosil ještě plným právem a s čistým svědomím - ji rozbořil, řeholníky a kněze poslal na popraviště, a když nadešel jeho čas, spokojeně složil hlavu k věčnému spánku, neboť věděl, že konal k dobru svých poddaných a světa. Ale před dvěma generacemi vyrostly z rozvalin nové zdi - a tehdejší panovník nejenže zavřel oči, ale také udělil privilegia svým Tříhlavým služebníkům.

Ti, kdo uctívali boha - nestvůru, se mohli cítit v bezpečí ve své kupolovité pevnosti, postavené z alabastru a omporského mramoru. Pevnost měla jediný vchod, okna žádná. Všude kolem bujelo křoví, zakrnělé asiské stroměčky živořily na kamenitých horských úbočích. Do údolí se snesla mlha; ti, kdo se blížili z jihu, stěží nacházeli pěšinu, vedoucí k sloupové bráně.

Společnost postupovala opatrně. S Ranilovými rytíři se rozloučili dobré dvě míle odtud v jedné rokli - ti si ke svému velkému ulehčení uvědomili, jak dobře by jim rokle posloužila při případném napadení.

"Jste vyčerpaní. Vaše pancíře jsou příliš těžké, ale bez nich byste byli úplně bezbranní," vysvětloval jim Mac-Lier. "Bude lepší, když se tu utáboříte a počkáte na posily!"

Když takto učinili zadost bohatýrské cti, mohli pokračovat v rychlejším tempu. V čele jela Rosanna, těsně za ní Gorduin - otrhanci, jak pomstychtiví duchové, s nimi neslyšně drželi krok. Na zúženém konci údolí se pustili dolů srázem. Koně neuvázali, nechali je volně se pást, protože věděli, že na zavolání by se hned objevili. Ke vchodu se přiblížili ze dvou stran, v pravicích třímali zbraň, v levé ruce - připraveni na všechno - svírali pochodně.

Jak je to jiné..., pomyslel si Gorduin, "a přece je to totéž."

Vzpomněl si, že před dvěma roky nad pouští vycházelo slunce, tenkrát číhali takhle před kostelem Themese, amundského boha. Ve skupině byl i tenkrát Arelín kněz, svou roli v tom hrála i jedna dívka. Byla to tlupa složená z banditů, nájemných vrahů a věčných zatracenců.

No ano. Vlajka, zkušební severští dobrodruzi, důvěra a úcta - to všechno nic nemění na tom, že on sám se cítí stejně jako tenkrát. Chyba bude asi v něm.

Případně ve světě.

Graum jedním ze svých šikovných nástrojů během pár minut vyřešil problém se zámekem. Neslyšně se vplížili do předsálí. Všude plno světél, nikde živá duše. Naproti nim zívaly tři skuliny. Na hladce opracovaných kamenných stěnách se třpytila vlhkost.

Dobrodruzi se pustili do své, pro nezasvěcené nesrozumitelné, řeči znaků, potom se rozdělili na tři skupiny. Anremovi otrhanci vyrazili dvěma krajními chodbami, Gorduin, lovec lidí, Graum a gardový kapitán vzali mezi sebe obě dívky a rozhodli se pro prostřední chodbu.

Nemohli ujít ještě ani půl sta kroků, když se zleva ozvalo řinčení zbraní: urození exulanti narazili na řeholníky.

"Otázka zní, kdo koho překvapil," mumlal goblin. "Jdeme na to!"

Zrychlili krok a co nevidět se ocitli v hlavní svatyni.

Tam už na ně čekali. Čtyři Tharovi kněží v sírově žlutých kapucích a muž se šikmými očima a vlasy spletenými do vrkoče. Všechny pět obestírala zářivá magická aura.

Gorduin uvážlivě zamířil a střílil - jeden z kněží, s lebkou prostřelenou dvěma šípy, padl naznak dřív, než mohl zvednout ruku. Jeho druh zařval hrdelním hlasem, uskočil stranou, útočníky oslepil pořádný blesk. Khareiská opakovací zbraň se zasekla, hrot Graumovy vrhací dýky se zkrivil o jeden sloup: neviditelná síla změnila jeho dráhu. Bard rukou v rukavici bleskurychle napjal ocelovou strunu, ukazováček jeho pravé ruky se napjal na spoušti - ale stejná síla mu skoro vytrhla kuši z ruky.

Když ne, tak ne. Zkusíme to jinak...

"Dávejte pozor na jejich čepele!" vykřikl Toroňan. "Mohou být otrávené!"

V rukou postav se sírově žlutými kapucemi zableskly dvoubřitové meče, zakončené špičatými vidlicemi: hadi a hadí jazyky.

První a současně i poslední srážka byla sice prudká, ale trvala jen pár minut. Gardový kapitán zachytil vlastním tělem bodnutí určené Rosanně a byl lehce zraněn. S knězem skoncovala Salina - Gorduin s vděkem v srdci vzpomínal na

uhlazeně hovořícího alidarského revizora účetních knih, který naučil dívku zacházet se zbraní. Muž, s vlasy staženými do vrkoče zahálel: zdálo se, že osud Tharrových služebníků ho nechává zcela chladným.

Mac-Lier odrazil jednoho útočníka v kapuci, který se po něm vrhl, Rosanna bleskurychlým výpadem odzbrojila dalšího útočníka. Bard se sehnul pro meč s vidlicovitým hrotem, jednou s ním švihl a otočil se k podivnému cizinci - ale toho jako by zempohltila.

"Nenech ho utéct," zasyčel Toroňan. "Když se skryje, když nám nastaví past, nikdy nenajdeme našeho muže!"

Gorduinyovy pohyby se zrychlily. V jediném okamžiku byl u stěny, opřel se o ni zády a rozhlížel se přivřenými očima. Sotva na délku paže od něho vedla směrem dolů řada úzkých schodů; je možné, že právě tudy ten chlapík uprchl... Zašilhal na své druhy a protože usoudil, že se obejdou bez něho, pustil se v houstnoucím přítmí po schodech.

Než utichla ozvěna jeho kroků, tady nahoře, jakoby odnikud, se znovu objevil muž se šikmými očima.

Stál lhostejně na svém dřívějším místě a nepohnul se ani tehdy, když k němu Mac-Lier, Rosanna a gardový kapitán vykročili. Mohli být na pět kroků od něho, když promluvil:

"Přišel jsem pro vlajku a pro hlavu Rudého boha války."

Jeho hlas byl mrazivý, ale Rosanna a její společníci ho neuznali za hodna ani úsměvu. Cizinec ani teď nesáhl po zbraní, pouze rozevřel plášť - na krku mu visel devítiradý řetěz, sestavený z drahokamů nedocenitelné hodnoty.

Goblin zhluboka povzdychl, zašklebil se. Na své výhrady jako by zapomněl - ale jeho radost se ukázala jako předčasná.

Ruka podivného cizince se pohnula s ďábelskou rychlostí. Začala posunovat, rovnat drahokamy; nejspodnější řada řetězu se rozhořela purpurovým světlem.

Přibližující se zastihla rána, mříená na jejich vědomí, nečekaně. Nejslabší - Salina a Graum - okamžitě ztratili vědomí. Gardový kapitán klesl na kolena, na krátkou chvíli se i před Rosannou zatměl svět. Její úzká, dlouhá čepel zazvonila o dlažbu. Oči otevřela dokořán a přesto viděla málo; kolem ní vířil popílek, lehoučký černý popílek.

"Gorduine!"

To, že vykřikla, si jenom myslela. Obě cizincovy ruce si dál hrály s drahokamy řetězu. Další řada zaplála rudě, ale ani Rosanna nezahálela - překonala nevolnost, která se jí zmocňovala, a chvatně rozvinula vlajku Bohů války.

Mimo čas a prostor, v jiné dimenzi, jako by zazněl zvon. Ten hlas slyšeli všichni Bohové války. Jeden z jejich druhů projevil svou moc.

Kdo to byl, kde se tak stalo - bylo pro všechny zřejmé: někteří se usmívali, druzí proklínali, spílali svým bohům, ale velká většina cítila úžas, nic víc.

Někde v Abasisu se zrodil nový velikán - a už je nucen bojovat o život.

Rosanna cítila, jak ji prostupuje síla. Cítila a věděla, kde jsou, o čem uvažují její spojenci a nepřátelé - a změřila i sílu nepřítelů současného.

Užasla.

Tomu se nemůže postavit. Toho nemůže zastavit. Padla na svého člověka.

Vražedná emoce, proudící k ní, ji skoro oslepila, zdusila její smysly. Nadechla se zhluboka, snažila se znovu nabýt ztracenou rovnováhu.

Dvě síly se střetly. Při setkání sfér pršely jiskry, vítr cuchal dívčiny lesklé vlasy. Pozorovatel by usuzoval - nesprávně - na zcela neškodné stvoření.

Gardový kapitán se s tělem ochablým zhroutil vedle ostatních. Rosanna bojovala bez hlasu, se skřipěním zubů: zdálo se, že každý, utrpením naplněný okamžik, trvá staletí. A najednou pochopila, že prohrála. Pomalu, ale jistě, opanovalo její vědomí kouzlo drahokamů. Kdyby se na ten boj připravovala, kdyby k tomu souboji došlo jen o několik měsíců později, mohlo se to vyvinout jinak - takhle však na ni čeká jen záhuba.

Rozhořela se i třetí a čtvrtá řada řetězu. Rosanna se žalostně zmítala v neviditelném sevření. Pláště padlých rval orkán, kolkolem se svíjeli zářiví serafini, zazníval ohlušující rachot - ale neslyšel to nikdo, jen dívka. Čas nad ní se vlekl na nohou jak z olova, v mlze útrap už skoro neviděla. V hlubinách houstnoucí temnoty, v nedosažitelné dálce, jako skomírající plamínek svíčky, cosi pomrkávalo, něco jako rudý oharek, který už ani nehřál. Rosanna se natáhla, aby ho uchopila, pak si to rozmyslela a nechala ho, ať se vzdálí: byl zřejmě určen někomu jinému. Cítila je, že je k smrti vyčerpaná. Klesla na kolena, hlavu odevzdaně sklonila - a zřítela se do rachotu přítmí.

Padala.

Nemohla se dočkat, až bude u té řeky tam dole. U řeky s chladivou vodou, která ji zbaví všech bolestí a bude ji unášet do daleka...

4.

Mac-Lier pozoroval střet nečinně. Poznal v prvním okamžiku Knížete, o němž se zasvěcení zmiňovali jiným, mnohem hrůznějším jménem. Vířily v něm podivné myšlenky, argumenty a protiargumenty. Poprvé za svůj dlouhý život byl bezradný: něco jiného mu velela věrnost a něco jiného zdravý rozum. Čekal, jak dlouho jen mohl - když ale viděl pád své paní, rozhodl se a dál už nečekal. Upřeně se zadíval na Devátého velmistra Smrti.

"Tancuj teď se mnou!"

Muž se šikmými očima na něho zíral. Věděl.

Na kamennou podlahu dopadl malý, smaragdově zelený světelný bod. Rostl, nejdřív pomalu, pak stále rychleji, až obklopil Mac-Lier a jeho zářivý vír. Rysy jindy tak zámčivého lovce ztuhly do sošné ztrnulosti, zušlechtěné

soustředěním. Světelný vír ho pojal do sebe, obklopil ho ostrou září, okolo hlavy mu zažehl jiskřivou korunu plamenů. Mac-Lierova maska spadla. Muž, který před sebe výhružně natáhl deset prstů a vykročil směrem ke Knížeti, byl zasvěcencem prastarého, tajemného řemesla. Z držení jeho těla, z jeho pohledu vyzařovalo chmurné odhodlání. Rozestřel svůj smaragdově zelený plášť nad Rosannou, aby ji ochránil. Jeho hlas zněl věčně: "Tu ti nedám."

Kníže jediným plynulým pohybem tasil meč. Chystal se zaútočit, ale muž, který byl ještě před chvílí Mac-Lierem ho předešel. Z jeho prstů vyšlehlý klikaté blesky a odhodily žoldáka, pracujícího pro zrádce Spojenectví.

"Toto není tvůj den!" zaznělo varování. "My dva spolu nemáme co do činění! Zmiz!"

Řemeslný vrah zařval jako raněná šelma, snažil se osvobodit z pout magické energie.

"Jak chceš," povzdychl muž s plamennou korunou. Na jeho pokyn se v předivu reálna otevřela skulina, a z Oné strany pronikla jako pára a rychle se zhmotnila modla.

Byla to socha vyřezaná ze smaragdu v životní velikosti bojovníka dávno minulé doby. V široce rozevřených očích, v ústech otevřených k bezhlesému řevu - zelené plameny. Vykročila - a jak postupovala, byla stále mohutnější...

Kníže odhodil meč, sáhl po svých drahokamech. Už osm řad řetězu žhnulo ostrým bodavým světlem - bylo otázkou okamžiku, kdy "ožije" i ta devátá. Rosanna ležela nehybně, křečovitě svírala vlajku. Stále padala; muž, kterého znala jako Mac-Liera, vycítil její stupňující se hrůzu. Vydal ostrý zvuk podobný křiku dravce a vyslal modlu do útoku.

Devátý velmistr Smrti skočil. Rychlý pohyb, vědomí blížícího se nebezpečí, ho vytrhly z extáze, potřebné pro dokončení praktiky - pochopil, že teď už musí bojovat o vlastní život. Zapomněl na devátou řadu, zapomněl i na Úkol: to co viděl, ho ohromilo natolik, že na vteřinu nebyl schopen vůbec žádné činnosti. A to bezmála způsobilo jeho konec. Sheenwallský smaragdový mág!

Řemeslní vrahové se nevzdávají nikdy. Co si naplánovali, provedou za jakýchkoli okolností, nikdy neriskují nezdar. Čas a místo nerozhoduje - Knížeti, který se právě vyhnul druhému a třetímu úderu modly, přišlo to železné pravidlo jak na zavolanou Rozhodl se: ani čas ani místo nejsou vhodné pro pokračování. Prchal.

Pevně doufal, že sheenwallský už dál riskovat nebude a nechá ho běžet.

V tom se nezklamal.

Rosanna se probrala na studené dlažbě. Nacházela potěšení v tom že hřmot ustal. V hloubi vědomí ji strašila vzpomínka na rychlý proud temné řeky, ale potlačila ji, než se pro ni začala doopravdy znepokojovat. Přitáhla si vlajku a vyhřívala se v teple run.

"Je ti dobře, má paní?" vyptával se kdosi.

"Bude mi dobře," zašeptala dívka, než znovu upadla do hlubokého - ale nesmrtelného - omámení.

Smaragdové světlo uhaslo. Modla zmizela. Skrývající se sheenwallský mág (neboli Mac-Lier, poručík Spojenectví) se rozhlédl. Poté, co se přesvědčil, že ho nikdo nemohl vidět, si ulehčeně oddechl - teprve potom přídfepl, aby pomohl svým druhům, vyřazeným z boje.

Schody, po nichž se vydal Gorduin, se dlouze stáčely dolů a vedly do klenuté místnosti okrouhlého půdorysu. Bard držel v pravé ruce svou kuši, v levé meč s rozeklaným hrotem, pochodeň nepotřeboval nikdy. Instinkt mu našeptával, že přestože ztratil stopu prchajícího, má ve své cestě pokračovat: snad právě někde tam nalezne toho muže, kterého všichni hledají.

Ze sousku vedly dál jediné dveře. Ilanořan do nich bez zaváhání strčil a s očima zúženými vykročil.

Uvnitř byla tma - neprostupná pro obyčejného smrtelníka, ale ne pro barda. Gorduin snadno rozeznával předměty: prázdný držák pochodně, všude kameny, kosti. A uprostřed, na mramorové desce, vypadající jako oltář...

Stopař.

Třebaže ležel v řetězech a nemohl se ani pohnout, dýchal, žil. Chvillemi s ním zalomcovala horečka - kdyby slyšel jen chřestění řetězů, mohl mít podezření na ztracené, věčně bloudící duše. Bard si nic takového nemyslel: dvěma skoky byl u něho, očima odborníka prohlédl zrezivělá pouta a důkladný zámek.

"Můžeš chodit, Onzune?"

"Když mi pomůžeš," zasténal vězeň, "budu snad i utíkat..." Dlouze, bolestně se rozkašlal. "Pravda, ne moc daleko. Ale který člověk by se mohl dostat daleko odtud?"

Gorduin udeřil do řetězu. V přítomí páchnoucí záhrobím vyletěly jiskry, potom...

Potom se kolkolem rozlila záře.

Tři muži jako by se vynořili odnikud. Jeden vyrazil bardovi z ruky kuši, ale úder levičkou se zarazil na rozeklané vidlici meče. Ilanořan se přikrčil, skočil - břity se ztupily na mramorové desce, na poutech.

Prošli zdí! Kamennou zdí na metr tlustou! Proklínám každou formu užité magie!

Útočníci - enosukští mistři meče s širokými lícními kostmi a šikmými očima - ho obstoupili. Pozoroval je se zájmem. Zdáli se mu všichni tři stejní a tak trochu křečcí - on byl z nich čtyřech jediný, kdo nepotřeboval světlo. Bavilo ho, jak mávají meči, přenášejí váhu z jedné strany na druhou a zkoušejí své reflexy. Pak nadešel okamžik, kdy přešli do výpadu - dva dokonale vedené, poloobloukové výpady, a jeden nesprávně vyměřený příčný. Odrazil hravě všechny tři - cítil, že tohle asi - nemysleli vážně. "Asi va aruku tame ni mado gai," řekl jim. Člověk má nohy, aby chodil.

To byla těžká urážka - jak říkával Gerum, "dala se smýt jen krví" - účinek se vždycky dostavil. Umělci meče ztuhlí - o jejich vražedných úmyslech nemohlo být sebemenších pochyb. Gorduin zvedl meč, držel ho ve výši pasu, jak se to naučil kdysi dávno, v dále tisíciletí.

Jako první se na něho vrhl ten, co stál naproti. Ilanořan se ani nepokusil výpad odrazit, spíš se přikrčil, vyrazil a bodl.

"Vatasi mo ikitai ga" - K dokonalosti vede cesta mořem utrpení.

Pootočil čepelí, odstrčil mrtvého, potom se pohledem zavěsil na muže, stojícího vlevo, a hodil dýkou, která se zabodla do krku toho napravo.

"Hune ni noru takereba avaodo" - I orla občas šálí zrak.

Ten, co zůstal na nohou, civěl na démona noci. Na čele mu vyrazil pot strachu. Byl dobrý bojovník, vynikající šermíř, ale byl zvyklý na snadnější kořist a teď nevěděl, co si má počít. Kdyby se otočil na patě, nechal by ho bard zcela určitě běžet - ale Enosuk na to byl příliš paličatý, nebo snad hloupý, a tak s prohnáním úkrokem znovu zaútočil. Čepele na sebe narazily, až jiskry létaly, řinčení kovu přehlušilo výkřik raněného stopaře. Mistr meče tančil, prohýbal se, hledal skulinu, vhodnou příležitost. Gorduin čekal, odrážel útoky, pak ho to přestalo bavit a jednou rychlou odvetou ho poslal na onen svět.

"Kane o keizai suru" - Vždycky se najde druhý břeh.

Svatá pravda.

Sklonil meč, naslouchal. Žádný zvuk. Záře pohasla. Zvedl kuši, prohlédl ji, jestli není poškozená. Tiché cvaknutí ho naplnilo chmurným uspokojením: struna opět pérovala. Rozeklaný meč hodil vedle jediného nehybného těla, potom přistoupil k vězni, ležícímu na mramorové desce.

"Skončil jsi?" zeptal se Onzun. "Tak mi dej napít, prosím tě..."

Bard odepnul od opasku větší čturu, usoudil, že štiplavá toronská pálenka by teď stopaři asi moc nepomohla. Člověk lorda Laurena hltavě pil, víno mu stékalo po bradě, po krku, po hrudi; Gorduinově pozornosti neušlo, že obě jeho paže pokrývají čerstvé jizvy.

"Hadi jáma," supěl Onzun. "Dva dny, dvě noci... Jen bozi vědí, proč mě zase vytáhli." Ztrápeně potřásl svými řetězy. "Pomoz!"

Ještě před nedávnem to musel být sice hubený, ale silou oplývající muž. Jeho světlé oči a vybledlé vlasy svědčily o tom, že pochází ze severozápadu, zachvívající se víčka prozrazovala jeho muka. Horečka už ho musela trápit pěkně dlouho, ale jeho odhodlání zlomit nedokázala.

"Kdo jsi?"

"Vyslanec Doranu," zamumlal Gorduin, pachtící se se zámkem. Sundal si plášť, podal jej raněnému. "Pojď, Onzune, opři se klidně o mě! Ostatní čekají venku."

"Onzune," opakoval stopař ozvěnou. "Ani ve snu jsem nepomyslel, že mě někdy ještě někdo osloví mým jménem. Umírám pane, to je skličující stav, to mi můžeš věřit..."

Bard se teprve teď podíval na věžňovy nohy - a dech se mu zatajil.

"Můžeme si odpočinout, kdykoli to budeš potřebovat," řekl tiše. Nový rychlý pohled, bezděčný úšklebek. "Co to s tebou prováděli?"

"Nic zvláštního, pane, všeho všudy nechali matku přírodu dělat, co umí. V koleni se mi zlomil šíp a ve velkém spěchu jsem ten úlomek nevytáhl. Teď už je to jedno - dlouho už mě to trápit nebude..."

"Hloupé řeči!" zasykl Gorduin, třebaže si tím nebyl úplně jistý. "Mezi mými druhy je nejeden kouzelník. Jakmile budeme v bezpečí..."

"To bychom se museli plazit daleko, pane, daleko přes moře. I když podle zpráv je i tam velký zmatek. Léčitelé mají moc práce od Tiadlanu až po Sirenar; silně pochybuji, že bych stál za tu námahu. Hned tady na místě ti odpovím na všechny tvé otázky, a ty mě za to zbavíš mého utrpení. Platí?"

Gorduin mávl rukou a zvedl si ho na rameno. Měl pocit, že je děsivě lehký; potom sebral i svou dýku. Jeho pohled spočinul na voskově žlutých tvářích, strnule zírajících do stropu. Ne! Ať si osud myslí co chce, toto místo není vhodné pro Onzuna, potulného bojovníka a stopaře. Kromě toho si on nepřišel pro odpovědi, ale pro člověka, který udělal, co jen mohl. Musí ho odtud dostat. Další už je věcí Osudu.

"Žádný strach, já se trefím," mumlal raněný. Bylo zřejmé, že už neví, co mluví. "Ale jed nepoužívám nikdy..."

"Máš moje uznání," šeptal bard, potom vzal kuši do pravé ruky a opět se vydali po schodech.

5.

Do hlavní svatyně zatím dorazili i otrhanci. Nechápatě hleděli na stopy zkázy. Arelin kněz klečel vedle Rosanny, Mac-Lier se pokoušel probudit v ostatních sebevědomí. Gorduin, který se právě objevil, se zarazil, hledal vysvětlení proto, co se přiblížilo, na zachmuřených tvářích - marně.

"Vypadá to tak, že jsme se trošku opozdili," řekl nakonec Žebrák. "Střetli se s někým, kdo byl mnohem mocnější než oni všichni dohromady."

Bard sraštil čelo. Vzpomněl si na šikmookého cizince, který se tak náhle vypařil. Že by je přelstil? To bylo víc než pravděpodobné. A kam vlastně zmizel? Proč se vzdálil v okamžiku vítězství? Co ho k tomu přimělo?

"Žijí?"

Do lovcovy mramorové tváře vyrylo vyčerpání hluboké brázdy. Pootočil se, přikývl, potom pokračoval ve své práci. Vklenutém sále se mnohonásobnou ozvěnou ozývaly úlevné výkřiky otrhanců. To bardovi stačilo. Opatrně uložil Onzuna vedle goblina, podíval se, jak Arelin kněz kápl trochu průhledné kapaliny na čelo spících. Nejdřív se zachvěla Salinina víčka. Povzdechl, zatáhl ruce v pěst.

"Vrátí se," mumlal Anrem. "Všichni se vrátí!"

Mac-Lier se strnule usmíval. Musel mít výjimečně silnou vůli, že zůstal na nohou.

"Co se tady přihodilo?" vyptával se Gorduin.

"S kněžími jsme skoncovali rychle. Ten se šikmýma očima neutekl. Skrýval se tady i potom, co jsi se pustil po jeho stopě. Používal zvláštní magii. Něco jako náhrdelník z drahokamů. Vyřadil z boje goblina, tu alidarskou dívku a hraběte. Rosanna si vzala na pomoc vlajku, chvíli s ním zápasila, potom začala prohrávat. Mě ten chlapík nestačil sledovat. Dostal jsem se mu do zad a udeřil jsem. Podařilo se to výborně, zdálo se, že má dost... Nějak se mu přece povedlo uprchnout."

"Drahokamový mág? Co tady hledal?"

"Řekl, že přišel pro vlahku," řekl lovec chraptivě. "Mimo to by si byl rád odnesl Rosanninu hlavu..." Napřímil se. "A co Onzun? Je mrtvý?"

"Trápí ho vysoká horečka, ale žije. Jeho levá noha už se zřejmě nedá zachránit: má v ní sněť. Nevím, jestli vydrží cestu."

"Snad mu Anrem pomůže."

Arelin kněz pomalu potřásl hlavou. "Obřad je velice dlouhý a složitý. Chybí mi i některé pomůcky - nemohu nic slíbit. Musíme ho svěřit péči slunečních rytířů. Oni už..."

"Kde je ta mrcha, co vypadá jak opice?" zachrčel probouzející se Graum. "Nejdřív chci vidět jeho mrtvolu! Dovedte mě k ní někdo, snažně vás prosím!"

Otrhanci se ošivali.

"Utekl," přiznal se jeden z nich. "Přej si cokoli jiného, pane goblině."

"Takže jste se chovali jako zbabělí mizerové," mumlal Graum. "To jsem mohl tušit. Když chlap nosí na krku řetěz z drahokamů, sotva to je slušný člověk..." Narovnal se, rozhlédl se kolem. "Slyšíš, ty černokněžníku? Ještě se setkáme!" Mac-Lier povytáhl obočí.

"Aby se tohle tvoje přání nikdy nesplnilo!"

Graum mávl netrpělivě rukou, potom zavěťil.

"Zabili jste jich hodně," řekl uznale.

"Všechny," usmál se nejstarší otrhanec. Kdysi byl v Erenu korunovanou hlavou. "Nelitovali jsme námahy."

"To se podívejme," zasténal Onzun, který se probral k vědomí. "Bandité, dobrodruh, dvě nádherné ženy..." Omámeně si prohlížel své zachránce. "A k tomu jeden lovec lidí a jeden goblin. Díky, lorde Laurene, díky!"

"Máš skoro pravdu," sklonil se k němu jeden z otrhanců, "ale nás neposlal tvůj pán, a nejsme obyčejní lapkové. Osud tě svedl dohromady s Šestou rudou bohyní války a jejím doprovodem. Lokni si našeho vína, hned ti bude líp!"

"Přeháníš, ale já ti odpouštím," usmíval se stopař. "Mě už nepostaví na nohy ani všechno víno světa, to vím..." Vyvalil oči na Rosannu, která přicházela, podpíraná Žebrákem. "Tvá krása je obzvláštní, Bohyně války!"

Dobrodružka se zachvěla.

Ví to. Jen se na mě podíval, a přece to ví! Pro lásku boží, co z toho ještě bude?

"Nic neomlouvá mou neúctu," pokračoval Onzun. "Blízkost konce mě přiměla k upřímnosti. Přeji ti štěstí - budeš ho potřebovat."

"Nijak ses neprovinil," Rosanna se k němu sklonila. "Ale abys získal beze zbytku můj obdiv, okamžitě vyprávěj o všem, co se s tebou dělo, a o čem víš!"

Onzun začal mluvit. Vyprávěl, jak přišel lord Lauren na ten tlustý foliant, v němž četl o těch dvou orákulech. Vyprávěl, jak nechal astrology Ranilova řádu vypočítat, kde se orákula nalézají. Mluvil o tajemné moci stínových kněží orákula - o té schopnosti vidět za všech okolností to pravé. Mocní Unie vkládali do této tradice všechny své naděje, a stopař se vypravil, aby zjistil jméno zrádce.

"Vyzvědači," bručel Graum. "Museli být opravdu zoufalí, když sáhli po takových prostředcích..."

Rosannin zuřivý pohled ho umlčel.

"Pokračuj, pane!"

Onzun vykládal o tom, jak vytáhl z jednoho sluhy Di'Maremského orákula, kde má hledat Di'Luan. Mluvil o přechodu přes horské štíty Onporu, o zápase se Sigurovými špiony. Na jižní straně v pralesech, kam nikdy nevkrčila lidská noha, konečně objevil prastaré město, ležící z větší části v rozvalinách. Strávil tam dva týdny, upřesňoval výpočty; hledal stopy, nějaká poučení - ne bezvysledně. Sebral všechnu odvalu a vylezl na horu, na jejímž víchřném návrší, ve stínu rozeklaných skal, je ukrytá věštírna. Když spatřil budovu, okamžitě se vracel - tak zněl rozkaz. Snažil se dostat k mořskému pobřeží, čelil mnoha nebezpečím tam, kde čekali Ranilovi rytíři. Krytý ocelovým lesem se znovu zvedl, aby mohl položit tu jednu otázku, ale podruhé k cíli nedošel. Utrpěl porážku.

"Mapu jsem zachránil," šeptal. "Žoldáci Tříhlavého ji nenašli..." S Gorduinovou pomocí se posadil, předklonil hlavu. "Prohlédni si ji, má paní!"

Na lebce, která byla od doby, kdy padl do zajetí - dobré dva týdny neholená - byla viditelná síť tenkých čar.

"Sám jsem to udělal," nesl se chraptivý šepot. "Čepel rozžhavená nad ohněm... a lesklé měděné zrcadlo..."

Rosanna mocně polkla a vzbopila se. Přikývla. Graum popadl papyrus, olůvko a pustil se horečně do práce. Bardovi stačil jediný pohled: jednou provždy si obraz vryl do paměti.

"Splnil jsi svůj úkol, Onzune," prohlásila dívka, aby ubožáka trochu povzbudila. "Lord Lauren si vybral dobře!" Stopař na ni vděčně pohlédl. Chtěl zřejmě zašeptat své díky, ale ostrý výkřik goblinův mu zmrazil slova na rtech:

"U Krana!"

Po mramorových deskách, pokrývajících podlahu, se směrem k oltáři valil proud krve.

Anrem přistoupil k jedné z nejbližších ležících mrtvol - a s úžasem hleděl na vybledlou tvář, vybledlou, rozpraskanou kůži.

"Nemá vůbec barvu," zahučel se zlým tušením. "Žádnou krev..."

"Musíme si dát pozor!" křičel Graum. "Ať je to cokoli, děje se to, aby nám to uškodilo!"

Salina zachmuřeně přikývla. "Uhodls. Už jsem o tom slyšela, a neradila bych, abychom čekali, až se to vyplní."

"Vyplní?" nechápal goblin, zírající na proud krve.

"Až krev, prolitá pro bohy, dosáhne Tharrových soch za oltářem, zrodí se démon pomsty," šeptala Salina. "Je to nezkrotné, magií živé stvoření, všechno, co mu přijde do cesty, zahubí. Když si pospíšíme, snad ještě..."

Příšerná rána. Oslepující zablesknutí: stíny dobrodruhů se promítly na zeď naproti oltáři.

"Už to začíná," vyjekla Salina. "Hned tu bude!"
"Jdeme!" vydala pokyn Rosanna. "Nebudeme na něj čekat."
Dva z otrhanců na sebe pohlédli. Nemuseli mluvit - znali se dost dlouho na to, aby věděli přesně, co si druhý myslí.
"Jděte!" promluvil jeden z nich. "My se ho pokusíme zadržet tak dlouho, jak to půjde. Tak se třeba dostanete ke koním."

Rosanna se zarazila.
"O tom nemůže být řeč! Půjдете i vy. Není nic..."
"Jděte už!" vykřikl druhý. Očima hledal Arelina kněze. Jejich pohledy se na vteřinu střetly. Anrem skoro nepostřehl - nutelně přikývl. "Neváhejte!" Jeho tvář ozářil vyzývavý, uličnický úsměv. "Až ho zařídíme, přijdeme za vámi."
"Já bych tady zůstal, má paní," řekl Onzun tiše. "Jenom bych vás zdržoval a pak..." Mávl rukou. "Nemám chuť žít zbytek života o žebrácké holi."
"Ale vždyť..."
"Vím sem tam něco o zanedbaných ranách, má paní. Už jsem se rozhodl. Jestli si mě opravdu vážíš, musíš si vážit i mého rozhodnutí. Prchejte!"

Mac-Lier uchopil Rosannu za paže a vlekl ji sebou. Toronský hrabě pomalu couval, očima doširoka otevřenýma hleděl na zvolna se drolicí kamenné desky. Za oltářem se v hlubinách probouzelo cosi - cosi, co si ani Tier Nan Gorduin nepřál poznat zblízka. Vrhł se jako poslední do chodby vedoucí k východu; ještě viděl, jak otrhanci, kteří zůstali vzadu, vytáhli šavle.

Rozběhl se. Salinina malá chladná ruka hledala ruku jeho; všemi otřáslo nadpozemské řvání. Okamžitě na to se ozval bojový pokřik Areliných přívrženců, a pak řinčení čepelí.

Rosanně se v očích třpytily slzy, když se dostali ven. Ze srázu - třebaže se jí v tom lovec a gardový kapitán snažili zabránit - se ohlédla.

Čtverec brány obklopovalo kolo zlověstné, rudé záře.

6.

Oba otrhanci se obrátili proti démonu, zrozenému z krve a nenávisti. Stvoření se objevilo v Tharrově podobě, ledový pohled jeho tři hlav - kozlí, hadí a lví - sliboval smrt. V jedné ruce držel meč s rozeklaným hrotem, ve druhé mnohoocasý karabáč. Vykročil mílovým krokem - jako by si vůbec nevšiml ozbrojených lidí.

Udělal chybu.

Runami zdobené rovné meče udeřily najednou. Jeden z úderů se odrazil od démonovy čepele, ale druhý se úspěšně vyhnul švihajícímu karabáči a zasadil nestvůře hlubokou ránu.

Démon se zarazil. Couval, začal všema šesti očima zkoumat útočníky. Muži se po sobě podívali, pak, jako na znamení, znovu vyrazili do útoku: za cíl si vzali nohy jako sloupy. Zableskla ocel jako hadí jazyk, zasyčel karabáč, ale pohyby otrhanců, vycvičené v mnoha střetech a soubojích, byly hladké a plynulé. Vystříkla černá krev, jejich úderů vířily prach; šustot jejich plášťů přehlušilo řinčení ocele. Potulní bojovníci byli ve svém živlu, a třebaže věděli, že nemají naději na vítězství, naplňoval je vzdorným uspokojením sám bojový čin a jistota, že obětují své životy za správnou věc a pro krásnou ženu.

Démon, jehož výpady pocházely z jiné roviny bytí, z jiného času, od mistrů, kteří nebyli lidmi, bezuzdně řval. Utrpěl početné rány, aniž jeho meč, karabáč, našly cíl. Připomnělo mu to jeho pomíjejícnost, a větší muka mu nemohly způsobit ani ocel ani kouzla. Byl přinucen couvat, zpátky k dýmající díře, k roztržitému, krví pošpiněnému oltáři.

Jeden z mužů odložil zdánlivě veškerou opatrnost, vyrazil kupředu. Stvoření s vítězoslavným zachrčením po něm švihlo - aby ho roztřálo napůl, v tom okamžiku zablýskl druhý rovný meč a sřal kozí hlavu.

Budovou otřásko řvání srovnatelné s burácením hromu. Démon zuřil, karabáč z levé ruky odletěl daleko. Šílená zloba potáhla oči lví hlavy blánou, hadí oči zůstaly nehybné - tak to mělo být.

Otrhanci se táhli a pozorovali výsledek. Na rtech pohrdavý úsměv.

"Měl jsi pravdu, vyhrál jsi," uklonil se svému druhovi velice zdvořile ten mladší. "Opravdu neznal ten prastarý trik. Velká škoda, že už ho nemůžeme zopakovat, teď už se bude mít na pozoru, co víc, sáhne asi po něčem jiném."

"Byl to skvostný úder," bručel starší. Elegantní uklona hlavou, jak se sluší na dokonalého pána. "Bylo mi ctí bojovat po tvém boku."

Onzun, zatlačený ke zdi, na ně kýval a vzdorovitě se zasmál.

Démon se rozhodl. Potupili svátost - musejí zahynout. Ještě se nemohli dostat moc daleko: všechny je dostihne, všechny chytí. Ale tyhle dva si nesmí pustit za záda - na to jsou příliš dobře vycvičení a příliš nebezpeční. Příliš nebezpeční na to, aby se s nimi dál potýkal.

Spustil meč a vykřikl k nepoznání znetvořeným lidským hlasem. Vzduch okolo něho se okamžitě naplnil mocí; brána svatyně se s mohutným zaduněním zavřela, uvnitř nastala tma. Had syčel: vyjmenovával zaklínadla prastarých, právem zapomenutých mágů.

Onzun během pár okamžiků shořel na popel v ohni, který se šířil podél stěn. Na oba severské bojovníky se snášela plamenná kupole, která zevnitř vypadala jako rozevřená, zuby cenící tlama. Po ostřích obou mečů přeběhlo ostré světlo, následované žářem, žářem a bolestí.

Otrhanci se smířili s nevyhnutelným. Čekali, ale protože smrt nepřicházela, zastrčili meče do puklin v mramoru, a usadili se vedle sebe.

"To bylo tak," promluvil jeden, "že doprovod Bohyně války byl příliš málo pro dva bojovníky s modrou krví a podnikavou náturou, kteří o sobě mohou prohlásit: "Neztráceli jsme své dny tím, že jsme se je pokoušeli prodloužit -

radši jsme využili čas nám vyměřený."

"Krásné. Opravdu krásné," zabručel druhý. "Miluji moudrosti, které se dají použít zároveň jako životní krédo i jako nápis na náhrobek." Usmál se. "Tohle jsem si vypůjčil od elfů."

"Mně se to líbí. Rád bych si to poznamenal, jenže... skoro všechny mé věci zůstaly v mých starých hadrech."

Starší muž si beze slova ohmatával kapsy - a jeho tvář se opět rozjasnila. "Hleďme, kostky! Už jsem se bál, že jsem je ztratil v tom zmatku."

Mladší muž si stáhl rukavici a ukazováčkem pravé ruky nakreslil do jemného prachu, pokrývajícího mramorovou, podlahu dva, vzájemně se dotýkající kruhy. "Takže si hodíme kostky," řekl. "Hraní nemůže být nikdy dost."

"Škoda, že se nemůže přidat stopař," povzdechl majitel kostek. "Vypadal jako řádný člověk."

"Zřejmě i byl..."

Oba si povolili límce - malá úleva ve stále rostoucím vedru.

"Tři jedničky vždycky prohrávají," mumlal starší otrhanec, "tři devítky vždycky vyhrávají. V každém dalším případě je vklad toho, kdo má vyšší čísla."

Vyhrabal dvanáctiboké hrací kostky.

A kupole se neustále zužovala.

"Ty házíš první, tiadlanský rodáku. Nehrajeme o velké částky, ale nevádí ani, když prohraješ hodně: dneska ti odpustím všechny dluhy. Ostatně..." mladší muž se vsedě uklonil, "...mé jméno je Tagrid. A mou vlastí je Haonwell."

"Vyd Kal-Omon. Ostatní už víš." Zasmál se chrtivě starší.

Jeho druh se smál s ním. Začali hrát kostky.

A hráli až do posledního okamžiku.

7.

Opět cválali. V truchlivé náladě, sužováni zlými předtuchami. V čele Rosanna, vedle ní toronský hrabě a ovšem Anrem. Gorduin se Salinou a lovcem se sokolí tváří v patách za nimi. Řadu uzavíral Graum, který po pár minutách vyrazil kupředu.

"To je náš konec. Démon už nás sleduje - cítím to."

Nikdo nepromluvil. Otrhanci se potichu modlili, jen Žebrák něco zamumlal, ale tak tiše, že tomu žádný smrtelník nemohl rozumět.

"Jak dlouho za námi může jít?" zeptala se Rosanna alidaxské dívky.

"Dobrou hodinu vydrží určitě. Magie Tharových kněží nedává bytostem z jiné roviny tolik času." Salina se ohlédla. "Staří mistři se ovšem mohli mýlit. A jestli se mýlili, ať nám jsou nebesa milosrdná."

"Dobrou hodinu můžeme tohle tempo vydržet," oznámil Mac-Lier, "ale víc určitě ne."

Naproti nim temněly lesy, pokrývající úbočí pohoří Onpor. Staré stromy, stojící tu jako strážní obrové - cesta vedla přímo do jejich stínu. Slunce stálo vysoko, jeho paprsky v širokých pruzích pronikaly listovím, vrhaly zlaté pruhy na boky uhánějících jezdeckých koní, mnohonásobně se odrážely od nahých čepelí. Vysoká vrstva zetlelého listí tlumila každý zvuk - jenom tento zvuk, vždyť ptáci tady zmlkli už dávno: oni jako první vycítili blížící se hrůzu.

"Něco vidím," vykřikl náhle Arelin kněz. Pevnou rukou přitáhl uzdu, druhou ukázal kupředu. "Podívejte se. Tam, kde se cesty rozdělují!"

"Stát!" přikázala Rosanna. "Stát!"

Graum, opozdilec, se neustále otáčel dozadu, vždyť větší část té dotyčné hodiny měli ještě před sebou. "Co je zase?"

"Bojovníci falangy velkokrále," oznámil Gorduin. "Může jich být snad dvě stě. Kromě toho," svažtil čelo, "pár cizích. Připadá mi, že je to někdo jako vy."

Graum se přinutil ke klidu, přetancil se svým krátkonohým koněm dopředu. To, že se objevili cizozemci, ho pořádně rozzlobilo. Zárukou úspěšné práce agenta je dobrá informovanost; svědomitý špion zvažuje každý faktor, každou možnost. Jeho hlavním nepřítelem je nevypočitatelnost - a všichni, kdo ho - úmyslně nebo náhodou - překvapí.

"Zkrátka dobrodruzi," bručel zlostně. Falangu v její síle i slabosti znal už do omrzení - kéž by radši neznal. Myslel na cizince se širokýma očima. Otrásl se při vzpomínce na to, co se stalo. "Jestli se nemýlím, jdou po nás. Vzpomeň si na ně v Erionu: já už jim poděkuji, jak se sluší a patří!"

U Krana, povídám, ta záležitost je čím dál divnější! Prostě k nezaplacení!

"Známe jen dva," zchladil ho bard. "Jeden je Kilwog Thel Shankar, druhý Liuiana Quann."

"Shankar!" vybuhl goblin. "To jsem mohl tušit, že se ten proklátec jednou dá na něco takového! Je pověstný v zacházení s mečem, třebaže začal svou kariéru v klanu Přátel řetězu, obchodujícího s otroky. Magii moc nerozumí, ale jeho mentální schopnosti není radno podceňovat. Od té doby..."

"Vynechme podrobnosti, Graume," zaprosila Rosanna. "Já vím, že ty víš, jestli chápeš, co myslím. Nezapomínej, co máme v patách. Jak bojuje ta žena?"

"Nemám ponětí. Liuiana Quann je divný patron, zřejmě kněžka. Podle pověstí pochází z Anuria a slouží Bastě, kočičí Bohyni."

V tu chvíli pochopil význam poslední věty Bohyně války. To ovšem stavělo věci do jiného světla. A jen co je pravda, jím to na výhodách nepřidávalo.

Jak bojuje? Pro boha, snad na ně nechce zaútočit? Jich čtrnáct že by se vrhlo na abasiskou falangu, posílenou dobrodruhy? Ta kouzelná věc připravila dívku o zdravý rozum.

"Rosanno!" zasténal. "Rosanno, to nemůžeš myslet vážně! Musíme se jim vyhnout; do toho, vyhneme se jim, ale ne..."

"V lese, mezi stromy nedokážeme držet tempo. Démon by nás dostihl a skoncoval by s námi, pane goblin. To je to, čemu se musíme vyhnout za každou cenu!"

"Přichází," poznamenal žebrák jakoby mimochodem. "Blíží se."

Rosanna obrátila svého koně. Tváře jí hořely, zachvátil ji hněv. "Probijeme se těmi přivandrovalci. Za Sever a za Spojenectví - vpřed!"

A rozvinula vlajku.

Runami zdobené krvavě rudé hedvábí plápolalo ve větru jako oslepující ohnivý jazyk. V lidech, v goblinovi, stejně tak ve zvířatech, se rozlila zvláštní síla.

Šestá rudá bohyně války a její doprovod daly najevo svou moc. Meče vyletěly naráz z pochvy, členové malé skupiny vyrazili sborově hurá. I jindy tak uvážlivého, lhostejného lovce lidí, dokonce i Grauma svým kouzlem podmanil ten odznak, starý stejně jako první, smrtelníky zbudovaná říše kontinentu. Bojovníky prodchla jediná vůle, téměř všechna srdce bušila v jediném, prastarém rytmu.

Dva z rytířů zůstali sami sebou, a jeden z nich - z dobrých důvodů - předstíral.

Druhý se o nic takového ani nepokoušel. Sice se tomu podívoval, ale rychle to přešel. Nehodlal vypadnout z boje: věděl, že je nevyhnutelný. Pozvedl se v sedle, vysunul zbraň a němě se řítit vpřed. Vítr jako by přinášel vlčí vytí.

Tiere Nane Gorduine.

Velitel oddílu shromážděného na křižovatce cest nechtěl věřit svým očím. Celý zkoprnělý se otočil ke svým důstojníkům a dobrodruhům:

"Copak se zbláznili? Nebo nás chtějí pomýlit nějakým hloupým trikem?"

Abasisané se bezradně dívali jeden na druhého. Jeden poručík pokrčil rameny.

"Jestli se nám chtějí vyhnout, musejí každopádně zpomalit. Můžeme počkat."

"Nezpomali," poznamenala zachmuřeně Liuiana. "Udělej jim cestu, kapitáne!"

Černovlasý muž nechápavě civěl na Bastinu kněžku. Sloužil ve vojsku velkokrále už přibližně třicet let, mohl se počítat za veterána mezi veterány. Zúčastnil se všech významných válečných tažení, věděl, čeho je schopna dvoustěčlenná těžká pěchota. Rady té cizozemské čubky by nestály za uvažování ani tehdy, kdyby je napadl desetinásobek těchhle... Nemohl se rozhodnout, jestli se má smát nebo vztekat. Dobrodruzi! Všichni jsou stejní. Říká se o nich, že jsou schopni nadpřirozených věcí. Tak ať to dokážou! Rozhodl se pro úsměv.

Když něco nedokážou vyřídit tvoji sluhové, postav armádu! Když nepořídíš ani s armádou, povolej dobrodruhy - ale pro každou příležitost měj po ruce jednu abasiskou falangu, pro případ, že by sis to rozházel s dobrodruhy...!

"Měla's asi pravdu, drahá dámo: nemají v úmyslu zpomalit," řekl. "Jejich problém." Zachmuřil se. "Uzavřít stěnu štítů!" Znova zašilhal na Liuianu. "Pět minut. Tolik jim ještě zbývá ze života. Zřejmě nebudete muset ani vytáhnout meče."

"Ty's ještě nikdy nebojoval proti dobrodruhům," zasyčela anurská žena, "a Rudé bohy války znáš taky jen z doslechu. Ne, kapitáne, na tenhle oddíl nehodlám nečinně čekat. Když si chceš hrát na bohatýra, prosím, ale beze mě!"

"Na tom jsme se nedohodli, krásná dámo," upozornil ji důstojník.

"Pravda. Výměnou za zlatáky sloužím silou a radami - avšak krví ne. Všechno zlato velkokrále by mě nepřimělo, abych zůstala, to mi můžeš věřit."

Důstojníci se ošivali.

Liuiana zlostně pobídla koně a rozhlédla se.

"Radou už jsem posloužila, neuposlechl si. Čekám v Infu na všechny, kdo přežijí tento den..."

Její černý jezdecký kůň poskočil. Jeden z cizozemců se zamyslel, pak se pustil za ní. Kapitán pokynul: jeden z vojáku vyrazil z řady, aby zachytil koně za uzdu - ale než po ní stačil sáhnout, spadl na zem s tváří znetvořenou, lapal po dechu. Modrý chuchvalec mlhy odnášel vítr.

"Zpátky!" řvali důstojníci. "Zpátky!"

"To děláme, pánové!" vykřikl muž, který se připojil k Liuianě. "Právě to děláme, jak sami vidíte! Pokud jde o mě, nezastavím se až doma!"

Vojákovi, sraženému na zem, pomáhali jeho druhové na nohy. Přerývaně dýchal a drtil kletby mezi zuby.

Kapitán se smál.

"Nic si z toho nedělej, hochu! Co nevidět si budeš moci vybit svůj hněv!" Zastínil si oči a pozoroval ty blázný blížící se pod krvavě rudou vlajkou. Vytáhl meč.

Děj se vaše vůle...

8.

Vzdálenost se rychle zmenšovala. Gorduin jasně viděl velkokrálovu vlajku s liliemi; stěna štítů uzavírala cestu jako ocelová přehrada, na rovině, na hrotech vztyčených kopí se sem tam zatřpytil sluneční paprsek, pronikající listovým. Žebrák a Mac-Lier udávali šílené tempo, oči - stejně jako oči ostatních - jim rudě hořely - plamenné kouzlo vlajky. Změnili se v zuřící šelmy, jejich těla napínala nelidská síla - ani pomstychtivý Tharrův démon neměl proti nim moc šancí...

Ani meč, ani opojení - zlobil se bard. A kdo viděl má kouzla? Zatočila se mu hlava. Roztřásl se - nanejvýš známý třas - před dvěma roky, v divočině Prokletého kraje, zakusil něco podobného.

Něco, někdo se usídlil v jeho vědomí.

"Co zase chceš?" šeptal v duchu tomu Znamení. Věděl, že je to ono, nic jiného to ani být nemohlo. "Vybíráš si ty

nejméně vhodné chvíle. Prozrad', kdo jsi, ven s tím - co chceš, a nebo zmizni jednou provždy! Straš si někoho jiného!"

Jenom bych tě rád varoval: přiblížil se čas, kdy můžeš na každou svou otázku dostat odpověď. Když tě štěstí neopustí, můžeš si v orákulu sám přečíst svou věštbu - nebo moji, jestli se ti to zdá lepší. Byli jsme jedno, a jedno budeme; jsme jedno i teď v úplnosti času.

"Věštby mě nezajímají. Děsí mě. A děsí mě i tvoje přítomnost. Nemohli bychom spolu být v přímějším styku? Když mě necháš na pokoji, slíbím ti, že při nejbližší vhodné příležitosti budu o tobě snít..."

"Jsi ještě nováček..." Hlas zůstal bezbarvý. V tomto cyklu snad ten nejnovější: nemůžu tě odsuzovat pro tvoji zdráhavost. Ale měl bys vědět: první věštba Sedmého věku se brzy naplní. Buď připraven a čekej!"

"Jak si přeješ."

Snášeš bolesti. Čekej loď - Hluboký povzdech. Zůstaň námi samými...

Obrazy. Prodrávají se z nejhlubších hlubin Minula, vymaňují se z přítomnosti minulosti, sahají po něm, uzavírají ho do sebe. Sál s nízkým stropem, čtyři stěny kovu čeřícího se jak voda, jiskřícího jako rtuť; pulzuje, žije. Podstavec devíti kříšťálových sloupů se ztrácí v zářivé mlze. V devíti kříšťálových sloupech devět živých bytostí, devět němých Bratří, žádný nedýchá, žádný se nehýbá, všichni vyčkávají svůj čas...

Podívej!

Kolem devátého sloupu se probouzí šarlatový žár. Z jeho srdce vyzařuje do tisíce stran oslepující světlo - proniká spoustou mil - věků?, dokud se neztratí v nekonečnu. Oči bytostí, uzavřené v kříšťálovém sloupu, to jsou cizelované nefrity, jeho pohled je nehnutečný - naproti němu, vytesané z ledovce, obrovité zrcadlo...

Dost! zazvonil hlas, a vidina se okamžitě rozplynula. Dál tě nemohu pustit. Uškodilo by ti to.

"Že bys to byl ty?" Gorduinovi se hluboko do paměti vpálil nefritový pohled živé sochy. "Že bych to byl - já?"

Čas ve své úplnosti. Můžeš tady dole být nový a nevědomý a přesto jsi mnohem, mnohem starší než všechno to, co můžeš spatřit a poznat pod ustavičně se měnící oblohou. Jsi starší i než ona vlajka, jejíž kouzlo na tebe nepůsobí. Buď tím, kým jsi: sen duše, sen, který tvoří znovu, kdykoli zavřeš oči..." Pauza. Potom uvážlivě: Přeji ti hodně síly, Tiero Nane Gorduine. Moudrosti ti může dát jenom čas. Pokračuj tam, kde jsi přestal - ale nezapomeň!"

"Jak bych jen mohl...?"

Na to už ale odpověď nedostal; opět byl v té skupině šilenců, doprovázejících odznak Bohů války: během svého jednání neztratil jediný okamžik a nebyl ani o krok dál. Jasně viděl vlajku abasiského velkokrále, zdobenou liliemi; stěna štítů uzavírala cestu jako ocelová hradba. Na rovině, na hrotech vztyčených kopí, se občas zatřpytil sluneční paprsek. Žebrák a Mac-Lier udávali šilené tempo, jejich oči, stejně jako oči ostatních jim rudě hořely - plamenné kouzlo vlajky.

Bojovníkům falangy seděl v tvářích klid, ale nebyli ani zdaleka tak rozhodní, jak se zdáli. Zmocňovala se jich nevysvětlitelná zlá předtucha: jako by se na neřítela ne nějaká hrstka ozbrojenců, nýbrž jakási lita, obrovská bestie, jeden z obávaných ediomadských rudých draků... Někteří potřásali hlavou, aby se obraz pročistil, ale vidina se nerozplývala, stávala se stále skutečnější v oblaku vířícího prachu. Kouzlo!

V srdcích se jim usídlila pochybnost. Ti, co svírali kopí, byli ostřílení vojáci, po celý život hleděli smrti a nepříteli do tváře, ale teď měli pocit, že nemohou zůstat na místě - z té rudé smrsti téměř hmatatelně proudila hrůza, i ti nejneoblomnější z nich bledli...

Kapitán nevěděl, čím si má náhlou změnu jejich chování vysvětlovat. Sám bojoval s nejistotou, ale podlehl v mžiku; hrůza ho úplně ochromila. Ustupoval. Musel ustupovat.

Otevřel ústa, aby vydal příkaz, ale v tom momentě byl ztracen. Jeho pohyby sledovaly ne jeden, ne dva páry očí, jeho zakolísání jako by bylo povellem - hradba štítů se rozpadla, ještě než se útočníci dostali k cíli. Ruce, držící zbraň, ochably, uposlechly instinkty, vojáci, ostřílení v četných bitvách, poplašeně couvali - ostatní bylo už otázkou času.

Anrem a Mac-Lier rozdávali tvrdé rány na všechny strany a ujížděli dál. Cesta před nimi se otvírala, na zem padla roztržštěná kopí, štíty, ranění, koně ucítili krev, zdívočeli a ještě celý ten zmatek vystupňovali. Otrhancům se rány a výpady mečů zpravidla vyhnuly - i oni byli chráněni neviditelnou silou, stejně jako galéra zmítající se v palbě toronských karak, zatímco otrhancům stačil na zdolání nepřitele vždy jediný úder.

Gorduin, jehož nechávala chladným jak kouzelná moc vlajky, tak ten krvavý zmatek, hledal pohledem dobrodruhy, sloužící jako žoldáci Abasisanům. Oba dva se velkým obloukem vyhýbali největší bitevní vřavě a pokoušeli se dostat k Rosanně: zjevně v ní vycítili hlavní zdroj nebezpečí. Jejich znetvořené tváře svědčily o úsilí, s nímž se pokoušeli zničit kouzlo vlajky. Jejich koně se znovu a znovu snažili couvnout, až se jeden z nich nečekaně úplně splašil: vykopl, vzpíнал se, potom spadl a pohřbil pod sebou svého jezdce. Druhý žoldák - bard stejně jako Graum dobře znali jeho tvář z taverny v Torozonu a podobných podniků v Erionu - seděl pevněji v sedle, nebo měl šťastnější ruku při výběru koně: zvládl situaci a teď vytáhl dýku. Rosanna se otočila na deset dvanáct kroků před ním: cíl snadný i pro začátečníka. "Shankare!" vykřikl Ilanořan.

Dobrodruhův pohled se zachvěl. Nezapřel svou pochybnou pověst: úplně se v sedle předklonil a pokusil se od pravého boku vrhnout dýku.

Bard v duchu pokrčil rameny a střelil ho do boku. Vždycky se naskytne druhý břeh...

Raněný dobrodruh zachroptěl, ostruhami pobídl koně, chystal se vyrazit a srazit nic netušící dívku. Gorduin, teď už lhostejně - na něho vystřelil ještě čtyři šípy: tři našly cíl, zabily Skankara a srazily ho na zem do zkrvaveného listí. Prapor velkokrále padl pár minut na to. Zbytek falangy prchal jak splašený - bitva skončila.

"Nemůžeme se zdržovat!" vykřikla Bohyně války s vlasy rozevlátými. "Démon je nám v patách! Jedem dál!"

Objevil se kapitán, který nějakým zázrakem vyvázl bez zranění, a skelným pohledem zíral za vzdalujícími se.

"Vždyť jich bylo sotva tucet," opakoval. "Sotva tucet..."

Když ho jeho lidé, pomalu se trousící zpátky našli, nepomohlo domlouvání ani násilí - nepodařilo se jim, aby se vzpamatoval, úplně se pomátl. Blábolil něco o plamenné vlajce a jakési nestvůře, která ho skoro rozdúpala, než se

rozplynula; tloukl pažemi divoce okolo sebe, u úst pěnu, museli ho umlčet, aby ho vůbec mohli odvést.

9.

Zasedání rady Černých božstev války se obejde bez jakýchkoli ceremonií. Konají se pokaždé na jiném místě a vždycky bez toho, že by zúčastnění byli přítomni ve své fyzické podobě. Kdo má hodně nepřátel, chrání si své tělesné i duševní zdraví tak, jako by jakékoli zranění mohlo znamenat konec jeho kariéry - tak to vyžaduje tradice a ovšem také zdravý rozum. Zasedání rady může svolat kterýkoli její člen - stačí silná vůle, a stěny rozděluje jednotlivé členy, okamžitě padnou.

Stává se zřídka, že se na zavolání objeví všichni. Úplná jednota názorů se vyžaduje jen v těch nejdůležitějších otázkách. Mezi členy neexistuje váhání, nejistota, tajnosti: všichni existují od pradávna, navzájem příliš dobře znají své praktiky. A dobře znají i svého nepřítele - Rudé bohy války Severu. To je zárukou jejich vítězství, vítězství, které je na dosah.

Jejich plány existují dlouho, předlouho, a to, že se objevil odpovídající nástroj - zrádce - považují za znamení, že jejich okamžik nadešel. Dali se tedy do práce a až dosud se ve svých předpokladech nezklamali. Překážky po řadě padaly, vojska se vydávala na svá tažení. Kníže Eligor, nejnebezpečnější z nepřátelského tábora, se stal otrokem mimo prostor a čas, spousta jeho druhů padla - o konečném výsledku války se nedalo pochybovat ani na okamžik.

Až doteď. Protože do pečlivě promazaného soukolí se dostalo pár zrněk písku.

A jako už tolikrát to opět způsobili dobrodruhové. Na ně, na jejich jednání se ani Černá božstva války nemohla vždycky úplně spoléhat - a to i jediná chybička mohla vést k celé sérii katastrof, když se na scéně objevila tahle sebranka. Jen a jen mrzutosti!

Když nová Rudá bohyně války ukázala na úpatí Onporského pohoří už podruhé svou sílu, svolal nejstarší z abasiských čarodějů s naprostým souhlasem rowonského vévody radu Černých božstev války.

Zdvořilostní mezi sebou plýtvat nemuseli: všichni měli velkou moc. Možnosti některých byly sice o trochu větší, ale to, že byly odkázány jeden na druhého, tyto rozdíly vyrovnávalo.

"Došlo k nečekanému obratu v událostech," mumlal pán abasiských černokněžníků. "Vlajka Šestého boha války má nového pána. Podle toho, co nám sdělilo Oko (tak mezi sebou nazývali zrádce), jsou vlajka a její pán na cestě domů. Mají v úmyslu použít k přechodu Di'Luanské orákulum." "Můžeme je ještě zadržet?" zeptal se lord Arnil dha Agrou, velmistr Bratrstva meče.

"Oko nás ujišťuje, že se nemohou dostat do Di'Marenu. Ale bylo by pošetilostí zapomínat na to, že stejný slib nám už dalo, když šlo o thekselskou svatyni."

"Kdo doprovází tu ženu?" Hlas ediomadského nejvyššího vládce přicházel zdáli.

"Dobrodruhové." Tón hlasu mluvil sám za sebe. "Agent Oko nám o nich podal zprávu jen v hrubých obrysech. A co mě na tom znepokojuje nejvíce - že ani jeden z vás nepocítí uje jejich auru."

"Snad ani nemají žádnou opravdu významnou moc," vmísil se Shruk Dakul, chán všech východních barbarů.

"I to je možné," připustil pán abasiských černokněžníků. "Ale je to velice nepravděpodobné, vezmeme-li v úvahu zprávu Oka."

"Takže otázkou je, co děláme, když se na Severu opět objeví Šestý bůh války. Ať Oko tvrdí co chce, když se jim podaří dostat se do věštírny, bude i ono odhaleno. A pak budeme nuceni dobýt v krvavém boji to, o čem jsem ještě před nedávnem mohli prohlašovat, že nám patří..." Hlas toronského čaroděje prozrazoval bouřlivé emoce.

"Ještě není nic ztraceno," pokoušel se ho uklidnit dha Agron. "V podstatě jsme už zvítězili. V otevřeném boji jsme dokázali nasadit čtyři vlajky proti osmi!"

"Není to tak jednoduché," vmísil se do hovoru Tharrův velekněz. "Kdyby nám neuklouzla pod rukou Šestá vlajka, musel bych ti dát zapravdu, ale takhle..."

"Co znamená ta jedna? Máme dřívou převahu!"

"Kdyby nešlo právě o to, dal bych ti zapravdu. Jenomže Šestý je Bůh války dobrodruhů!" rozčiloval se nad nechápavostí svého druha velekněz. "Může kdykoli zverbovat své nejschopnější druhy a uškodit nám tím, že se znovu zmocní jejich vlajek. Je možné, že už teď ji doprovází nějaká taková banda. A ostatní se jenom musejí vyhnout otevřenému střetnutí. Když budou chtít protahovat čas, můžou to klidně udělat."

"Jen ať se sem ta sebranka odváží!" nová alidaxská čarodějnice se poprvé zúčastnila zasedání rady božstev války. Žila v euforii čerstvě nabyté moci, opatrnost ostatních ji trochu rozčilovala. "Alespoň o jednu starost máme méně. Vlajky jsou konec konců dobře střeženy, jsou v bezpečí, není to tak?"

"Před dobrodruhy není v bezpečí vůbec nic," vysvětloval mírně Abasisan. Měl s tou ženou své plány. "Byla by bláhovost podstoupit takové riziko na prahu vítězství."

"Takže co uděláme?" vyptával se hlubokým hlasem chán.

"Musíme co možná nejrychleji zaútočit na uctivatele slunce. Lord dha Agron s toronskými pluky tam mohou být brzy. Rudý bůh války Unie bude nucen vytáhnout do boje, bude-li chtít ochránit svou zemi. Až je zničíme, bude naše vojsko moci postupovat k severu. Abasiské a rowonské jednotky budou nasazeny během pár týdnů, koncem třetího měsíce Smrti bude i Doran náš!"

"Když budeme jednat dost rychle," převzal slovo abasiský pán čarodějů, "můžeme do podobné pasti vlákat i lid lučistníků. A pak už se ani Šestý bůh války nebude moci jen tak potulovat: bude se nám muset postavit tváří v tvář."

"A co řeholníci Sekty?" Alidaxská čarodějnice o nich už hodně slyšela, a ty zprávy ji plnily nejistotou.

"Než se odhodlají k činu, než vytáhnou, už nebudou mít kde bojovat. A s Tajným bohem války, zůstane-li sám, už si snadno poradíme."

"A až zvítězíme, nebudeme už potřebovat ani Oko..." poznamenal Toroňan. Zmocňovaly se ho zlé předtuchy, kdykoli pomyslel na zrádce. Je příliš mocný. Příliš sebejistý. Příliš... zpupný. Jestliže ho neodstraní z cesty včas, mohl by být nebezpečný.

Hlasování proběhlo rychle, přineslo jednoznačné rozhodnutí. Spojení mezi černými božstvy války bylo přerušeno - opět tu byly ty jisté stěny.

Den, následující zasedání rady, se početné vojsko Orků a čtyřicet tisíc toronských bojovníků (mezi nimi i dvě jednotky Bleskové gardy) vydalo na cestu k Dawalonu, hlavnímu městu Unie Dwyll.

10.

Rosanna a její doprovod narazily po třech týdnech jízdy na město v troskách.

Jejich cesta proběhla bez zvláštních příhod. Poté, co zvítězili nad falangou, museli jen dvakrát sáhnout po zbraních: jednou na hranicích Abasisu, když se jim zastoupit cestu pokoušel oddíl lehké jízdy, podruhé o dobrých deset dní později - museli přivést k rozumu bojovníky jednoho polodivokého kmene, kteří je napadli.

Počasí jim přálo, pěšiny a průseky byly po celou cestu schůdné. Arelin kněz se osvědčil jako vynikající vůdce, Onzunova mapa byla překvapivě přesná. Ujížděli od svítání do soumraku, jenom dvakrát za den zastavovali, aby si odpočinuli oni i jejich koně.

Netruchlili dlouho - bylo by to nedůstojné památce padlých druhů - útrapy cesty snášeli trpělivě, s hlavou vzhůru. Skoro každý večer se otrhancům podařilo přimět Gorduina, aby zpíval balady - i tento úkol plnil bard s obvyklou důkladností. Gardový kapitán se nehnul od Rosanny. Dívka - protože už teď byla Bohyní války - se snažila držet své city na uzdě. Graum se svými kostkami vyhrál menší jmění. Salina nejraději naslouchala Gorduinovým písním, a kdykoli se bard ponořil do myšlenek, tiše seděla vedle něho a dbala, aby ho jediným pohybem nerušila. Instinkt jí napovídal, že její "anděl strážný" bojuje se svými vzpomínkami: to se pak dívka ještě víc přikrčila, s otevřenýma očima snila o knížecím kapitánovi a své zářivé budoucnosti. Svou bezprostředností brzy všechny okouzila. Občas se rozjasnila i tvář lovce lidí - Mac-Lier vyprávěl spousty posměšných a pravdivých historek o válkách klanů.

Lidé, nocující pod volnou oblohou, mají obvykle lehké spaní a upřímné sny. Mac-Lier ale odpočíval málo, snad ještě méně než bard (a to už bylo opravdové umění, vždyť Gorduin zdířil jen každou druhou noc, a i to jen na krátkou chvíli); měl z Ilanořana strach. Jak přechali, ztratily sice podrobnosti toho, co se událo v thekselské svatyni význam, ale lovec cítil, že pěvec, kdyby opravdu chtěl, by mohl jeho tajemství odhalit. Takže bděl, hlídal bardovo vědomí a byl vděčný bohům, že neustále odvracely Gorduinovy myšlenky jiným směrem.

Kdyby byl tušil, že tajemství zmizení Knížete přece jen kohosi opravdu vážně zaměstnává, byl by snad Společnost okamžitě opustil.

Gorduinovým snům vládly v těchto týdnech přízraky z nefritovými očima, rozpadající se kříšťálové sloupky a plamenné koule. Nenechávaly ho na pokoji ani vzpomínky na události, které se odehrály u Daumyru. Dvakrát se přistihl, že se už už nahlas pře se Znaméním: požaduje klíč od jakési brány. Zasutá studnice prastarých vzpomínek pod tlakem povolila, z hlubin vzlínaly obrazy věků dávno minulých, v hodinách bdění se stávaly podivně nepravděpodobnými. Rychle je zapomínal, ale cítil, že ten idylický stav je jen přechodný: dříve nebo později bude muset pohlédnout pravdě do očí a ztěží mu to bude pochuti.

Sem tam ho ještě vyhledala představa Eriel, její postava už ale ztrácela obrysy, jakoby se na ni díval přes čistou vodu, padající odkudsi shora. Poučil se z předchozích zkušeností: nesnažil se po ní sáhnout, pustit se s ní do řeči - a když modrý měsíc vystoupil do zenitu, přicházel jeho věrný druh Vlk, aby zaplašil přízraky astrálního těla.

Potom už snil jenom o věštírně. O věštírně a o odpovědích, které jim všem mohou usnadnit život.

Město, ležící v troskách, bylo mohutné. Bývalo zřejmě sídelním městem državy v době rozkvětu kyrské říše, později, v létech Chaosu, se dostalo do rukou zdegenerovaného národa, jehož potomci všude zanechali své stopy ve formě bizarních budov. Tehdy uctívali namísto bohů demony a další pekelnou čeládku. Vzájemně izolované kultury se na přechvých pár století zaskvěly, aby se po nových krveprolitích opět ponořily do mlhy zapomnění. Těla se proměnila v prach, kosti byly rozváty, kameny cest roznesli do všech končin kontinentu svědomití poutníci; pomalíčku se přesouvaly i řeky a hory...

Město zůstalo.

Jeho trosky si přivlastnila příroda, domy, obklopující někdejší hlavní náměstí, ani nebyly pobořené - jakoby je jejich obyvatelé opustili včera. Gigantickou pyramidu, zvedající se uprostřed, lemovaly hranoly s kupolemi, kamenné kvádry pokryté popínavými rostlinami. A třebaže je staletí, která se přes ně přehnala, zanechala téměř netknuté, zdály se mnohem letitější než všechny ostatní budovy. Do každého ze čtyř poschodí vedly schody - příchozí dbali Onzunových pokynů a směřovali své kroky k nejnižší položenému vchodu.

Mramorový práh překročil jako první Anrem, v patách za ním Graum. Jejich druhové mlčky, bezhlučně spěchali za nimi.

"Taková haluzna!" podivil se goblin. "Na výšku nejméně šedesát stop, i když v tomhle se pravidelně pletu. Copak to asi bylo za divné patrony, co tady běhali po těch schodech?"

Dvoranu rozdělili stavitelé do deseti podlaží. Podlaží byla lemována visutými chodbami, spojenými navzájem příkrými, z mramoru vytesanými schodišti. Tu i onde vedly temné otvory do labyrintu pyramidy - případně i jinam. Bard odhadoval, že jich může být dvě stě na každém podlaží - barda se při pohledu na mdle svítící runy nad otvory opět zmocňovaly zvláštní pocity.

"Obávám se, že tohle celé nemůžeme projít," sténal Graum. "Jaká škoda! V takových haluznách jsou vždycky ukryté četné cenné předměty."

"Ještě se sem můžeme vrátit, pane gobline!" poklepal mu na rameno jeden z otrhanců. "Když budeš chtít, budeme ti všichni dělat společníky. Jen abychom napřed skončili s tou hloupou válkou a zvítězili v ní!"

Graum rezignovaně mávl rukou.

"Do té doby to někdo vykrade. Cítím to ve svých kostech!"

Na dně jeho torny, kromě jiného haraburdí, se křčil růženec z článků prstů, doporučený k předpovídání budoucnosti a jasnovidectví. Nikdy neměl to srdce se růžence zbavit.

Anrem pomalu pokyvoval hlavou.

"Když to až dosud neudělali, snad s tím ještě pár let počkají." Rozhlédl se. "K čemupak asi sloužilo tohle bludiště? A jak..."

"Stojíte v Paláci bran," zazněl čísi hlas. Trhli sebou, všichni sáhli po zbrani, pár mečů vyletělo z pochvy, ale hned zase zmizely - ve světlém čtverci vchodu stál Alyr Arkhon. Gorduin se usmál - znal tajemství poloelfova lehkého kroku. Byl to jednoduchý, ale účinný trik, jeden z nejnevinnějších z těch, jaké měl doranský mág v zásobě.

"Už tady na vás čekám málem pět dní," kroutil hlavou nekromant. "Už jsem se obával, že jste narazili na skutečné těžkosti, ale jak vidím, vlajku máte, a podstatná část společnosti je bojeschopná."

"Všechno šlo hladce, pane," přikývl nejstarší otrhanec. "Kdyby nikdy nebyla horší cesta, jenom..."

"Jenom?"

"Přítel Graum nám ztratil jednu kostku, obehral nás o všechny peníze a vypil nám všechno víno."

Alyr Arkhon trochu povytáhl obočí, přeletěl společnost pohledem, pak pokrčil rameny.

"Myslím, že jste se ještě neutábořili. Já už znám okolí, narazil jsem na vynikající místo. U večere mi můžete všechno vyprávět a... no, i já mohu posloužit čerstvými zprávami."

Mávl rukou a jemně, ale rozhodně vystrkal společnost ven.

"Dovolte mi, abych vás všechny varoval před těmito dveřmi," řekl venku. "Vůbec nikdo neví, kam vedou. Legenda praví, že je možné dostat se tudy do kteréhokoli bodu Universa, když se tam ale někdo odváží nepřipravený... Nuže, může se ponořit do Prázdnoty jako kámen do vody, jak se říká."

Zavedl společnost do zahrady, obehnané vysokou zdí. Rosanna a její druhové odvážali koně, oni sami složili svá zavazadla vedle jednoho pavilónu, který se zachoval zcela neporušený. K večeri bylo to, co se otrhancům podařilo skolit ještě před západem slunce. Zatímco jeden z otrhanců otáčel rostem, Rosanna a Graum vyprávěli Alyrovi o tom, co se stalo v minulých týdnech. Gorduin zprávu občas doplnil, ale o "bratrské" laskavosti, kterou mu prokázal čaroděj, ani o Znamení - sám nevěděl proč - pomlčel.

"Ten cizinec se šikmýma očima, to byl Kníže," bručel poloelf. "Devátý velmistr Smrti. Ten zrádce musí být opravdu dobře obeznámený se vším a pekelně bohatý: ne každý by si mohl koupit služby toho vraha-umělce. Odkud asi mohl vědět, že se chystáte právě do svatyně Tříhlavého?"

Bezradné krčení ramen ho brzy přestalo bavit a zvedl ruku: teď je řada na něm. Rychlými tahy své hole narýsoval postavení nepřátelského vojska, podal zprávu o pokusech generálů Spojenectví, které skončily nezdarem - vykreslil věrný a opravdu temný obraz.

"Musíme si pospíšet," uzavřel. "Na výsledcích tohoto poslání může záviset opravdu mnohé. Když ztroskotáte, mohou s vámi případně ztroskotat svobodné státy Severu."

"Případně?" sraštila čelo Rosanna.

"Třeba ne. V naší věci vynakládá úsilí i pěkných pár dalších, ale spoléhat na jejich úspěch stejně jako by oni spoléhali na vás - by byla pošetilost. V Erionu na nás sází málokdo." Vstal a blýskl po otrhancích mdlým, přízračným úsměvem. "Až do svítání budu na stráž. Pokojnou dobrou noc!"

Gorduin - sám nevěděl proč - se neodvažoval usnout. Raději se usadil vedle nekromanta; díval se, jak se poloelf babrá s ohněm a uvažoval, jestli si takhle hraje i s oharky v doranských krbech... Mezi stromy blízkého lesa se proháněl vítr, v přítmí poletovali motýli; čas od času se ke lhostejným hvězdám zvedla sprška jisker.

"A teď mi prozrad' pravý důvod svého příchodu," otočil se bard k nekromantovi. "Určitě to musí být důvod dobrý, když jsi věnoval kus své moci na tak dlouhou cestu."

"Uhodls, milý příteli. Podstatná část zpráv se ke mně dostane rychle vlastními cestami a třebaže mě nezlomí víra tvých druhů hřeje u srdce, jenom proto bych se sotva vydal na cestu. Potřebuji tvou pomoc. Tady a teď."

Gorduin povytáhl obočí, ale mlčel - v takových chvílích je lepší než všechno vyptávání soustředěná pozornost.

"Musím se dostat nepozorovaně na Jih, okamžitě - to je teď otázka života a smrti. Nevypávej se, proč: prozatím ti to nemohu prozradit. Až nastane čas, dozvíš se i to."

"Jak ti v tom já mohu pomoci? Narostly by ti vousy, než bych otevřel Bránu - a k tomu jakou Bránu!" Bard se tiše rozesmál. "Byla by ti těsná, všude by tě tlačila. Nedostal by ses dál jak deset, dvanáct kroků. Stálo by to za to riziko?"

"Mýlíš se," mumlal nekromant. "Musíš mi pomoci v Paláci bran. To, co jsem říkal odpoledne, je čistá pravda: tajemství jejího fungování nezná nikdo, kromě..."

"Vůbec nikdy jsem tu ještě nebyl!" vybuchl Ilanořan. "Dokonce jsem o tom teď i slyšel poprvé. Tentokrát sis vybral špatně, Alyre." Trochu se mu ulevilo, třebaže ho zlé tušení neopouštělo. Počítal s něčím horším. "Jsi snad u konce svých sil? Proč nepoužiješ tradiční způsob?"

"Víš přesně, proč ne," pohlédl na něho poloelf zachmuřeně. "Ti, co mě pozorují, by okamžitě přišli na to, že se na něco chystám. Ale ty mi můžeš pomoci - aspoň doufám. Že jsi tu od narození nebyl, o tom nepochybuji ani minutu. Ale snad předtím..."

"Nevěřím na znovuzrození," zabručel Gorduin rozladěně. Už cítil, že všechno je marné.

"Znovuzrození, nesmrtelnost... To je otázka názoru..." uvažoval polohlasně Alyr. "Sám nevím, k čemu se přiklonit v tvém případě, Tiere Nane Gorduine. Neptej se na nic, prosím tě! Počkej, až dojdete k orákulu. Tam potom..."

Ilanořan svěřil hlavu.

Bojí se! Vsadil bych se, že se bojí! myslel si. Ale nevádí, Alyre! Já se bojím taky.

"Nemusíš dělat vůbec nic," šeptal nekromant. "Prosím tě jen o jedno, neodporuj!" Opřel se o hůl a narovnal se.

"Pravda, taková prosba je občas těžší úkol, než jakákoli zkouška sil..."

Teď to řekne. Nadarmo až do teď kličkoval, teď to musí říct! Bard cítil škodolibou radost. Prosí, a já musím souhlasit - ale neusnadním mu to, já tedy ne!

Nechápavě pohlédl na doranského vyslance.

"Nuže, musím tě poprosit, abys otevřel svou mysl. Úplně. Musím sáhnout hluboko, opravdu hluboko, a když narazím na odpor, utrpím nenapravitelné fiasko. Jaká je tvá odpověď?"

Kolkolem žádný zvuk. Zdálo se, že vyčkává celý svět.

"Udělej, co uznáš za vhodné, Alyre," odpověděl nenuceně bard.

Nekromant odešel ještě před východem slunce. Gorduin se probudil zdeptaný - ale spal tentokrát klidně.

To byl poloelfův dárek, výměnou za zasuté vzpomínky.

ČTVRTÝ DÍL

Měsíc boje

Osud světů zrozených drží povětšinou v rukou jejich obyvatelé, osud světů stvořených je však usměřňován specifickými zákony. Tvůrci těchto zákonů nejsou neomylní, od obyčejných smrtelníků se odlišují pouze v tom, že počítají i s následky svých eventuálních omylů. V tom tvořeném světě, jehož noční oblohu osvětlují dva měsíce - jeden rudý a jeden stříbřitě modrý - byl dlouhou dopředu určen okamžik začátku a konce. První východ slunce oddělili od posledního devíti osudovým zvraty, stejně jako kdysi oddělili vody valící se Dole a Nahore. Události devíti dob toho světa se točily kolem devíti os, kolem devíti nedotknutelných, nezničitelných duší. Od počátku se na těchto duších skvělo Znamení: nestaly se hračkou, nástroji té vůle, která to velké jeviště postavila. Žily tisíce životů v tisíci postavách. Příliv a odliv cyklů je znovu a znovu vynášely na hladinu, duše hrály role, které jim Věštby určily, a při každém soumraku epochy se jim do srdcí vkrádala hořkost. Ale ať se těch devět podělo kamkoli, ať se z nich stalo cokoli, v úplnosti časů honosně zářily ony samy...

1.

Budova, skrytá ve stínu strmých skal, se objevila teprve v poslední zákrutě pěšiny, vedoucí vzhůru. Tahle cesta upadla dávno v zapomnění, po staletí se nenašel člověk, který by jí prošel - a přece existovala a nestala se neschůdnou ani díky změnám, které se udály na povrchu.

Skupina odešla z města v troskách před šesti dny. Počínaje druhým dnem putovali pod oblaky: na krajinu, prostírající se tam dole, byl nádherný výhled. V ostrém světle modrého měsíce občas zahlédli vzdálené moře; obzor barvil doruda požáry války, zuřící na severu. Pravidelná armáda a oddíly dobrovolníků tam pokračovaly v zoufalém boji zadních vojáků, ale armádu, již veleli Černí bohové války, nedokázali zastavit. Ustupovali k hlavnímu městu Unie Dwyll, Sagrahasu, aby uspořádali své řady a zastavili proud klikatící se ze srdce Toronu. Ve hře byl nejen osud Dawalonu, ale celého Spojenectví. To věděli všichni - včetně Rosanny a jejich společníků.

Bohyně války se dívala na orákulum, obě ruce si hrála v rychle se rozplývajících obláčcích vlastního dechu. Pozorovatelé museli uznat, že severská krasavice, vyhlášená svou umíněností, odvahou a ctižádostí, po čas cesty vyspěla pro svou velkou roli. Byla velitelkou dobrodruhů, tuláků - a doufala, že bude i andělem pomsty.

"Brzy," šeptala obrácená směrem k moři. "Brzy..."

Věštírna dřepěla mezi obrovitými skalami jako starý, na kost zmrzlý drak. Okna a brány: oči a tlama.

Posledních pár kroků už šli mlčky, ve stále se zpomalujícím tempu. Rosanna seskočila ze sedla a opět šla v čele skupiny. Po její pravici gardový kapitán - štíhlý, ochotný stín. A přece mu nebylo dopřáno, aby dorazil k cíli jako druhý: Mac-Lier ho uchopil za rameno a nepustil, dokud dívku nedošel Gorduin a Anrem.

Rosannin pohled se zarazil na hraběti, potom přeletěl na lovce lidí, Gorduina a Arelina kněze. Všichni tři obstáli ve zkoušce vůle.

"Byl bych raději, kdyby počkal tady venku," poznamenal Mac-Lier. "Může být přítel, může být renegát, a přece jen je to Toroňan." Prchavý úsměv, rychlý postranní pohled. "Nemyslel jsem to jako urážku."

Rosanna blýskla očima. Narovнала se, netrpělivě mávla rukou.

"Nech ho! Jeho místo je vedle mě."

Gorduin zakroutil hlavou, ale radši nic neřikal. Lovec lidí ustoupil. Gardový kapitán si vyhrnul límec pláště a beze slova zrychlil krok.

Na půl cestě ho zarazil tichý zvuk. Šavle vytažená z pochvy. Anrem mu s úsměvem, ale o to rozhodněji, zastoupil cestu. Šavli nezvedl, ale jeho pohled mluvil jasněji než všechna slova.

Rosanna se nevráživě rozhlédla. Otrhanci postávali bez úsměvu, jejich ruce spočívaly na jíleích mečů. Gorduin a Mac-Lier se po sobě podívali. Skutečnost, že jejich popularita v minulých týdnech některak neklesla, kvitovali s povděkem. "Takže, jak chcete. Půjdu sama," prohlásila Rosanna. Anrem pohlédl na gardového kapitána. Ten pokrčil rameny a usadil se na kameni. Nato Žebrák zasunul meč zpátky do pochvy a zasmál se. Smích se nesl daleko, dlouho se vracel ozvěnou: zdálo se, že samy skalní štíty se radují nad vítězstvím Arelina kněze.

Gorduin se usmíval. Ta dívka má jeho uznání: to bylo dobré rozhodnutí, snad nejlepší, k jakému mohla dospět. Otrhanci upravovali postroje koní, goblin bavit Salinu nějakou historkou. Mac-Lier stál na stráží ve dveřích, aby byl po ruce, kdyby došlo uvnitř k nějaké nečekané události.

Bard odvedl svého bílého hřebce o kus dál, ve stínu osamělé skály mu sundal sedlo. Hleděl na zasněžené vrcholky

hor, na bezútěšnou šedivou oblohu - od jihu se blížily mraky, nebeské karaky s napnutými plachtami... "Jsi rychlý, Bratře..."

Pokusil se uspořádat své myšlenky. Snažil se zformulovat otázky, které, dojde-li k tomu, bude muset bezpodmínečně položit. Cítil Velkou blízkost, a to ho uklidňovalo. Ještě jeden skutečný druh.

Varování přišlo nečekaně, bylo jako rána do tváře. Ale zapůsobilo: jakmile vzhlédl, okamžitě skočil.

Meč Knížete se zařízl do skály na dva palce hluboko, za ním se táhl chvost zářivých jisker. O minutu později se už zase klikatil směrem ke Gorduinovi.

Bard nechal padnout kuši do sněhu a bránil se dvěma dýkami; z bezprostřední blízkosti upřeně hleděl do šikmo položených očí. Neviděl v nich ani stopu po nějaké emoci. Devátý velmistr Smrti stál nehybně v klasickém výpadu východních šermířů - Ilanořanova nadlidská rychlost a síly ho zjevně překvapily. Zvažoval, jakého protivníka má proti sobě. Chystal se, že uskočí dozadu, když...

Mac-Lierovo první seknutí mu způsobilo dlouhou ránu na levém rameni. Druhé, vedené směrem dolů po délce východní čepele, ho zasáhlo do levého stehna. Třetí seknutí přerušil těžko sledovatelný pohyb. Bleskurychlá riposta: lovců lidí zachránila jen dlouholetá zkušenost. Couval, znovu zaujal bojový postoj. Otrhanci tleskali, potom je ta taškařice začala nudit, a i oni tasili meče. Knížete, svíjejícího se s nehybnou tváří v krvavém sněhu, obklopil les oceli.

"S vaším dovolením, pánové," zašeptal Mac-Lier, "pokračoval bych v tom, co jsem začal!"

Čepele na sebe znovu a znovu narážely. Gorduin to pozoroval očima odborníka - jedině díky tomu okamžitě postřehl změnu v chování řemeslného vraha.

Záludný útočník se poučil: zvolil řešení, které se zdálo nejjednodušší.

Okolo jeho postavy zhoustla, vzplála aura moci. Bard mu s obdivem musel přiznat duševní sílu - použít magii uprostřed boje na život a na smrt, to byl nevidaný výkon. Jestli ještě...

Mentální úder elementární síly Knížete ho skoro vyšinul z rovnováhy. Někteří z otrhanců padli omámeni na znak, někdo vykřikl - na několik minut se všechno zamlžilo. Gorduin padl na kolena, ale svou kuši neupustil. V jeho zorném poli se tyčil muž se šikmými očima, obklopený šarlatovými plameny - sám byl ztělesnění utrpení, nesnesitelná, palčivá bolest...

Potom najednou pohasl. Skomíral, jako by nikdy ani nebyl. Opět se stal člověkem: bez hnutí, trochu předkloněný, stál ve zdupaném sněhu, hrot jeho meče kreslil temný oblouk pod jeho nohama.

Nevěřičně zíral na šíp, který mu trčel z hrdla.

Gorduin vstal. S chladnou hlavou, s vypočítavým klidem vystřelil druhý šíp, potom třetí a čtvrtý - svou oběť nutil ustupovat ke skalnímu výčnělku, k okraji srázu.

Devátý velmistr Smrti upustil meč. Jeho ruka bloudila od prvního šípů k druhému, který mu trčel z hrudi, odtud k řetězu z drahokamů. Světlo v kamejích neustále bledlo.

Gorduin naklonil hlavu ke straně. Upřeně hleděl svému vynalézavému mučiteli do očí, potom -

"Dobrou noc, princí!"

a poslal ho do pekla.

Trvalo hodnou chvíli, než se všichni vzpamatovali a troškou alkoholu zahnali i vzpomínku na bolest, projíždějící jejich vědomí. Gorduin vyhrabal ze sedlové tašky pečlivě, v suchu uchovávanou krabici s doutníky, nabídl Graumovi. Usadili se na skále, mlčky vyfukovali voňavý kouř, občas pohlédli dolů: nad místem posledního odpočinku Devátého velmistra Smrti poletoval prachový sníh.

Lovec lidí se naklonil a přes jejich ramena dlouze pozoroval roztříštěné tělo tam dole.

"Děkuji," řekl tiše. "Mám důvod k předpokladu, že tohle by byl začal se mnou..."

Když se vrátila Rosanna, nebylo už po události nikde ani stopy. Otrhanci obdivovali Mac-Lierovu techniku a požádali muže s tváří sokola, jestli by nezopakoval postoj krytu, který je všechny tak nadchl.

"Wolkum Naizerd!" soptila Bohyně války. "Nikdo jiný než Naizerd! Naizerd, ten slavný mág. První diplomat Doranu! Nevěřila bych tomu, kdybych to neslyšela na vlastní uši. Kdybych..."

Oněměla, nechápavě zírala na zčervenálé tváře.

"Našli ho," začala znovu se zvláštním důrazem. "Zrádce. Oko. Je v našich rukou. Teď už..." Ztratila trpělivost, ucouvla. "Co na mě tak zíráte? Snad se tady něco nestalo?"

"No..." Graum si odkašlal. "Právě že stalo." "Mohla bych se případně dozvědět taky, co?"

A tak ji doprovodili k okraji srázu a ukázali, co se stalo.

2.

Před bardem, mířícím dovnitř, kráčeli v chladném předsálí tři, ale na stěně byl jediný stín - Ilanořanův - , ti tři, to byly pouhé ožilé výčnělky přítmi, nástroje vůle vševědoucího kněze. Ovanuly ho a ponechaly samotného - první krok musel každý udělat ze své vlastní vůle.

Gorduin vyrazil. Někde nablízku, v temnotě prostřední dvorany orákula, něco vycítil. Byl to černočerný otvor, průrva v předívu skutečnosti - uvědomil si, že to přítmi skrývá Bránu, vchod k cestě vedoucí do Di'Maremu.

Dlouhé minuty postupoval v patách za znovu zmaterializovanými stínovými knězi úzkými, neosvětlenými chodbami, přes komory pokryté dávným prachem, aby se nakonec se srdcem bušícím a sevřeným hrdlem zarazil před těžkými dřevěnými dveřmi, které se nějakým nevysvětlitelným způsobem zachovaly v dobrém stavu.

Čekal. Jeho pohled zabloudil na podlahu, usmál se. Na stejném místě podupávala před čtvrt hodinou Rosanna. Zřejmě tajně doufala, že bude muset bojovat, nebo aspoň chytračit, aby dostal odpověď na otázku - na tu

jednoduchou otázku, které až do této doby přikládala tak velký význam, a otázka ten význam pozbyla, jakmile zaznělo všem známé jméno.

Wolkum Naizerd.

O jednu starost míň - o pěkných pár navíc. Smrt Knížete vyjasnila situaci: až se zpráva o tom dostane ke zrádci, přizná si zřejmě, že jeho plán skončil nezdarem. Co asi udělá? Vezme do zaječích? Nebo se znovu pokusí převléknout kabát?

Dveře se otevřely.

Gorduin vstoupil do místnosti okrouhlého půdorysu. Uprostřed z kamenů složená kopie studnice prapaměti, světlo, proudící ze studně, neustále mění barvy: žlutá, bílá, modrá...

Bard se odvážil až k roubení, ale marně napínal zrak: neviděl živou duši v té záři napájené energií z jiné roviny existence.

Z moře plamenů se náhle přece jen cosi vynořilo - stínová postava, která tančila, prohýbala se společně s okolními plameny. Její hlas byl chladný, tichý a rozhodný:

"Hledáš Poznání. Tak se ptej!"

A Gorduin se ptal.

"Je ti dobře?" Salinin hlas zněl v tom nadpozemském přítmí podivně přidušeně. Vedli své zpěčující se koně k Bráně, aby za sebou po uplynutí vteřin nechali tisíce mil, a vynořili se na druhém břehu moře, na spojeneckém území. "Nic mi není," zamumlal bard.

"Dozvěděl ses to, co jsi chtěl?" zajímala se dívka, třebaže si nebyla jistá, činí-li správně. Jak se jen Gorduin ztišil! Ruce má jako led a jako by... Gorduinovy rty se zavlnily.

Sám jsi Znamení.

Jeden z Devíti, jeden z vyvolených, jež sami řídí svůj osud, jejichž osud neformují ani hvězdy, ani démoni, ani bohové; tvé bytí je břemenem veškeré moci tohoto světa, a může být tíhou i tobě samému. Tvé činy zanechávají trvalou stopu v časech, v nichž je ti dáno žít... Šesti věky jsi prošel, devět věků následuje jeden po druhém, až slunce zapadne naposledy. Jsi zrozen v sedmém věku, jsi nositelem nespočetných pravzpomínek; časem budeš moci vlastnit, prožít každou svou minulost... Vzpomínej!

"Tiere..."

Vzpomeň si na věštbu!

"Anreme, Anreme, sem!"

"Existence Pánů smaragdu bude jednou jistotou..."

"Gorduine! Slyšíš mě?"

"...Na knížete, na modrého, se pak snese věčný spánek..."

"...Navrátí se zrádce starobylé krve císařské..."

"...Lidu Krásných se dostane Dračího vladaře..."

"...Neporušená bude pak osamělost Pramága..."

"...Jeden ze Sedmi se pustí na slané moře..."

"...Velikán řeholníků odhalí tajemství..."

"...Morous se ubírá k domovu, v čele tisíců..."

"...Jako poslední zůstane malý černý bard..."

"...Z nebeského lodního můstku vyhlíží vzdálený břeh..."

V bardových uších splývaly ty úzkostlivé hlasy v jedno bzučení. Pravicí svíral uzdu svého bílého hřebce, a nebyl by ji pustil ani za všechny poklady světa.

"Jed!" zasykl kdosi. "Ten prokletý vrah ho otrávil." "Nanejvýš pohledem," prohlásil Graum. "Nezasáhl ho." "Tiere! Tiere! Podívej se na jeho oči!" Gorduin se navrátil.

Levičkou pohladil Salininu planoucí tvář. To už tam byli i Mac-Lier, Rosanna a Arelin kněz.

"Pominulo to," řekl chraptivě. "Pominulo. Tak dál!"

"Je ti dobře?" vyptávala se Rosanna. "Ještě nikdy jsem tě takového neviděla. Dozvěděl ses něco o té studně? Něco, co..."

Bard se mdle pousmál. Je načase, aby se vzmužil. Je čas převzít břímě.

"Vím všechno," řekl.

A ani netušil, jak moc se mylí.

3.

Přešli bez problémů. Di'Maremovi vzdušní kněží je doprovázeli až k východu - když vyšli z budovy, ovanul je svěží vítr. Foukal od západu, od lesů Sirenaru, zahnal daleko pach zmaru a kouř, který už se dlouhé dny vznášel nad poli Tiadlanu.

V udržované zahradě věštírny na ně čekaly tucty dívek - bojovnic, tucty neochvějných šermířů s odpočinutými koňmi, a jejich paní jim vyřizovala vzkaz od Dorchy: ráda je uvidí.

"Opravdu velká pocta," usoudil Graum. "Kdybych to nepovažoval za úplně nemožné, řekl bych, že před námi jde Alyr Arkhon."

"Snad," dumala Rosanna. "Nebo se mezitím stalo něco neobvyklého. Brzy se to dozvíme."

Palác Dorchy postrádal vznešenost, charakteristickou pro většinu šlechtických příbytků na Severu: rozkládal se na nejvyšším bodu náhorní roviny jako orlí hnízdo, poskládané z kamenů. Obklopovaly ho kláštery plné šermířů, domy rytířských řádů; bylo zjevné, že se místodržící připravila na boj a nehodlá se poddat svému osudu ani po pádu Unie,

dokonce Doranu.

Hluboký klid borových lesů, vroubících cestu, se přenesl na Gorduina. Sílu načerpal i z toho, jak slunce zářilo a Salinin pohled hledal pohled jeho. Splnil svěřený mu úkol. Ať už se jeho osud zvrátí jakkoli, na toto nesmí nikdy zapomenout. Musí na to vzpomínat - co svět světem bude.

Se zadrženým dechem si lokl z menší čutory a jen se usmíval, jak mu slzy vhrkly do očí.

Jsem jen křehký člověk.

A bohové nejsou.

Potom už šlo všechno jednodušeji.

Když se přiblížili k bráně paláce, mřížoví se okamžitě zvedlo. Strážce jim vzdávaly poctu - Rosanna je odměnila zářivým úsměvem bohyně. Čtyři hodiny poté, co našli Di'Luanské orákulum, se před nimi otevřela i křídla dveří vedoucích do síní Dorchy.

Koně odvedli po zuby ozbrojení drábové. Všude se konaly horečné přípravy: dlážděným nádvořím rachotil jeden valník za druhým, oddíl za oddílem se vydával na cestu k jihu, aby zkrřížil zbraně s nepřítelem, ohrožujícím hlavní město Unie.

Dorchin nejvyšší hofmistr jim přispěchal naproti a s odměřenou zdvořilostí je pozval dál jménem vládkyně Tiadlanu.

Vnitřní zahrada. Všude žluté růže. Gorduin viděl něco podobného jen v paláci Malika, někdejšího vůdce El Hamedu. Arelin kněz, kráčející po jeho levici, se usmál.

"Nikdy bych si nepomyslel, že se někdy dostanu až sem, volný, nespoutaný řetězy. Jestli to půjde tak hladce i směrem ven..."

"Vyčkej konce!" pošeptal mu jeden druh. "Když uvidí, jak se tváříš, neudělají pro tebe výjimku ani kvůli Rosanně..."

"Ale já nemám jednu chuť potýkat se s tak krásnou ženou. Byla by velká škoda kterékoli..."

"Ty by tě určitě nelitovaly," poznamenal Graum. "Před několika lety jsem mohl přihlížet, co prováděly se dvěma Bliženci, kteří se jim dostali živí do rukou potom, co jeden jejich oddíl chtěl Dorchu připravit o život!"

Nejvyšší hofmistr zaklepal svou holí! I nadále se choval velice zdrženlivě, jako by v něm nalezla útočiště všechna elegance válečnického Severu.

"Šestá rudá bohyně války s doprovodem," ohlásil.

Následovaly úklony.

Místodržící se na svém obsidiánovém trůnu trochu předklonila. Byl to typ ženy, před níž se člověk dopustí i té nejmenší nezdvořilosti jen s úmyslem sebetřýzně; její rty, klenuté obočí, její pohled svědčily o neústupnosti. Shirin wri Kriles nebyla krásná, ale její zjev a oděv - od jednoduchých bílých šatů bez ozdob až po černou ocelovou obroučku, přidržující světlé vrkoče - vyzařovaly takovou důstojnost, s níž mohl soupeřit stěží pár krasavic kontinentu. Mohla být o patnáct, dvacet let starší než Rosanna: prozrazoval to její neoblomný pohled.

Pomalu se napřímila a nehybným pohledem putoval po členech společnosti. U Gorduina a lovce lidí prodlel její pohled déle, potom přeskočil na Žebráka. Némý souboj trval dlouhé minuty. Konečně se Dorcha usmála, a ten úsměv - jaký div - ji trochu zkrášlil. Teď se zdálo pochopitelnějším nadšení těch, kdo na jediný její pokyn byli ochotni položit život pro její cíle.

"Buďte pozdraveni," její hlas zněl mnohem měkčeji, než se dalo očekávat. "Bohové vás přivádějí v hodině nejvyšší nouze: budiž jméno bohů pochváleno!"

Gorduinovi se teď v tváři nepohnul ani sval - útrapy natolik zocelily jeho psychiku.

Ať je tomu tak...

"Přijmi náš nejhlubší hold, vzácná paní," odpověděla Rosanna. Třebaže to dobře zakrývala, její druhové poznali, že se považuje za rovnocennou s místodržící.

"S radostí jsem přijala zprávu o úspěchu vašeho poslání," řekla Dorcha, "ale existují obavy, že už jste zmeškali, že všechno, zač jste bojovali a prolévali krev..." Vzpamatovala se a zmlkla: zřejmě nechtěla předbíhat událostem. Přichází si zasloužit trochu odpočinku - tak to vyžaduje úcta a pohostinnost.

"U večere vám všechno podrobně vypovím. Zatímco se bude nosit na stůl, prosím vás, abyste se odebrali do pokojů, které vám byly určeny. Slibuji, že vám dlouho nezůstanu dlužná vysvětlení a třebaže bych ze srdce ráda uvítala, kdybych mohla mít na delší dobu potěšení z vaší společnosti..." podívala se významně na Arelina kněze, "zítra za úsvitu budu sama naléhat, abyste vyrazili!"

"Děkujeme, má paní," uklonil se bard. "Sami už cítíme potřebu horké lázně, teplé večere a jinak je tomu s pohodlným ložem. Na takové přijetí tuláci Severní země nikdy nezapomínají."

"Jděte tedy," usmívala se bíle oděná žena. "Jděte a užívejte veškerého pohodlí tohoto domu! Mám takové tušení, že dlouhou dobu si nebudete moci dopřát podobného!..." Kývla na rozloučenou, sama už se hodlala vzdálit, ale najednou se zarazila; na něco si vzpomněla.

"Ráda bych upozornila pány: mé služebnice přes svůj klamný vzhled jsou do jedné dobrovolné bojovnice. Jsou schopné, a proč to zapírat, náhylné používat hrubou sílu, pokud by se k nim někdo zachoval neuctivě. Můžete si ušetřit spoustu nepříjemností, budete-li si počínat umírněně a zdrženlivě... nerada bych, aby se komukoli z vás něco přihodilo..."

Žebrák zašilhal na své druhy, potom na dívky shromážděné u vchodu, a povzdechl.

"Ráj," mumlal, když vycházel ze sálu.

"Přesně tak," přikývl bard a ostentativně uchopil za ruku Salinu. "A stejně jako ráj, i toto je nedosažitelné."

Rosanna se prosmýkla ke gardovému kapitánovi, a než je mohli rozdělit, udělala něco, co se nehodilo k Bohyni války, tím méně k proslavené dobrodružce.

Něžně ho políbila.

Prostorné mramorové vany, pozlacení dvouhlaví draci, bublající, křišťálově čistá voda a vybrané jemné šaty: členové společnosti - včetně otrhanců - vstoupili znovu do síní tiadlanské Dorchy jako znovuzrození. Žebrákovu minulost připomínala jenom loutna, od níž se, podobně jako bard, za žádnou cenu nemohl odloučit.

"Zbraň mít nemůžu," vysvětloval polohlasně. "A s prázdnými rukama do lví klece přece jen nepůjdu..."

Graum, který nenechal v pokoji nejen svou dýku, ale ani růženec z článků prstů (tak si ho podmanila produkce Knížete), se narovnal. Ať se bude dít, co chce, on odejde dveřmi - ať se propadne, jestli ne.

Když zaujali svá místa, objevili se i jídlonoši místodržící. Večeře byla lehká a jako vždycky v tomto kraji, strašně civilizovaná: i Dorchiny řeznické psy charakterizovala stejná zdrženlivost. Když sloužící - všechno výborní bojovníci - donesli tácy, objevilo se v křišťálových pohárech předocké prastaré víno. Přítomní už už ochutnávali s nábožným vytržením - síla léta, které uplynulo před mnoha desítkami let, se jim rozlila končetinami.

Ale ani tentokrát neunikli, aniž podali zprávu. Úkolu se nyní ujal Gorduin: zadrnkal na svůj nástroj, zahloubal se, pak se do toho pustil. Začal tam, kde Bohové: na samém začátku.

V magickém vlnobití hudby se postupně otvíral pohled na skalní štíty Murgadoru. Stříbrná maska se matně leskla na dvoře jednoho hostince, plameny stravovaly Kobzarův hrad se zavalitými věžemi... Události uplynulých týdnů se důstojně řadily, jakoby pohupovány vlnami Lornu, jako ty vory tenkrát; Calyd Karnelian v mlhavém ránu vyjeví svému příteli sen o budoucnosti. Potom smaragdový den, nestvůry z hlubin, šavle, a tam, za mlhou město Tužeb, Alidar...

Dorcha naslouchala s očima rozšířenými. Hradby, uličky, potom nekonečné moře - a lodě, zmítané jeho vlnami, lodě, vypadající jako hračky...

Teď sáhl do strun Anrem. Jeho píseň byla syrovější, jeho vize ne tak barvitá jako Gorduinova, ale posluchači mu za to byli vděční: snáze tak snášeli představu ztrát, bolestnou smrt, která potkala jejich druhy ve zbraní. Žebrák je během pár minut zavedl na skalní sráz, kde se mohli stát svědky boje na život a na smrt, který se tu odehrál mezi Ilanořanem a lovcem lidí na jedné straně a Knížetem, který se tak náhle vynořil, na straně druhé. Krev. Krev na sněhu. Tělo, protkané šípky, ležící v hlubinách propasti. Pak...

Pak Oko.

Rosanna zvedla pravici: stačí.

Místodržící dlouho nepromluvila. Zamyšleně otáčela svým palcátem: to, co slyšela, dolehlo zřejmě až k jejímu srdci.

"Neuvěřitelné, prostě obdivuhodné, co jste všechno dokázali," povzddechla nakonec. "Na to nezapomene jediný kronikář Severu, jediný pěvec balad. Ale říkali předkové, je čas k písním a k tanci - a je čas bojů a smrti. Žijeme ve zkázonosných časech, a obávám se, že se nám všem ještě dostane hodně bojů a smrti v časech nadcházejících." Vzhledla. "Toronská vojska během několika dnů, nejspíše za týden, dorazí na Sagrahaské pole před Dawalon, hlavní město Unie. Jejich mnohonásobnou přesilu umocňuje přítomnost dvou Černých bohů války. Zdravý rozum, moudré sobectví velí, abychom okamžitě pospíšili obráncům na pomoc - ale dokud baroni nezvolí nového krále, dokud nedostanu vlajku Božstev války, jsem bezmocná. Nemohu se vydat na cestu, já jít nemohu. Avšak..." Jiskry sršící z očí. Emoce držené na uzdě železnou rukou. "... avšak padne-li Dawalon, otevře se před Černými bohy války cesta k Doranu. Spojenectví nebude mít čas se připravit: na sever a severovýchod od moře se všechno zhroutí v troskách, než skončí tento rok!"

"Co bychom mohli udělat?" Arelin kněz dopil víno. "Tucet nás je schopen se probít několika setninami, ale v otevřeném boji ani naše Bohyně války nemůže nahradit celou armádu..."

Rosanna přikývla. "Mohu povolat do zbraně dobrodruhy Severu, ale než se shromáždí pod mým praporem... Nu, zdá se, že budeme nuceni na ně čekat v tarinském pohoří, v nejpříznivějším případě v hlubinách štol..."

"S armádou si starosti nedělej, sestro," usmála se zpupně Shirin wri Kriles. "Dala jsem rozkaz k přípravám hned, jak jsem dostala zprávu o tvém příchodu. Dám ti deset tisíc svých jezdců, bude-li ti to vyhovovat. Mají rychlonohé koně, málo věcí: nebudou vás zdržovat, a tak budete moci snad ještě včas zasáhnout do boje u Sagrahasu."

Deset tisíc bojovníků!

Rosanně se zatajil dech. Srdce jí bláznivě bušilo, jako tenkrát v Dračím hřbetu, toho večera, kdy poprvé spatřila svou lásku, gardového kapitána: teprve po pár minutách se opět zmohla na slovo.

"Stěží budu mít možnost oplatit ti důstojně tvou pomoc," řekla tiše, "Jsem velitelkou tuláků: jediným mým pokladem je tato vlajka - a věrná srdce bojující pod těmito hadry. Nemáme vlast a nemáme pána, ale dokud žijeme..."

Zazářil Dorchin úsměv. "Dokud žijeme, máme naději, sestro. Musíme doufat, že síně, které jsme zašily, padlo na úrodnou půdu, a vzejde. Musíme doufat ve věčnou spravedlnost, a v to, že jednoho dne se nám podaří získat od nepřitele zpět naši vlast, tolik sužovanou hordami Toroňanů a Orků..." Zvedla svůj palcát. "Odejdeš a vrátíš se. Budou-li tomu Bohové chtít, jednou se vrátíš, Bohyně války!"

Rosanna s rozzářenými očima vstala, a mlčky se uklonila. Večeře a válečná porada - Graum si potají oddechl - skončily.

4.

Paprsky slunce, šplhajícího se nad Par-Elya, proudily okny Dorchina paláce - většinou dopadaly na netknutá lůžka, sněhobílé polštáře. Liduprázdné bylo předsálí, liduprázdný byl i rytířský sál, na jehož mramorové podlaze se řezníci psi dělili o zbytky od snídaně. O to větší spěch a zmatek panoval na prostorových, opevněných nádvořích: sluhové přiváděli osedlané koně. Vítr přinášel hlas trubky: tiadlanské setniny byly připraveny k odjezdu, důstojníci střídavě pozorovali zavřenou bránu a obzor.

Objevila se i sama místodržící, aby popřála své "sestře" hodně štěstí. Poté, co společnost nasedla na koně, přivolala

k sobě kývnutím palcátu barda.

"Má paní...?"

"Mám pro tebe vzkaz, Tiere Nane Gorduine. Jeden z mých osobních strážců jej v noci donesl od Erika Kopiníka."

Gorduin se zarazil. Během své dlouhé kariéry dostal všeho všudy dva takové vzkazy: jeden za ním poslal Kopiník, proslulý svou málomluvností, do Larmaronu, druhý do jedné zastrčené rybářské vesničky v Shadonském zálivu.

"Vyhybej se jižanům!" - v obou stál tento obecný pokyn.

Žijeme v době listů - pomyslel si trpce. Takže si to poslechneme.

"Zní takto: - Dávej si pozor na lovce lidí! -" pokračovala tišeji Dorcha. "Podle Erika pochází ze Sheenwallu... Víš dobře, co to znamená. Na čí straně stojí smaragdoví mágové, to prozatím nikdo netuší. Bylo by nebezpečné, kdybyste mu důvěřovali - a abyste ho brali sebou, před tím vás přímo varuji!"

"Chápu," zamumlal bard, "a taky lituju. Mac-Lier nás během noci opustil. Zanechal tu pouze dopis a malou modlu - jak píše, jako zálohu."

Dorcha oněměla úžasem.

"Takže jako zálohu," řekla chraptivě. "Pěkné. Zvláště s ohledem na to, že v uplynulých několika stech letech se jen pár lidem podařilo dostat se nepozorovaně z hradeb Di'Maremu."

Rosanna přistoupila blíž, otrhanci ji následovali.

"Mac-Lier není obyčejný člověk," prohlásil bard, "a silně pochybuji, že by s námi měl špatné úmysly. Poslouchejte!"

Tiere Nane Gorduine,

Píšu jenom tobě, ale uznáš-li za vhodné, seznam s obsahem mého vzkazu i ostatní. Opouštím vás s těžkým srdcem, ale moji Místři mi dali na srozuměnou, že vyšlo najevo, kde je Sheenwall, a tak je celý můj řád nucen prchat. Nemůžeme připustit, aby nás objevili Mstitelé. Lituji, že nemohu bojovat po vašem boku - snad nás osud zase jednou svede dohromady, a pak budu moci splatit něco ze svého čestného dluhu. Musíš vědět, že Sheenwall nikdy nečinil nic ke škodě Spojenectví, a pokud se skrývá dál, dělá to jen v zájmu vlastní bezpečnosti. Přeji ti hodně štěstí v tvém budoucím podnikání - mimo pátrání po mně. Obracím se k tobě, protože jsem si tě oblíbil a protože tuším, že tvoje slovo má váhu; určitě dokážeš zabránit tomu, aby mě Dorchini lidé začali pronásledovat. Všechny nás tlačí čas, kromě toho než dojdeš na konec těchto řádků, budu už daleko - dál, než kam nějaký šermíř dosáhne.

Mac-Lier"

Gorduin udělal pauzu, odkašlal si.

"Je tu ještě něco," řekl. "Přečtu i to - když pro nic jiného, tak v zájmu toho, aby mé slovo mělo i nadále váhu..."

"Modlu ti nechávám. Užijvej ji podle libosti - vím, že se trochu vyznáš v magických vědách a máš v těchto kruzích i nadmíru vlivné přátele. Je to Sheenwallův první dárek světu. Velmistr našeho řádu souhlasil s tím, že ti ji svěřím. Pro to, co jsi udělal, a protože se domnívám, že s člověkem, který by se ti vyrovnal, jsem se nikdy nesetkal. Najdeš-li klíč k tajemství sochy a jestli ti někdy pomůže, mysli na mě!"

Dobrodruzi tu stáli celí zmatení. Gardový kapitán mumlal nějakou nadávku, otrhanci se mezi sebou začali dohadovat - ale Rosanna se zadumala a když zvedla hlavu, tvářila se vesele.

"Děkuji ti za všechno, sestro," otočila se k místodržící. "Neloučím se, vždyť se ještě setkáme; mezi sourozenci nějaký ten měsíc nebo rok vůbec nic neznamená..." Obrátila svého koně k bráně, rozesmála se, rudohnědé vlasy jí divoce vlály ve větru. "Vrátím se!"

Místodržící pohlédla na váhajícího barda. "Sheenwallský nepřeháněl, Ilanořane," řekla. "Jsi výjimečný člověk, a včera večer jsme od tebe všichni dostali výjimečný dárek. Dlouho jsem uvažovala, čím bych ti jej oplatila, vždyť ty nejsi dvořan, ale bojovník, nezlomný, hrdý syn lidu - nakonec jsem se rozhodla, že s čistým svědomím ti mohu nabídnout jen jediné..." Odepjala od opasku jednoduchý, neozdobený meč v černé sametové pochvě. "Přítel Dorchy nemůže jít do boje bez opravdové zbraně, nemůže se ohánět vypůjčeným mečem v tomto krutém světě!"

Gorduin mlčel. Potěškával v dlani, na čtyři prsty povytáhl tu úzkou, fantastický lehkou zbraň - potom ho zamrazilo, když nabyl jistoty: Žije!

Meč pulsoval. Vyzařoval pocity. Byl podmanivý a hrozivý - vhodný právě pro něho.

"Sloužil po staletí Tiadlanu a Severu v rukou Dorchů - a nepochybuji, že do stejně důstojných rukou se dostal i nyní. Važ si ho a dávej na něj pozor: byl vykován z živého kovu. Za několik týdnů k tobě přiroste natolik, uvidíš, jako by byl částí tvého těla. Teď jdi! Nenechávej déle čekat urozené druhy!"

Gorduin se uklonil a pozvedl pohled k vládkyni.

"Kdykoli vezmu ten meč do ruky, vždycky si na tebe vzpomenu, má paní." Usmál se. "Pravda, není to právě čestný slib: bude příliš lehké ho dodržovat!"

Shirin wri Kriles se rozesmála. Za mraky právě vykouklo slunce - a protože ho potěšil pohled na pluky, táhnoucí do boje, nasypalo jim štědře nebeského zlata.

5.

Na Sagrahaském poli od prvního úsvitu zuřil boj. Útok Orků odrazili pěší kyrysníci knížete Coriana z Dwyllu, ti urostlí, zachmuření horalé s těžkým krokem. Plné dvě hodiny zuřil na šancích boj zblízka; Seveřané, bojující válečnými sekerami, tu stanuli pevnou nohou a neustoupili ani o krok.

Rytíři Bratrstva meče vyrazili dvakrát do útoku po srázu ohraničujícím východní náhorní rovinu, ale těžká jízda barona Hafglena se jim vždycky postavila do cesty.

Bojovníci se jako rozdrážděné šelmy vrhali nepříteli po krku.

Lord Ral da Ranga cválal sem a tam před řadami svých rytířů Slunce, dával příkazy svým důstojníkům - chtěl se sám přesvědčit o tom, že všechno vykonávají přesně podle jeho pokynů. Čekal. Rád by byl své lidi ochránit, chtěl je mít v záloze pro rozhodující střet - teď ale usoudil, že tato bitva je z mnoha hledisek přece jen nejvýznamnější. Jestliže Černí bohové války, vyčkávající na návrší proti městu, nasadí do boje Bleskovou gardu, on bitevní čáru dlouho neudrží. Spoléhal jedině na falangu, již velel Karnelian, ale abasiský kníže mu dal na srozuměnou: nepustí se do boje, dokud velitelé armády, která zaujala postavení na Swanulském svahu, nepůjdou s barvou ven.

Lord Ranga si nedělal iluze! Falanga sem, falanga tam, boj proti dvěma Černým bohům války vypadal beznadějně. Jestliže se cizinci přidají na stranu Toroňanů, uspíší tím jenom nevyhnutelné. Jestliže si zachovají neutralitu, mohl by případně dostat část kořisti: hlavní město Unie Dwyll by mohlo být bohatou kořistí pro tři, dokonce i pro čtyři loupeživé hordy...

Na swanulském vrchu stály v bojových šicích tři tisíce rytířů v černočerných pancířích, vyzbrojení šavlemi a válečnými sekerami. Křídla a zadní voj tvořily desetitisíce Orků s rudými očima a bílými kožichy - na rozdíl od svého zvyku měli na sobě všichni tmavé a dokonale čisté uniformy, pobité železnými hřeby.

Od svítání pozorovala armáda ve zlověstném tichu, jak se bitva vyvíjí.

Ve velitelském stanu seděli u polního stolu dva muži. Oba byli vysocí, na sobě měli zelené pancíře. Ani jeden neměl na hlavě přilbu. Tvář staršího byla vroubena vousem, byla to tvář výrazná, zachmuřená, klidná. Svůj obouruční palaš opřel o stůl - po čepeli se chvílemi zaklikatil studený blesk.

Vyšší muž měl tvář zakrytou maskou. Na místě pro oči smaragdy velké jako pěst. Vlasy černé jako uhlí mu padaly na záda, jilec těžkého meče, visícího mu u boku, měl překvapivě věrné formy ženy. Levá paže, spočívající na stole, to byla hladká černá ocel bez lícování.

Byli to Airun Al Marem a Alex con Arvioni, pozenští místodržící Boha zesnulých - ve svých armádách rytíři a bílí Orkové říše Darton.

Do stanu vstoupil poručík - vlasy si nechával růst podle vzoru svého mladšího Mistra.

"Seveřani už dlouho nevydrží, pane. Blesková garda je připravená. Snad by bylo načase..."

"Ne," odpověděl suše Airun Al Marem. "Počkáme."

Poručík sklonil hlavu, vycouval ze stanu. Velitelé pohlédli jeden na druhého - všechno naplánovali předem. V očích jim hrálo kruté veselí.

A armáda vyčkávala. Němě, tajuplně, hrozivě.

Vojsko Unie stále ustupuje. Lord Ranga nechává troubit na polnice - všechno marno, musí poslat do boje své rytíře. Nemůže čekat na rozhodující útok Černých bohů války. Ví, že prohrál.

Ani Calyd Karnelian už dál nečeká. Prohlédl v zoufalství zrozený úmysl velmistra Ranilova řádu - a rozhodl se. K čertu s cizinci! K čertu se všemi, kdo se postavili do cesty jeho štěstí, kteří jeho nastávající málem připravili o život, kteří mu zabránili, aby ji tam, na vzdáleném moři, mohl sevřít do náručí!

Vydává potřebné rozkazy: stěna štítů se uzavírá. Zvuk bubnu: "Do boje!" Grengor a jeho důstojníci se postaví do čela svých oddílů.

Rovnost, která nezná hranic.

Oba Černí bohové války škodlivě pozorují události.

"Tak, tak! Ještě že se ten abasiský pes konečně odhodlal!" vrčí kníže Rowonu. "Skvělé!"

I oni udílejí příkazy - Blesková garda se řadí do pětic. Černé prapory plápolají jak temné plameny ve větru.

Spěšně přichází posel.

"Od východu se blíží mrak prachu... Tisíce jezdců..."

"Hordy chána Dakula," mávl rukou velmistr Bratrstva meče. Za pasem má dýku s širokou, jeden napuštěnou čepelí - jemu připadla ta čest - až obsadí město, bude smět vrazit dýku zrádci do srdce. "Nemyslel jsem, že dorazí tak rychle..."

"O to je to lepší!" Kníže tleskne oběma železnými rukavicemi. "Dej znamení k útoku!"

Trubka vřeští, Blesková garda vyrazí.

Alex con Arvioni sleduje obzor.

"Už jedou," řekne Airunovi al Maremovi. "Tak, jak to předpověděl."

"Proto žije mezi nimi, aby poznal tamější poměry. Je ostatně taky mág..."

"Takže tedy zaútočíme..." Zvedne železnou ruku - bubny zazní hlubokými dutými hlasy, oběma mužům přivedou dva těžké jezdecké koně v pancířích. Velitelé se vyhoupnou do sedla a předjedou do čela rytířů, seřazených do bojových šiků.

Jako první se do bitevní vřavy vrhnou ozbrojenci řádu Ranil. Pěchota kyrysníků jim otvírá cestu - lidské moře se rozestupuje, jako se kdysi rozestoupilo moře skutečné před lidem Cheiho Morouse, směřujícím na jih... Pluky jezdců, cválajících v zářivých pancířích, se jako smršť vrhnou na Orky z GroUgonu. Krvežízniví divoši, nahananí sem ze

vzdálené země, ustupují: boj muže proti muži není jejich silnou stránkou. Klín železných hrotů proniká stále hlouběji a hlouběji do jejich houfů; ve vzduchu víří krvavé výpary, prapor Krvežiznivých je co nevidět černý, plný prachu. Improvizované hradby štítů vydrží jen pár minut, na prchající dopadají rány šavlí, buzdoganů, čakanů; umírající koně sebou házejí, jejich ržání přehlušuje chroptění divochů, kteří uvázli pod těly padlých koní. Vítězství je jenom otázkou váhy, a ani na okamžik nemůže být pochyb, na které straně je víc kvalitní oceli.

Krvežizniví prchají. Ale i jim v zádech, na svahu, o němž se domnívali, že je bezpečný, řádí smrt: odtamtud zaútočila toronská Blesková garda, její vojáci nelitostně sekají do Orků, lidí, zvířat, neušetří ani rowonské žoldáky, když se jim dostanou do cesty.

Lord Ranga strhne svého koně. Blesková garda se blíží: pod kopyty jejich koní se otfásá země. Dvě vojska se na sebe vrhnou s děsivým elánem. V tom chaosu nikdo nedbá raněných, zděšených, opozdilců; svět se ztrácí v rudém víru, vojenské zástavy hrozí obloze jako poslové soudného dne.

Na náhorní rovinu se položí stín černých vlajek. Lord Ranga cválá, objeví se hned tu, hned tam se svou krvavě rudou vlajkou. Kudy projíždí, pozvedají bojovníci města, Unie, hlavy: do paží se jim navrací síla, v očích opět zajiskří odhodlání, ale brzy pohasíná - zděšeně čekají na ten okamžik, kdy se setkají tři Bohové války. Všichni vědí: ten osamělý praporečník nemůže opustit bitevní pole živý...

Karnelianova falanga mezitím dostihuje toronské pravé křídlo. Systematicky pustoší všechno, co jí přijde do cesty, pomalu, ale nezadržitelně postupuje vpřed směrem k vrchu, kde se tyčí stany rowonského knížete.

Jestli je dostihne a zapálí, zvítězí - nebo zemře ve zlobném zadostiučinění. Bok po boku svých vojáků, bez přílby, bojuje i sám Karnelian: v pravici meč, v levé ruce prapor v barvě zelené jak moře...

Oblak prachu na východě stále mohutní, roste. Z jeho středu tryskem vyjíždějí tucty, stovky, tisíce jezdců.

V čele Rosanna, Šestá rudá bohyně války - oči jí planou, na ostří vysoko zvednutého meče září nebeský oheň. V patách za ní zbylí otrhanci Timula cwa Anrema, v lehké zbroji bojovníci tiadlanské místodržící, a samozřejmě ilanorský bard, Tier Nan Gorduin.

Není síly, která by mohla zastavit útok přijíždějících. Boční záštitu toronských a rowonských zasáhl ten úder nečekaně - rozpadá se, aniž vojáci stačili dát znamení, nebo vyslat kurýra k hlavnímu voji, obléhajícímu brány Dawalonu.

Vnější město stojí v plamenech. Vitr žene kouř na jih, potom si to rozmyslí a rozežene jej po náhorní rovině Sagrahasu - zachráni tak život a čest lorda Ranga, na něhož nepřítel doléhá ze dvou stran. Na východě tiadlanský proud sbírá, strhává sebou stále víc zbloudilých setnin - Rosanna de Lamar co nevidět velí statisícům, aniž by to tušila.

Obrovitý lidský had uhání směrem k dawalonským šancím, udeří, obrátí se a znovu udeří. Na hradbách se na místo stržených zvedají staronové prapory: ve stříbrem prolamovaném poli zářící sluneční kotouč. Orkové nechávají kořist kořistí, odhazují zbraně a utíkají - za čtvrt hodiny po nich v lese špičatých kúlů a prastarých, navzájem svázaných kmenů, střežených horaly, není ani vidu ani slechu...

Na západě, tam kde vlají vlajky černé jako noc, zuří a pustoší Blesková garda, poháněna temnými silami. Ranilovi rytíři se stáhnou k příkopům a násypům - nechápavě, neschopni slova, zírají na černý přívál valící se na ně od swanulské vyvýšeniny.

Alex con Arvioni vypadá, jako by stál v sedle svého uhánějícího koně. Mává těžkou šavlí, směje se. Slouží Dartonovi, a Darton má tenhle druh taškařic v oblíbě: a není jen bohem smrti, ale i bohem humoru, nemůže vystát své nebeské - nebo pekelné druhy, kteří berou vážně to pustošení, tu hrůzu, a hlavně sami sebe...

Věrní slibu, který dali Alyru Arkhonovi, nastoupili do boje tedy i černí rytíři Dartonovi a jeho bílí Orkové - po boku Severního Spojenectví.

Airun Al Marem se vrhl na Bleskovou gardu. Svým posvěceným palašem roztínal vedví koně, jezdce; zuřil, rozdával rány, potom, když toronští začali zděšeně ustupovat, přitáhl uzdu svému kostnatému koni. Napájel vínem zraněné městské rytíře. Skláněl se k umírajícím, šeptal jim do ucha, líčil jim pro útěchu krásy na onom světě - pak se se smíchem vzdaloval v křížové palbě nechápavých pohledů.

Svůj úkol splnil.

Za čtvrt hodiny byla bitva rozhodnutá, ale s pronásledováním ustupujících Orků a Toroňanů přestali až pozdě odpoledne. Dva Černí bohové války v čele setniny Bleskové gardy prorazili sevřením - ale podstatná část elitního bojového útvaru vzala za své.

Během dvou století zuřila bitva na pustém Sagrahaském poli pětkrát - ale jak tvrdili zkušení, tato byla ze všech nejobzlednější. Sčítání obětí nepřítele, jejich odtahování do jam a k ohňům, trvalo celý týden - v Dawalonu bylo zaznamenáno, že v tom krvavém chaosu zahynulo sedmdesát tisíc Orků a téměř dvacet tisíc rytířů říše.

6.

Brány města se otevřely.

U vnějších hradeb ještě stále hořelo několik řad budov a kúlů - teprve o hodně později, po západu slunce, uhasily oheň vědmy, které se odvážily vylézt ze svých úkrytů.

Hodina, následující po vítězném ukončení bitvy, byla hodinou valícího se dýmu, opojení z vítězství - a hodinou zmatků. Gorduin znal dobře ten duševní stav, kdy každý měšťan - podle toho, co mu kapsa dovolí - nasedne na vůz, do kočáru, vyskočí na koně a uhání od brány k bráně a přejede při tom všechny, kdo měli tu smůlu, že se mu dostali do

cesty. Vyzvedl do svého sedla Salinu, kterou po dobu střetu ochraňovala celá tiadlanská setnina - Dorcha, jako dobrý politik, okamžitě poznala v Calydu Karnelianovi budoucího abasiského královského následníka a snažila se mu zavděčit.

"Jsi v pořádku?"

Dívka si sčesala své lesklé tmavé vlasy dozadu, do dvou pletenců, a upevnila je na zátylku stuhou, jak to viděla u lučištníků ve městě. Bardově pozornosti neušlo, jak prudce jí bije srdce - lord Ranga jí před chvílí sdělil, že co nevidět dorazí kapitán.

"Nic se mu nestalo," pošeptal jí do ucha bard. "Nemá jediné škrábnutí."

Salina ani teď nepromluvila. Teď si hbitými prsty pohrávala s hřívou bílého hřebce, potom najednou pohlédla Gorduinovi do očí - a propukla v pláč.

"Já jsem tolik... tolik šťastná!"

Od starobylé brány, otvírající se na východ, se tryskem blížili otrhanci. Vedl je Anrem. Když spatřil barda, přitáhl koni uzdu. Hvízdal.

"Hra ještě trvá, pane trubadúre! Před chvílí jsme dostali zprávu, že zrádce je ve městě!"

Citadela.

Kouř až sem nedorazil, a tlumeně tu zněly i žalostivé výkřiky raněných, odnášených do špitálů. Ve skulinách kamenných zdí hnízili poslové pokojnějších časů, bílí holubi, v severním větru pleskaly mohutné prapory Unie a města.

Gorduin a Anrem s Rosannou a gardovým kapitánem dorazili k bráně téměř současně s hrstkou důstojníků stráže rytířského řádu. Odkudsi se vynořil i nějaký letitý, černě oděný představený - jeho pohled poletoval sem tam, a všude, jako v zrcadle lesklých nárameníků, širokých čepelí, viděl sám sebe.

"Pro lásku Ranilovu, pánové..."

"Wolkum Naizerd," zasyčel žebrák. "Ten mág. Doranský diplomat. Kde ho najdeme?"

"Hosty zpravidla... ubytováváme tam uvnitř." Představený zhluboka polkl: nevěděl, čemu má přičítat hněv toho prachem pokrytého cizince. "Jestli si přejete, jeden můj člověk okamžitě..."

Rosanna ho bez okolků odstrčila a rozběhla se.

"Zůstaň s kapitánem!" zašeptal Gorduin Salině a už utíkal i on.

"Uteče," supěl Graum. "Ať se propadnu, jestli neuteče!"

U sestupu chodby, vedoucí k hlavní obranné věži, jim cestu zastoupili halapartníci, když ale viděli výhrůžné pohledy otrhanců, dali se na ústup. U úpatí věže už se motala jen ženská čeládka, ranění z prvního ranního útoku, městští úředníci a klíčníci. S příkladnou rychlostí uvolnili přichozím cestu; ti, kdo uslyšeli, co je příčinou toho spěchu, hleděli k oknům horních podlaží.

"Uzavřít východy!" vykřikl jeden z důstojníků. "Všechny!"

"Ale vzácný pane..."

"Zmiz!"

Gorduin se zarazil.

Svraštil čelo.

Tam nahoře...

Pak se rozpoutalo peklo.

V horním podlaží hlavní obranné věže pořadě pukala okna z olovnatého skla.

Na lidi, přehající do všech stran, se snesl déšť střepein a úlomků - potom kusy dřeva - zbytky stolů a židlí - to všechno přišlo shůry. Pod střešou se rozlila zlověstná záře.

"Magie!" krákorál Graum. "Magie! Někdo se pustil do boje s tím darebákem!"

Bard tušil, kdo může být ten někdo, ale než se dostal ke slovu, otřásla se věž výbuchem prudším, než byly ty dosavadní. Některé ze staletých kamenů se uvolnily ze svých lůžek a podél stěn padaly dolů: vodopád přinášející smrt.

"Pryč odtud!" řval důstojník kyryníků. "Lidé, pryč odtud!"

Gorduin zamhouřil oči. V boku věže teď zel otvor, že by tudy projel povoz: z přítmí se jako nějaký zlý sen vynořila jakási postava.

Kdysi to mohl být člověk - malá hlavička seděla na tenkém, šlachovitém krku, nohy v kolenou měl pokrčené, jak zíral do hloubky pod sebou. Oči mu temně blýskaly, a černou měl i kůži - byla snad spálená na uhel; vydal ostrý výkřik a roztáhl obrovská křídla...

Rosanna popadla barda za rameno. Jejich pohledy se střetly. Oba dva věděli.

"Stílejí!"

Gorduin už si nadhodil svůj khareský samostříl, ale Ranil mu nebyl příznivě nakloněn: oslepilo ho slunce, které právě vyklouzlo zpoza budovy. Vteřiny, kde jeho pozornost ochabla, využilo velké, groteskní stvoření a zamávalo křídly: tři silné údery křídel ho vynesly nad střechy, vítr sem přinášel jeho chraptivé chechtání.

Důstojník kyryníků zuřil. "Půl tisíce zlatých! Půl tisíce zlatých lučištníkovi, který tu bestii dostane!"

Z hradeb citadely vzlétlo pár šípů. Ani jeden z nich neznamenal vážnější nebezpečí pro vzdalující se stvoření.

"Wolkume Naizerde!" vykřikla Rosanna hlasem Rudé bohyně války, hlasem, v němž vibrovala všechna její moc.

"Stůj!"

Obludné stvoření se právě zbavilo posledních zbytků lidského oděvu, když je stihl úder. Zaškubalo sebou ve vzduchu - v téže minutě Gorduin opět našel svůj cíl a se zuby zaťatými za ním vyslal čtyři šípy.

"Zásah," jásal Graum. "Hned spadne! A pak..."

Stvoření se bezmocně točilo ve vzduchu a padalo. Jak vřeštělo, pukaly další okenní tabulky, na stěny paláců dopadaly temné kapky krve, šířící kolem sebe pach zdechliny. Nadarmo: před zraky barda se mohutná křídla pohnula, znovu se roztáhla následující salva hradních lučištníků se od nich odrazila, jako by mezi kostmi křídel byla napnutá tenká ocelová blána.

"Střílej!" dupal vztekle Graum, "Zabij ho!"

Gorduin mlčky potřásl hlavou.

Ještě pořád ho ochraňují příliš velké síly...

Spustil kuši a podíval se ptačímu člověku do očí.

Cos prováděl tam nahoře, ty pekelníku?

Okamžitě dostal odpověď.

Z poškozené věže vyletěla salva žlutě žhnoucích světelných střel a nesla se na Wolkuma. Groteskní stvoření zahalily plameny, stálo ve vzduchu na hlavě - potom se jeho stopa ztratila v oslnivém záblesku.

"Konec!" Důstojník kyrysníků si zaclonil oči a pozorně sledoval oblohu. "S tím už je amen!"

"Uniknul," řekl tiše, ale o to rozhodněji Gorduin. "Otevřel bránu a proklouzl; kam - to vědí prozatím jenom bohové - ale brzy se to dozví i doranská velká rada..."

Při slově velká rada ho napadlo ještě něco - poodstoupil dál od věže a pohlédl nahoru.

"Alyre! Hej Alyre! Nestalo se ti nic?"

Tam nahoře v sutinách, ve čtverci nepravidelných obrysů, se objevil nekromant. Vypadal vyčerpaně, ale zdálo se, že raněný není. Přelétl pohledem po zevlujícím davu, zakýval na Rosannu, pak pohlédl bardovi přímo do očí - a s velkorysostí, která by zahanbila i rozeného dobrodruha, rozhodil paže.

"Čili se ti podařilo dostat se na Jih..." řekl o několik minut později Gorduin. Všichni se ubírali směrem k bráně citadely: teprve teď začínali pociťovat, jak jsou vyčerpaní. "Sehnal jsi Alexe a Airuna, potom jsi spěchal sem, abys uhořel na zrádce Oko... Kdes udělal chybu?"

"Neudělal jsem chybu," mumlal poloelf. "Od prvního momentu jsem věděl, že jeho moc přesahuje moji: můžeš tomu věřit nebo nemusíš, ale on je vzdáleným potomkem jednoho z pramágů, kteří založili Doran. Doufal jsem, že se mi ho povede oslabit natolik, že s ním budu moci skoncovat zbraní." Obrátil oči. "Mýlil jsem se."

"Nevadí," řekl bard. "Já už ho splaším a skončuji s ním. Slyšíš, Alyre? Nebude mi vadit, ani kdyby to mělo trvat deset let. Budu mu v patách. Můžu tomu věnovat moře času..."

Zahleděl se před sebe. "Už jsem myslel, že tě tam nahoře zabil."

Nekromant, pokud i byl dojat, to báječně tajil.

"Žiji," konstatoval. "Mám tam nahoře ještě práci." Otočil se k Rosanně. "V uplynulých týdnech jsi odvedla znamenitou práci. Dopustila ses ale jedné chyby, kterou musíme ihned napravit. Graume!" pozvedl hlas. "Zůstaň s námi a buď připraven!"

"Jak si přeješ, Mistře," zabručel goblin. Způsobilo mu nekonečnou úlevu, že to konečně mohl říci.

"Mistře?" žasla severská krasavice. "Co sakra..."

V následující zákrutě, jen deset kroků od brány, zakopli o nějakou mrtvolu. Byl to ten letitý představený. Byl zabit vrhací dýkou.

"Toho jsem se obával," zasyčel Alys. "Držte se při zdi! Kryjte se!"

Vzrušené výkřiky. Řinčení zbraní. Dusot běžících nohou.

"U brány! Je ozbrojený!"

"Ustupte," přikázal někdo. "Ještě zabije tu dívku...!"

Gorduinoovo srdce sevřela hrůza.

Zabije tu dívku.

Pauza. Potom zazněl známý hlas:

"Alyre Arkhone! Ty doranský katane, jsi tady?"

Gardový kapitán.

Nekromant vypadal, jako by mu násilím nasadili úsměvnou masku. Bard jenom žasl: Graum vložil dýku do natažené levé ruky svého Mistra.

"Alyre..."

Poloelf si ho ani nevšímal. Plížil se až na roh, tam se znovu přikrčil.

"Tady jsem, Sigure," řekl rozvážně. "Poslouchám tě."

Gorduinovi se v hlavě rozbřesklo - bylo to bolestivé světlo.

Baron Sigur. Vedoucí toronské výzvědné služby. Rosannina láska.

Renegát, který si z nich od samého počátku tropil bláznů. Který chladnokrevně hrál komedii, získal si jejich důvěru a zůstal s nimi, aby mohl o každém jejich pohybu podávat zprávy svému pánovi.

Shulurský záliv.

Thekselská svatyně.

Oko.

Kdo by mohl říci, kolik lidských životů má na svědomí? Dvou Anremových druhů a Onzunův zcela určitě. Už jenom za to by si zasloužil smrt. Ale teď...

A já mu svěřil Salinu!

Kousl se do rtů, natáhl kuši. Tři výstřely. Po jednom šípu by stačilo i třem takovým Sigurům. A přesto nemůže vystoupit z úkrytu. Nesmí riskovat. Jestliže se té dívce něco stane, nebude svět dost veliký, aby se ukryl přes

Karnelianovým hněvem...

"Tiere! Tiere Nane Gorduine!"

Knížecí kapitán. Takže konečně dorazil i on...

"Tady jsem, Calyde!"

"Chvála bohům!" Abasisanův hlas prozrazoval upřímné ulehčení. "Máme malý problém: Ten toronský tchoř. Má u sebe mou manželku."

"Vím."

"Žádá koně a volný odchod. Slibuje, že ji za městem pustí." Pauza. "Dokážeš ho zastavit?"

Gorduin se otřásl.

U Krama! Copak jsem kouzelník?

"To nemohu slíbit..."

"Neslibuj, Ilanořane!" zavrčel Sigur. "Zůstaň, kde jsi! Já si chci pohovořit s Alyrem Arkhonem!"

"Nechod', Mistře!" zasykl goblin. "Zabije tě!"

"Myslím, že má pravdu," přikývl Bard. "V posledních týdnech prodělal mnohá utrpení. Je zřejmě na smrt vyčerpaný a prahne po pomstě."

"Tiere!" zakřičel z druhé strany Karnelian. "Chci, abys věděl, že to nebyla tvoje chyba! Slyšel jsem to i ono. Není to tvoje chyba!"

Děkuji pěkně - pomyslel si Gorduin. Jestlipak to neříká jenom proto, aby se mi netřásla ruka?

"Čekám na tebe, Alyre Arkhone!" dupal vztekla Sigur. "Na tebe a na koně!"

"Tiere!"

Salina.

"Ano, drahá..."

"Zabij ho! Ať to stojí cokoli - zabij toho prokletého..."

"Počkejte!"

Rosanna se zhluboka nadechla a vyšla zpoza zdi.

Gorduin už chtěl skočit, že ji zadrží, pak si to rozmyslel a přeběhl na protější stranu. Dostal se tak o deset, dvanáct kroků dál od brány a od Saliny, ale aspoň se nemusel obávat, že bude okamžitě odhalen. Přidá-li se štěstí opět k němu, bude moci Sigura srazit, až ten bude nasedat na koně. A když ne...

O druhé možnosti neuvažoval rád.

"Rosanno!" zasyčel Alyr. "Zpátky!"

"To mě prosíš, nebo mi poroučíš!" zajímala se dívka. V očích se jí třpytily slzy. Zvolna se přibližovala ke "gardovému kapitánovi", přikrčenému ve stínu klenby a držícímu Salinu. Za píst'alami varhan vyčkával houf bojovníků falangy - byli připraveni ke skoku.

"Stůj, Rosanno!" vyštěkl Sigur. "Tebe jsem nevolal!"

Gorduin opřel kuši o parapet a pečlivě zamířil.

A byl tu ten sen: kráska a nestvůra, nedostupný nepřítel, skrytý za živým štítem. Nemůže se k němu přiblížit. Nemůže mu nijak ublížit. Prohrávají!

Rosanna byla na půl cestě k Toroňanovu úkrytu. Roztáhla paže, aby naznačila, že nemá zbraň.

"Gangwele..."

"Sigur!" zasyčel muž. "Jednou provždy Sigur!"

"Miluji tě, Sigure..."

Z hloubky bardova hrdla se vydral povzdech, který snad museli slyšet i roztřesení strážcové starobylé brány.

Toroňan se zahloubal. Rozebíral v duchu situaci - a protože měl pocit, že prvořadý cíl, Alyr, mu vyklouzne z ruky, dospěl k rychlému rozhodnutí.

"I já tě miluji, maličká. Tak tedy pojd'! Pojd' sem!"

"Ne!" modlil se Arelin kněz. "Nedovol to, má bohyně...!"

Rosanna zrychlila krok. Plakala - slzy se jí koulely po tváři zašpiněné sazemi, polykaly je pukliny ve staleté dlažbě.

"Tolik jsem se o tebe bála..."

Sigur se dal do pohybu. Na několik okamžiků se objevil v zorném poli Gorduina a abasiských ostřelovačů na střeších, potom se opět stáhl zpátky. Salinin krk teď držel v ohybu levé paže, pravici napřáhl k Rosanně.

"Jen pojd', má milovaná..."

Zablýskla dýka Šesté rudé bohyni války. Úzká čepel se zabodla pod bradu a pronikla Toronovi až k mozku.

Salina uskočila stranou - podařilo se jí uhnout před padajícím tělem. Z vnější strany k ní běželi - dva, pět, deset. Cestu jim zastoupil vysoký tmavovlasý muž a sevřel Salinu do náručí. Karnelian.

Ostatní už přišlo samo od sebe.

7.

Gorduin, Alyr, Graum a otrhanci se pomalu, krok za krokem přibližovali k padlému nepříteli. Anrem objal Rosannu okolo ramen. Dívka se třásla. Zašílhalo po nekromantovi - její hlas zazněl s překvapivou rozhodností:

"Své chyby můžeme napravovat jen my sami, Alyre. Od těch nejmenších až po ty největší." Narovнала se. "Kde zůstaly strážce? Ať okamžitě vytáhnou mříž, odklidí tu mršinu a potom najdou mého koně: jakmile se snese soumrak, vyrazíme!"

Někdo přehodil přes Sigurovo tělo plášť. Muži se začali trousit z úkrytů - mohlo jich být na šedesát.
"Konec!" důstojník kyrysníků byl opět na úrovni situace. "Zachovejte klid, lidi, nebezpečí pominulo..."
Gorduin přizpůsobil svůj krok Alyrovu. Graum jim uháněl v patách. Všichni tři zamyšleně hleděli za vzdalující se dívkou, zplnomocněnou bohyní potulných válečníků.
"Podcenili jsme ji," mumlal poloelf. "Teď už můžeme jenom doufat, že rychle zapomene."
"Všechny ženy rychle zapominají," připomněl mu goblin.
Tier Nan Gorduin se usmál.
"Vzdejme nebesům díky!" otočil se ke svým druhům. "Naši potomci musí sami rozhodnout, co o nás soudí..."

EPILOG

Žeň roku

Půlnoc. S praskotem hnuly se ledy Doardonu
Korytem Lornu hromobití otřásá
Draci a hadi vylézají z doupat
Nebe, země už zase létem jásá
Po skalách žluté blesky sjíždějí
Obláček - sirotu Tharrův hněv drásá
Na věžích Severu hromy burácejí...

Sagrahaská bitva - to nezapomene jediný obstojný historik poznamenat - byla pouhou předeherou k poslední, v pořadí čtrnácté válce Severu v Sedmém věku, válce, v níž lidé půl sta států bojovali a krváceli pod vlajkami Moci.

"Okno" se sice zavřelo, ale škody, které způsobilo, se po dlouhou dobu nejen nepodařilo napravit, ale ani vyčíslit. Eligor, nejmocnější z Rudých bohů války, hlavní opora Spojenectví, je dále beze změny vězněn v tom dalekém světě, kam ho uvrhli jeho nepřátelé, a tiadlanská Dorcha si musela uvědomit, že předsudky jsou vážnější nepřátelé než kterýkoli toronský vojevůdce. Černí bohové války nemeškali a využili ve svůj prospěch zmatek, podporovaný nedůvěrou a nesvorností: povolali do zbraně veškerý lid říše a satelitních zemí. Do boje vytáhly kmeny gro-ugonských Orků. Bratrstvo meče se svými dvanácti tisíci rytířů, abasiský velkokráľ s celou svou vojenskou silou sloužili císaři a jeho čarodějům. Na uprázdňené trůny padly nové stíny: svoje vykonal rowonský kníže s rukama potřísněnými krví, nástupkyně alidaxské čarodějnice, ediomadský hierarcha, ale i Shruk Da-kul, který pod svou bojovou zástavou s volskou hlavou shromáždil hordy východních barbarů - zastávky na jejich cestě, vedoucí až k Duaronu, značila vyplněná, hořící města.

Ale Spojenectví se ukázalo jako houževnaté, houževnatější než nejmohutnější smrky Severní země, z nichž nejeden padl pod sekerou Orků. Doranští mágové se pomalu stali pány situace a ve třetím roce války zahájili protiútok. Vzdali se toho, aby vojska byla podřízena palcátu jediného Boha války - v Eligorově nepřítomnosti se to zdálo neproveditelné - manévry řídili společně představený Unie Dwyll, tiadlanská Dorcha, panující kníže Erigowu, vrchní generál tarinského krále, velmistr Tajné sekty - a pochopitelně Rosanna de Lamar, Šestá.

Po celé Severní zemi se vyzvánělo na poplach. Tábořem se položili všichni šermíři Trojky, palaše se chopili i slavní rytíři Slunce z Unie; přišli Nomádi, přišli tiadlanští mistři meče a zachmuření řeholníci z pohorí Doardon. Byl tam Calyd Karnelian, abasiský kníže kapitán, který svými strhujícími útoky, s falangou svých skvělých bojovníků, změnil porážku, hrozící na Sagrahaském poli, ve vítězství; v čele dartonitských rytířů přijeli Airun Al Marem a Alex con Arvioni; přišli vousatí pěšáci staříkého Torrofa Oggiho - říká se, že kudy vede cesta tohoto třistatisícového houfu, tam i skály pukají.

Následovala bitva za bitvou, jedno obléhání za druhým, dokud si v šestém měsíci roku 3695 počítáno podle Pyarrona, v období velkých dešťů, nestanuly oba hlavní voje tváří v tvář u jezera Vinali. Boj - se střídavým úspěchem - zuřil už dva dny a dvě noci, když se toronské císařské oddíly začaly s bédováním dovolávat ruky bohyně Arel. Velitele Západního armádního sboru zabil šíp elfa, rowonského knížete i s jeho černou vlajkou strhl rozvodněný Lorn, zahynuli tam i početní členové jeho doprovodu. Říšské pluky, když viděly, jak skončil Bůh války, znejistěly, začaly ustupovat přes most stojící v plamenech - ale protější břeh a lodě, kotvíci čtyři dny chůze odtud, jich dostihlo málo. V následujícím roce, uprostřed třetího měsíce Kyelova, našel smrt Shruk Dakul, chán východních barbarů. Jeho hordy se rozprchly; jádro vojska se vrátilo na svá stanoviště a do pustin, prostírajících se až k okraji Velké vody (podle jiných až k okraji světa), ale stovky jich táhlo i na jih, aby vstoupili do služeb boha pouště Amhe-Ramuna, který na sebe vzal lidskou podobu - jaký je stihl osud, to ví jenom vítr a písek.

Pět kmenů gro-ugonských Orků - Krvežízniví, Strašliví, Nelítostní, Uctívači měsíce a Smíšci - pět dlouhých let pustošilo a drancovalo jiné státy, patřící k Unii a ke Spojenectví. Sekta Vidoucích, vedená starým Birakem Gal Gashadem, se ukázala jako umírněnější: zpravidla se vyhnula hustě obydleným krajům a vojskům, proti ní vyslaným; předběhli daleko své soukmenovce a v chladném podzimu roku 3695 se vydali na zpáteční cestu do své vlasti. Bezpříkladným, ale nesporným faktem je, že v neobydleném pohraničním pásmu Gro-Ugonu došlo k nejprudší srážce všech časů, kdy stál Ork proti Orkovi - Vidoucí si počkali a rozprášili prchající, kořisti obtížený kmen Krvežíznivých a zabili i spoustu dotěrných rytířů Bratrstva meče. Gengor Franigan, Karnelianův generál, který byl o sedm let později, jako vyslanec Spojenectví, v Gashadově stanovišti, tam mezi trofejemi viděl četné pancíře a zprohýbané palaše. Z jeho zprávy víme, že když Birak Gal Gashad v roce 3702, počítáno podle Pyarrona, obsadil Reag a jednoho ze svých synů dosadil na gro-ugonský trůn, nechal si přivést a také u sebe držel rebelantského náčelníka Krvežíznivých - měl ho ve

své unikátní, z kostí sestávající, sbírce.

Válka lidských bytostí, s delšími nebo kratšími přestávkami, zuřila až do roku 3696. Tehdy zahájila Rosanna de Lamar tak často opěvovanou Tříměsíční válečnou výpravu, na jejímž konci byly císařská vojska a jejich pomocné oddíly vytlačeny z Tiadlanu. Říká se, že Dorcha využila moci jí svěřené a vzala na milost jistého Timula cwa Anrema, který byl v doprovodu Šesté rudé bohyně války znám jenom jako Žebrák. Dále se říká, že na oslavách korunovace nového krále se zúčastnili lord a lady Karnelianovi, člen doranské velké rady Alyn Arkhon, sekretář posledně jmenovaného Graum Hegdrok, ba co víc, i proslavený dobrodruh - bard - Tier Nan Gorduin. Jestli se to všechno doopravdy stalo tak, to vědět nemůžeme - avšak historický fakt je, že právě v těchto dnech táhlo přes Tiadlon statisícové jízdní vojsko Krásného pole, aby po týdnech zničilo, na padrt' rozbilo toronské oddíly, shromažďující se na jižní hranici. Tento útok byl závěrečným akordem čtrnácti velké války Sedmého věku, o poslední epizodě se zmiňuje každá obстойná kronika: poslední den Arelina měsíce (roku 3696) chán Khar Nan Duriff, dlouho se skrývajícím Sedmý rudý bůh války, poručil svým vojskům, aby se zastavila na břehu Quironského moře.

KONEC

POZNÁMKA AUTORA

Toto všechno se více méně stalo.

Pro ty, jimž jsou záhady vývoje Ynevu jasné, je to jen zdánlivý rozpor - ostatní prosím za prominutí. Nemohu se vymlouvat ani na to, že protagonisté této knihy jsou do jedné osoby smyšlení - protože někteří z nich jsou velice reální. Když řídili své činy sami, část událostí, v románu uváděných, se vyvíjela odlišným způsobem, ale třebaže noty v mé verzi se občas liší, píseň - jak se říká - zůstává stejná.

Wayne Chapman

Concord, New Hampshire

1988

Je-li v některém koutě Ynevu zmařen život nic netušícího trubadúra, dorazí zpráva o tomto zločinu co nevidět k jeho druhům a na scéně se rychle objeví někdo, kdo bude konat ve službách spravedlnosti - ale ten někdo už se nevyzná jen ve hře na loutnu...

Na pobřeží Quironského moře stojí proti sobě mohutná vojska: dávno znesváření Bohové války opět povolali národy Severu pod své prapory Moci. Toronští černokněžníci, kněží holdující lidským obětem, bytostem, stvořeným pochybnými vědami, ti ani tentokrát nevybírají prostředky: mezi doranské kouzelníky se vloudí zrádce, bohatíři z lidského rodu pořadě mizí a ztrácí se i jedna z krvavě rudých vlajek. Objevuje se naopak nejnebezpečnější bard kontinentu, Tier Nan Gorduin...

Nastává štvance - od skalních štítů Murgadoru až po jezerní krajinu Anublienu, od toronských břehů až po sagrahaské pole; v lesních houštinách, kam nevtrčila lidská noha, na hřbetech vln, u úpatí chmurných pevností zuří boj. Boj o dvě dívky a jednu uloupenou vlajku, která by mohla zvrátit výsledek Války Severu.

NOVÁ KAPITOLA VĚROHODNÉHO PŘÍBĚHU JEDNOHO ÚCHVATNÉHO SVĚTA!

ISBN 80-901397-2-8